

Едно вдъхновяващо пробуждане
на чувствата!

Даниел Стийл

Безценни дарове

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

БЕЗЦЕННИ ДАРОВЕ

Превод: Весела Ангелова

chitanka.info

Едно вдъхновяващо пробуждане на чувствата!

Богатата наследница Вероник — дъщеря на американски магнат и внучка на френски търговец на произведения на изкуството — печели сърцето на красивия вдовец Пол Паркър, който се отличава с изисканост, чар... и безкраен егоизъм. След десетгодишен брак Пол загърбва отговорностите на съпружеския живот и се връща към истинската си същност на бонвиван.

Вероник Паркър е отдадена майка, която се посвещава на трите си дъщери Тими, Джулиет и Джой и дава всичко от себе си, за да ги възпита на труд и отговорност.

Животът им се преобръща след смъртта на Пол. На смъртния си одър той изготвя удивително завещание: пари, замък в Южна Франция, картина с тайнствен произход, заръка да последват мечтите си... и разтърсващо разкритие от миналото.

Така започват удивителните приключения на Вероник и трите ѝ дъщери, които се простират от Ню Йорк през столиците на Европа и стигат до най-изисканите кътчета на Лазурния бряг.

На прекрасните ми любими деца Бийти, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара. Вие сте най-ярките звезди в моя рай, вие сте моята надежда, мечтите ми, най-нежните ми спомени, моят източник на любов и на щастие. Вие сте моята радост... моят живот.

С цялото си сърце и цялата си обич, мама

И на Джон. За нашите прекрасни деца, за щастливите ни години — най-прекрасните в живота ми, за спомените, които винаги ще пазя, и за всички други дарове.

С цялата си любов, Олив

1.

Тими Паркър седеше зад бюрото си и се бореше с трупация се от сутринта стрес. Беше пристегнала с ластик дългата си руса коса, в която вече имаше няколко молива и химикалка. Носеше чиста, но измачкана карирана риза с навити нагоре ръкави, износени дънки, туристически обувки „Конвърс“ и беше без никакъв грим. Имаше слабата и елегантна фигура на баща си. Боса бе висока метър и осемдесет, беше на двайсет и девет години и имаше магистърска степен по социални дейности от Колумбийския университет. Работеше за фондация, чиято мисия бе да намира безплатен или евтин подслон за нюйоркските бездомници, и тази сутрин беше зад бюрото си от шест часа, опитвайки се да навакса с работата. Пред нея имаше струпана планина от документи. Искаше ѝ се да намери жилище за всеки един, но в същото време знаеше, че ако имаше късмет и продължеше да хлопа по вратите на разните правителствени агенции и какви ли не други организации, щеше да успее да открие дом най-много за един или двама, които отговаряха на условията. „Да отговаряш на условието“ се използваше като многозначителна фраза, с която се отсяваха онези, които най-много се нуждаеха.

Беше зноен юлски ден и както обикновено климатикът в стаята не работеше. Вече знаеше, че това щеше да е един от ония дни, в които нищо не ставаше както ѝ се искаше и имаше лоши новини за някои от най-отчаяните си клиенти. Разочарованието беше най-предлаганата ѝ стока. Живееше с постоянното чувство на омраза към несправедливостите на системата и с отчайващото усещане за безпомощност. Да помага на бездомниците беше нейна страст още от тийнейджърските години. Беше дълбоко отдадена и грижовна, макар и често пъти гневна. Тирадите ѝ върху социалните проблеми по време на вечеря бяха често явление, докато бе по-млада. После прекара немалко години в опити да промени нещо. Тими Паркър не кръшкеше — работеше неуморно за онези, на които служеше. И след като им намереше подслон, продължаваше връзките си с тях. Ако се окажеха

изолирани в малките общински апартаментчета и без подпомагане, щяха да се поддадат на зова на улицата, на самотата и отчаянието, а самоубийството ставаше сериозен риск.

Тими имаше стотици идеи как да подобри нещата, но парите за екипите от помощници никога не достигаха. Програмите за борба с бедността бяха орязани заради икономическата криза, даренията от частни фондации се топяха, а никой от правителството не би я изслушал. Имаше чувството, че се е заела да изгребва океана с напръстник, докато наблюдаваше как клиентите ѝ се изплъзват през пукнатините, чакайки година или повече, за да влязат в безплатна програма за лечение на наркозависимост или да се класират за дом, в който да живеят. Жените се справяха по-зле на улицата от мъжете и често бяха жертви на тежки престъпления в приютите. Всеки ден се бореше с бюрокрацията, помагаше на хората да попълват формуляри за инвалидни помощи или документи за самоличност. Слабото ѝ място бяха тийнейджърите, но пък те по-лесно можеха да бъдат насочени към различни младежки програми, а и имаха по-голям шанс да оцелеят на улицата. До обяд Тими вече беше се срещнала с шестима клиенти, а следобед ѝ предстоеше да приеме двойно повече. Рядко напускаше офиса преди осем или девет вечерта, понякога оставаше и до среднощ, а всяка сутрин идваше много преди работното време да е започнало. Работата беше нейният живот и засега всичко, от което се нуждаеше.

В университета бе живяла с мъж, който ѝ изневери с най-добрата ѝ приятелка. После се сгоди за друг, който също ѝ изневери, но поне не с някоя, която познаваше. Скъса с него и оттогава отдаде цялата си любов, страст и енергия на работата си, от две години не беше излизала с никого. Често казваше, че жените в семейството ѝ нямат късмет. По-малката ѝ сестра Джулиет изпитваше необяснима, но постоянна слабост към неудачници. Живееха на гърба ѝ толкова дълго, колкото можеха, възползваха се от добротата и нежността ѝ и накрая, след като вземеха всичко, което успеяха, я зарязваха заради някоя друга. Сестра ѝ страдаше с месеци, а после си намираще друг, също толкова лош.

Майка им, Вероник, през всичките двайсет години след развода продължаваше да обича и подкрепя иначе очарователния им баща, който обаче също беше измамник. Беше ѝ изневерявал през цялото време на брака им, а накрая се бе спрял на двайсет и три годишна

манекенка и супермодел. След това беше продължил с цяла поредица от красиви момичета, а Вероник го извиняваше и все повтаряше неща като „знаеш го какъв е баща ти“. Тими много добре знаеше какъв е баща им и накрая бе стигнала до извода, че всички мъже са като него. Обаятелни, но и безчестни, те мамеха, лъжеха и се възползваха от жените. По тези причини никога не се сближи с баща си и бе ужасена, когато откри, че мъжете, с които се обвързваше, не бяха по-различни, макар и да не можеха да се мерят с него по хубост и чар. А той на всичкото отгоре беше и майстор в съблазняването. Малко бяха жените, които можеха да му устоят. Умееше да вади душата с памук — способност, която бе започнала да ненавижда. Мразеше очарователните мъже, а майка ѝ и сестрите ѝ я обвиняваха, че ненавижда мъжете изобщо. Настояваше, че не е вярно, че мрази само лъжците и измамниците, както и ония, които си падаха по нея. Смяташе, че има нещо нередно, щом искаха да бъдат с нея.

Само Джой, най-малката им сестра, имаше по-различна съдба. Тя беше любимката на баща им — вероятно заради изключителната си красота и заради удивителната си прилика с майка им, която и на петдесет и две продължаваше да е все така хубава. Вероник и Джой имаха тежки черни коси, порцеланова кожа и виолетови очи Джой беше по-висока от майка си и в колежа се бе пробвала като модел. Още откакто проговори, успяваше да върти баща си на малкото си пръстче и да получава от него всичко, каквото пожелаеше, но въпреки това се държеше на разстояние от всички в семейството. Джой беше най-независимата и също странеше от мъжете. Лесно беше да се види, че се бои да не бъде наранена. Мъжете, с които завързваше близки отношения, бяха или далеч, или погълнати от работата си като нея самата, така че можеше да ги държи на ръка разстояние. Изглеждаше, че всички я обожават, но никога не бяха наоколо.

Никоя от тях нямаше сваятна връзка и Тими отдаваше това на „семејното проклятие“. Според нея баща им ги беше осъдил да бъдат фатално привлекателни за погрешните мъже. Това беше част от нея, която досега не бе успяла да промени и вече не се и опитваше. Имаше си много други проблеми на главата, а да търси подслон за бездомните беше далеч по-важно, отколкото търсенето на правилния мъж. Засега това ѝ беше последната грижа.

Телефонът на бюрото ѝ звънна, но тя бързаше да приеме чакащите навън. Помисли си дали да не го остави на гласова поща, но пък не искаше да пропусне обаждане от човек в беда или от някоя от агенциите по настаняване, с които се бе свързала тази сутрин, така че припряно вдигна слушалката.

— Тими Паркър — отсече тя делово. Не беше мекушава и емоционална, макар че имаше добро сърце, което доказваше с работата си.

— Здравей, Тими. Арнолд е — представи се човекът отсреща и по гърба ѝ пробяга тръпка. Мигновено позна гласа в слушалката. Арнолд Сандс, адвокатът на баща ѝ и негов най-добър приятел. Познаваше го още от дете. Вече година баща ѝ беше много болен, след като инсултът го направи безпомощен, така че се наложи да бъде настанен в хоспис. Преди две седмици беше ходила да го види. Тогава той ту се връщаше в съзнание, ту отново го губеше, а тя седя до него тихо, като държеше ръката му. Лявата му страна беше парализирана, бе болезнено да го гледа как чезне. Беше толкова жизнен, изглеждаше с години по-млад, докато ударът не го повали. Миналата година бе навършил осемдесет. И въпреки че през по-голямата част от живота си Тими не бе одобрявала поведението му, тя все пак знаеше, че има баща. Имаше я и онази тайна, неизречена и вълшебна надежда, че един ден нещата ще се обърнат, че връзката им ще стане искрена и по магичен начин той ще се превърне в бащата, на когото тя да се възхищава и разчита. Дълбоко в себе си знаеше, че това никога няма да стане, но мечтата бе жива. Той никога не беше им помагал — на нея, на майка ѝ, на сестрите ѝ. Майка им му беше простила, но Тими така и не успя.

— Съжалявам, че ти звъня сега, когато си на работа — каза Арнолд със сериозен тон и Тими незабавно разбра какво предстои.

— Татко ли?

— Снощи почина в съня си.

Всички знаеха, че това бе неизбежно и бе отнело по-дълго, отколкото бяха предполагали. Джулиет ходеше да го вижда няколко пъти седмично, а Джой от два месеца не го бе посещавала — живееше в Лос Анджелис и беше заета, а и изглежда ѝ беше трудно да го вижда в това състояние. Правеше всичко по силите си, за да го избегне. Тими го посещаваше през няколко седмици, макар да не ѝ беше приятно.

Майка им бе ходила при него предния месец, през юни, преди да замине за лятото в Южна Франция. Вероник беше наела къща край Сен Тропе за два месеца и преди да потегли, прекара деня с Пол. Сподели с Тими, че това е може би последният път, когато го вижда, но според нея си бяха казали всичко. Онова, което не сподели с дъщеря си, бе, че Пол ѝ се беше извинил за всичките си провали като съпруг и дори като приятел, и когато го остави и си тръгна, беше в мир със себе си. Беше се примирила с това преди много години. Двайсетте години след края на брака им бяха дълго време, а Вероник умееше да прощава. Не се чувстваше огорчена заради развода им или заради причините, които го бяха предизвикали, нито дори заради парите, които той беше получил и които се бе заел да прахосва по други жени, за да задоволява всичките си капризи. Това не беше нанесло финансови щети нито на Вероник, нито на момичетата. Още от малки бяха свикнали да разчитат на майка си и никога на него.

— Каза ли вече на майка? — внимателно попита Тими. Рано или късно всички очакваха това да се случи.

— Исках първо да се обадя на теб. Не знаех дали няма да предпочетеш ти да кажеш на майка си и на момичетата. Тя вероятно ще иска да се заеме с подготовката — предположи той. След развода в живота на баща ѝ не бе имало сериозни жени, които да останат край него. Около него се въртеше безкраен парад от момичета, напоследък по-млади и от дъщерите му, и всичките се изпариха на мига след като се разболя и вече не можеше да подписва чекове. Дори и на осемдесет имаше любовен живот с красиви жени, заслепени от него точно както и Вероник, когато бе на двасет и една, а той — на четиресет и девет. Нямахме жена, която да устои на външния му вид, чара и обноските му. Дори сестрите в хосписа обсъждаха колко е хубав. Тими беше наследила чертите му, но по нищо друго не приличаше на него. Беше сериозна и отговорна, на нея можеше да се разчита и работеше здраво.

— До два часа ще се обадя на мама — каза Тими. — Първо трябва да се срещна с двама клиенти. Би ли звъннал на момичетата? Подготвени са, новината няма да ги изненада.

Но дори и тя трябваше да признае, че вестта я натъжи. Най-сетне беше се случило, играта свърши. Човекът, който никога не беше истински баща за тях, си бе отишъл. И тя откри, че изпитва смесени чувства, че усеща загубата. Беше сигурна, че и със сестрите ѝ ще бъде

така. За майка им щеше да е тежко. Може и да беше обикновен фигурант, но Вероник го беше обичала по свой си начин — като съпруг, брат, приятел — в продължение на трийсет и една години. През последните години ѝ беше станал почти като баща, с разликата във възрастта им. А тя го беше осиновила, особено откакто се разболя. Тези техни взаимоотношения Тими така и не успя да разбере докрай. Струваха ѝ се болезнено неуместни, особено що се отнасяше до майка ѝ, но изглежда, че тях това ги устройваше.

Вероник разкри безочливата му афера с известната манекенка и това сложи край на брака им. После откри, че това не беше първата му забегка. Но след развода тя някак бе успяла да му прости, за да останат приятели и да поддържат връзка, която продължи двайсет години и се оказа по-стабилна от брака им. Вероник твърдеше, че го прави заради децата, но Тими винаги бе чувствала, че го правят заради тях двамата, заради това, че се нуждаят един от друг.

— Ще кажа на момичетата да не се обаждат на майката ти, докато ти не ѝ съобщиш — въздъхна Арнолд. Старият му приятел щеше да му липсва. През последната година беше започнал да усеща тази липса, откакто инсултът го повали и състари — нещо толкова непривично за мъжа, когото познаваше.

— Благодаря ти, Арнолд — тихо отвърна Тими. — Ще те държа в течение.

Отново му благодари и затвори. Остана на стола и се загледа в мрачната улица в Харлем, където се намиреше офисът ѝ. Навън край пожарния кран си играеха деца. Умът ѝ за миг се отнесе в миналото, спомни си как като малка смяташе татко си за герой, докато не дойде разводът и той не изчезна от живота им.

Когато родителите ѝ се разведоха, беше на девет. След това имаше хубави моменти по време на празниците, със спорадични появявания на рождените дни и по Коледа, когато баща им профучаваше като бляскава комета. Приличаше на красива птица в полет, с великолепно оперение. Човек никога не би могъл да го задържи напълно, можеше само да се възхищава на полета му в небесата, докато отново не изчезнеше, без някой да може да отгатне следващата му поява. Беше олицетворение на нарцисизма. Не беше лош човек, но изключителен егоцентрик и никак не го биваше за баща. Децата му плащаха цената за това чак до сетния му ден. Тими — с

дълбокото си недоверие към мъже като него, а и трите сестри заедно — с подсъзнателното си влечение именно към такива мъже. Джулиет, която колекционираше неудачници и използвачи. И Джой, със страха си от разочарование и да не бъде изоставена, което ѝ пречеше да се привърже, към който и да е мъж. Още беше млада, можеше да успее да го превъзмогне. Но Тими беше убедена, че те с Джулиет никога нямаше да успеят. Зарът беше хвърлен и вече не можеха да се отърват от навиците си, беше трудно да се променят.

Изправи се, заобиколи бюрото и отвори вратата. В чакалнята имаше двама души. Усмихна им се, помоли мъжа да изчака и покани жената вътре. Беше по-млада от нея, косата ѝ беше без блясък, нямаше зъби. От три години живееше на улицата и имаше дълга история с наркотиците. Трите ѝ деца бяха в приемни семейства, а тя носеше цялото си имущество със себе си — мръсен спален чувал и две торби за боклук, пълни с дрехи. Чакаше реда си за влизане в програма за лечение на наркозависимост. Тими имаше лоши новини за нея. Затваряха институцията и щеше да ѝ се наложи да започне от дъното на нечий друг списък, което можеше да отнеме още две години. Положението изглеждаше наистина безнадеждно.

Тими седна срещу нея, за да ѝ каже новините. И докато го правеше, мислеше за баща си, за това колко глупав, егоцентричен и пропилян беше животът му в сравнение с този на клиентите ѝ. Никога не беше правил нищо за никого, освен за себе си, и от време на време за жените, с които излизаше. Животът му беше посветен да си угажда, което донякъде бе причина Тими да работи толкова здраво. Единственото, което винаги бе знаела за себе си докато растеше, беше, че никога не би искала да прилича на него. Беше го постигнала, а сега, него го нямаше. Отново се съсредоточи върху клиентката си и се опита да забрави за баща си, поне докато се обади на майка си. Като най-голяма от трите дъщери на Вероник, трудните задачи винаги се падаха на нея. Джулиет никога не стигаше до тях, а Джой беше абдикирала в Лос Анджелис.

Когато Арнолд се обади на Джулиет в малката ѝ пекарна в района на Парк Слоуп в Бруклин, я завари точно насред традиционната обедна шетня. Магазинчето ѝ за сандвичи „Кухнята на Джулиет“ стана

хит още с отварянето си преди три години. По настояване на майка си беше завършила история на изкуствата и магистратура в Сорбоната, но докато посещаваше уроци в „Кордон Бльо“ в Париж „само за удоволствие“, откри, че кулинарията е нейната страст. Правеше сандвичи и неустойими кроасани, които печеше всеки ден, освен това продаваше бисквити, кейкове и сладкиши по рецепти, които бе събрала във Франция. Плановете ѝ да стане куратор в някой музей или да преподава се изпариха след „Кордон Бльо“. Никога не беше се чувствала по-щастлива, отколкото в кухнята, докато се взираше във фурната, докато сервираше чаша димящо кафе на възрастен клиент или докато сипваше горещ шоколад с бита сметана на някое дете. Да радва хората задоволяваше всичките ѝ нужди и магазинчето за сандвичи ѝ беше напълно достатъчно. След дълъг разговор и сериозно обмисляне, майка ѝ, ѝ даде парите, за да започне, макар да беше много разочарована от решението ѝ да изостави една обещаваща кариера. Вероник все още се надяваше, че някой ден Джулиет ще превъзмогне страстта си към пекарството. Беше на двайсет и осем, още млада. Искаше за нея по-интересна, интелектуална кариера, отколкото да върти фурна, а и винаги бе харесвала мисълта, че Джулиет е наследила собствената ѝ страст към изкуството, която тя пък бе взела от баща си. Беше в кръвта им. Но Джулиет беше заменила изкуството с кроасани. И в крайна сметка Вероник ѝ помогна със заема.

Джулиет беше по-меката и умалена версия на по-голямата си сестра Тими. Имаха само година разлика и израснаха като близначки, но характеристиките им бяха различни като деня и нощта. И двете бяха зеленооки като баща си. Джулиет винаги беше леко пълничка, но красива, докато Тими беше по-висока и слаба. Джулиет беше понисичка и закръглена, с женствена фигура, която поддържаше с печивата си. Имаше и забележителен бюст, заради който Тими винаги я подкачаше. Косата ѝ беше дълга и руса също като на Тими. Като дете представляваше облак от къдрици, а сега бе бухнала и вълниста. Изглеждаше естествена и красива, когато беше спусната, но докато работеше, я носеше сплетена на гърба си, с ореол от къдрици, които винаги обграждаха лицето ѝ. Всичко в Джулиет беше приветливо и топло, още от дете притежаваше майчински инстинкт. Искаше да се грижи за всички. Тими винаги казваше, че би събрала всички бездомни котета на света, особено ако бяха мъжки.

Във всички романтични връзки на Джулиет мъжете, с които се забъркваше, първоначално се нуждаеха от място, където да отседнат, от пари или работа. В началото спяха на дивана ѝ, после се промъкваха в спалнята ѝ и накрая стигаха до банковата ѝ сметка, от която смучеха с нейна помощ, а после, след като ги беше глезила щедро, я зарязваха заради някоя друга. Тими намираше, че това явление се проявява твърде често, за да се приеме за случайност — беше модел и лош навик. Джулиет винаги успяваше да намира красиви мъже като баща им, които да се възползват от нея. Досега в цялата поредица нямаше и един свестен. Обикновено се задържаха при нея около шест месеца, след което изчезваха. Джулиет плачеше известно време, търсеше утеха в работата си, измисляше няколко нови рецепти и качваше още някой килограм. И тогава се появяваше поредното сакато пиле... Джулиет беше красиво и мило момиче, което никога не оставаше задълго само, за разлика от Тими, която вече две години бе избрала да бъде сама, ядосана на собствените си грешки. Джулиет беше способна да прости на всекиго, включително на себе си, и изглежда така и не успяваше да се поучи от грешките си. Но единственият човек, когото бе успяла да нарани, беше самата себе си. Най-силното ѝ качество беше нейната доброта — към клиентите, към семейството, към мъжете.

Тъкмо беше обслужила един от редовните си клиенти, когато Арнолд ѝ се обади. За разлика от Тими с нейната неизменна практичност, която изглеждаше, че с лекота приема всичко, адвокатът знаеше, че Джулиет ще се разстрои дълбоко и съжаляваше, че трябва да ѝ съобщи тъжната вест. Както и очакваше, когато ѝ каза, че баща ѝ е починал предната нощ, тя се разрида. Последният клиент, дошъл да си купи обяд, точно беше излязъл, така че в продължение на няколко минути остана сама, докато се обливаше в сълзи.

Джулиет смяташе, че от всички тя е най-близка с баща им, беше готова да направи всичко, за да спечели любовта му. Според нея той не би могъл да направи нищо нередно. Преди болестта да го повали му се обаждаше всеки ден, за да му разкаже как се справя и да го пита как е. Той бе идвал в магазинчето ѝ един-единствен път, а тя се държеше така, сякаш въобще не бе излизал оттам. Ежедневните им разговори бяха винаги по нейна инициатива. Баща ѝ никога не се обаждаше на никоя от дъщерите си, изчезваше със седмици или месеци, докато някоя не го потърсеше. Всичките му връзки бяха едностранни,

поддържани благодарение на другия човек. Нито Тими, нито Джой влагаха особена енергия в това, за разлика от Джулиет. Дори му носеше най-хубавите си печива в дома му, за да опитва новите ѝ рецепти. Отчаяно желаше да получи одобрението му.

Пол Паркър не показваше неодобрение към никоя от красивите си дъщери и всъщност се гордееше с тях. Просто не искаше да играе ролята на баща и всичко, което тя включваше. Докато растяха, той предпочиташе да им бъде само приятел. Момичетата никога нямаха подобни обръквания по отношение на майка си, която винаги бе правила така, че да е ясно, че им е майка, а не просто приятелка, макар да обожаваше да прекарва времето си с тях. На Вероник се падна цялата отговорност по отглеждането им, но при все това Джулиет настояваше, че е по-близка с баща си. Точно както Арнолд очакваше, тя прие вестта за смъртта му тежко, сякаш през изминалата година не си беше давала ясно сметка, че той ще умре. За останалите не беше изненада. Но при Джулиет нещата стояха различно.

— Мислех си, че ще се оправи — изхлипа тя, докато бършеше очи с престилката си, а Арнолд въздъхна.

В продължение на месеци нямаше никаква надежда за оздравяване — състоянието на Пол стабилно се беше влошавало. Дори през последните седмици, когато той рядко биваше в съзнание, тя му говореше, когато го посещаваше, убедена, че я чува и че ще се възстанови. Това така и не стана и според Арнолд той просто се беше отървал. Оня Пол, когото познаваше и с когото дружеше вече трийсет години, не би искал да живее така. Преди да се разболее беше толкова жизнен и енергичен и за него беше тежко да гледа приятеля си в това безпомощно състояние. Смъртта беше облекчение, а от разговорите им през последната година Арнолд знаеше, че Пол беше готов да си отиде и не съжаляваше за нищо. Само че Джулиет определено не беше готова да се сбогува с баща си и с илюзиите си за него. Вече двайсет минути откакто разговаряха тя не спираше да плаче. На Арнолд му се прииска да прекрати разговора.

— Тими каза, че след два часа ще се обади на майка ви, така че не ѝ звъни — предупреди я той.

— Няма — послушно обеща Джулиет и затвори телефона.

Отиде до вратата на магазинчето и обърна табелката с надпис ЗАТВОРЕНО. После написа на един лист „Затворено поради смърт в

семейството“ и го залепи на вратата. След това тръгна към малкия си апартамент, който се намираше на четири пресечки. Не беше се престаравала в обзавеждането — там се прибираще само да спи, а през всичкото останало време работеше. Отиваше в магазинчето в четири часа всяка сутрин, за да изпече закуски за първите си клиенти, които идваха в шест. Обикновено оставаше там до седем вечерта, после се прибираще и заспиваше пред телевизора, изтощена от дългия ден. Също както и при Тими, и нейният живот се въртеше изцяло около работата.

Арнолд се обади и на Джой, най-малката сестра. Тя беше потрудна за откриване, точно както бе очаквал, а и водеше съвсем различен живот. Джой живееше в Ел Ей, където се надяваше на актьорска кариера. Притежаваше истински музикален талант и майка ѝ беше настоявала да отиде в Джулиард, за да го развие. Вместо това Джой се махна от колежа при първата възможност и се отправи към Лос Анджелис. Вземаше уроци по пеене, които сама си плащаше, работеше като сервитьорка. След шест месеца пеене с различни групи, които не претърпяха никакво развитие, се прехвърли на уроци по актьорско майсторство и оттогава се бореше да успее. Участва в няколко незначителни реклами и телевизионни програми. Надяваше се да я вземат в някой сериал, биваше я в комедийните роли. На двайсет и шест все още работеше като сервитьорка и вече бе прекарала пет години в Лос Анджелис. Големият ѝ пробив още не бе дошъл, но тя продължаваше да вярва, че някой ден ще стане. Баща ѝ също вярваше и винаги я бе насърчавал.

Джой беше изключително красиво момиче, с тъмни коси, с огромни виолетови очи, невероятно тяло и страхотен глас, който рядко използваше. Приемаше всяка актьорска задача, до която успееше да се добере. Ходеше на всяко прослушване и бе готова да изтърпи всички трудности на начеващата си актьорска кариера. Все още вярваше, че някой ден ще успее. Беше споделила със сестрите си, че ако до четири години в Ел Ей не се случи нещо голямо, ще се пробва на Бродуей в Ню Йорк. Но все още не беше готова да се откаже от надеждата да участва в хитов сериал. Решена бе да пробие в Холивуд. Получи няколко незначителни роли в сутрешни сапунени сериали, но това бе

всичко. Вероник я гледаше по телевизията и съжаляваше за дребните роли, които ѝ даваха.

Джой имаше приятел, който също беше актьор. Участваше в театрална труппа с второкачествени постановки и рядко се прибираще в Ел Ей. Едва успяваха да се видят, което се превръщаше в правило за мъжете в живота ѝ. Все избираше такива, които не се привързват емоционално или просто се намираха далеч. През последните пет години се беше отдалечила и от семейството си, докато преследваше кариерата си в Лос Анджелис. Животът на сестрите ѝ беше много различен от нейния, тя имаше все по-малко общо с тях. Понякога дори имаше чувството, че са я разменили при раждането, чувстваше се много различна. Баща ѝ винаги вдигаше шум около нея, най-вече за да изтъкне колко хубава е била като малка. Външният ѝ вид подхранваше нарцисизма му, но тя знаеше, че той не я познава истински и никога не се бе опитал да я опознае.

И с майка си имаше проблеми от години. Вероник още беше разстроена от напускането на колежа, от начина ѝ на живот, от това, че работи повече като сервитьорка, отколкото като актриса. Не този живот беше искала за нея. Джой беше способна на далеч повече, но изглежда бе стигнала до задънена улица. Вероник се надяваше, че ще го преодолее и ще се върне в Ню Йорк. По този въпрос родителите ѝ никога не постигнаха съгласие и непрекъснато спореха. Баща ѝ все казваше: „О, остави я да се забавлява!“, без да се притеснява за нея. Майка ѝ се тревожеше, а сестрите ѝ също не я приемаха сериозно. Да успееш като актриса в Холивуд им се струваше непостижима цел и се държаха така, сякаш това беше нещо като нейно хоби, а не кариера.

Но каквито и да бяха доводите им, Джой правеше онова, което искаше, без да разчита на никого, припечелвайки достатъчно, за да се справи. Искаше да намери свестен мениджър и по-добър агент, но все още не бе открила правилните хора. Всичко отнемаше време. Харесваше онова, което прави, но времето летеше. Имаше апартамент в Западен Холивуд, който обичаше и можеше да си позволи. Когато Арнолд ѝ звънна, беше на прослушване. Знаеше колко болен беше баща ѝ и че краят някой ден щеше да настъпи. Просто не го очакваше точно сега. Излезе в коридора, за да говори с адвоката, докато чакаше реда си.

— О! — възкликна тя, когато Арнолд ѝ съобщи новината. Не знаеше какво да каже. Също като сестрите си имаше дълга история на разочарования от баща си, макар никога да не се бяха карали. Винаги ѝ се беше струвало странно, когато той пред сестрите ѝ заявяваше, че тя е неговата любимка, особено след като двамата никога не бяха провеждали истински разговор. Всъщност баща ѝ с никого не бе разговарял истински. Твърденията му за любимата дъщеря никога не ѝ се бяха стрували искрени, приемаше ги като нещо изречено просто така. Но въпреки това се натъжи, като чу вестта от Арнолд. Все пак той ѝ беше баща, единственият, който бе имала, колкото и лошо да бе изиграл ролята си.

— Добре ли си? — попита Арнолд, след като тя продължи да мълчи.

— Да, просто съм изненадана, струва ми се. Не мислех, че ще стане толкова скоро. — Не го беше виждала от два месеца и затова, за разлика от другите, не знаеше колко бързо състоянието му се беше влошило. — Знаеш ли кога ще е погребението?

— Тими ще се погрижи за това. Тя ще се обади на майка ти след два часа. Сигурен съм, че ще се свържат с теб — каза Арнолд. — Съжалявам, Джой. Всички знаем, че той беше луд по теб. Винаги си била неговото момиче, чак до края. Тя кимна с насълзени очи.

— Знам — отговори с приглушен глас, съкрушена от мисълта, че баща ѝ е мъртъв. Ако не друго, той поне винаги беше одобрявал актьорската ѝ кариера и мечтите ѝ да стане звезда, което беше повече от онова, което останалите от семейството правеха. Държаха се сякаш това е каприз, който някой ден ще превъзмогне. Той ѝ беше най-големият почитател. Изпращаше му дивидита с всичките си изпълнения. И независимо дали беше истина, или не, баща ѝ твърдеше, че ги е гледал и харесва играта ѝ. Само той оценяваше усилията ѝ.

— Ще се видим на погребението — каза Арнолд със съчувствие и тя отново се върна на прослушването. Не я одобриха. Прибра се в апартамента си, тъжна, с мисълта за баща си. Внезапно смъртта му ѝ се стори огромна загуба. Не беше очаквала, че ще ѝ е толкова тежко.

Същия следобед изпрати съобщения на Джулиет и Тими и попита най-голямата си сестра дали ще може да отседне при нея. Беше решила да вземе нощния полет за Ню Йорк. Искаше да се върне у

дома. Тими ѝ отговори веднага, щом успя. Живееше в Уест Вилидж, което бе далеч от работата ѝ, но тя харесваше квартала, а и апартамента, който се намираще на третия етаж, слънчев и уютен. Джой винаги бе предпочитала да е при Тими, вместо в малкия апартамент на Джулиет в Бруклин, а освен това ѝ се искаше да е в града. Би могла да отиде и при майка си, но при Тими щеше да е по-спокойна, защото тя не ѝ правеше забележки за живота, който имаше. Разочарованието, което майка ѝ излъчваше, беше по-лошо и от неизречените думи. Вероник не одобряваше това, че работи като сервитьорка, и темата винаги успяваше да изплува. Като най-малка в семейството имаше чувството, че все още се държат с нея все едно е на четиринайсет, а не на двайсет и шест. Сега щеше да ѝ се наложи да се срещне с тях и ѝ се струваше странно, че баща ѝ вече няма да е там, за да я обсипва с похвали и да я нарича „миличка“. Не можеше да си представи света без баща си и докато звънеше на авиокомпанията, за да си резервира място в самолета, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Тими изчака и последния клиент, преди да се обади на майка си. Вече беше четири следобед, но искаше да проведе спокоен разговор, а не с мисълта, че навън някой я очаква, някой с по-големи проблеми от нейните. Погледна часовника си и изчисли, че във Франция е десет вечерта. Трябваше да ѝ съобщи лошата новина през нощта. Имаше нещо тягостно в тези нощни обаждания, после човек само можеше да се върти в леглото и да мисли, без да успее да заспи. Нямаше избор — знаеше, че няма как да отложи до сутринта. На Вероник можеше да ѝ хрумне да се обади в хосписа, за да пита как е баща ѝ, както правеше понякога, а Тими не искаше да научи за смъртта му от някой непознат. Обади се в къщата край Сен Тропе, която Вероник беше наела. Тя отговори на второто позвъняване на френския си мобилен телефон. Не се изненада, като я чу, защото от няколко дни не бяха говорили.

— Здравей, миличка.

Гласът на майка ѝ звучеше почти като на девойка. И двамата с баща ѝ винаги бяха изглеждали по-млади за възрастта си. Тими се надяваше да е наследствено. Тя самата се чувстваше точно на толкова, на колкото бе, понякога дори по-възрастна, сякаш носеше тежестта на света върху раменете си.

Въпреки развода Тими знаеше колко ще се натъжи майка ѝ. Вероник си нямаше никой друг, освен Пол и дъщерите си. Майка ѝ бе починала отдавна, когато тя е била едва на петнайсет, а баща ѝ — шест години по-късно. Това обясняваше защо се беше омъжила за Пол толкова млада, година след като баща ѝ беше починал. По онова време беше съвсем сама на света, уязвима и уплашена, въпреки че бе наследила огромно състояние от двамата си родители. Именно парите бяха привлекли Пол към нея като маяк, когато се запознаха, макар да беше красива, невинна девойка.

— Здравей, мамо — обади се Тими със сериозен глас. — Не нося добри новини.

Искаше ѝ се да я подготви за онова, което предстоеше.

— Баща ти ли? — попита Вероник, сдържайки дъха си. Очакваше това да се случи, а когато го видя през юни, беше изпитала предчувствието, че това е последният път. Той също го беше почувствал. През онзи ден и двамата бяха особено мили един с друг.

— Арнолд ми се обади. Починал е снощи. Според него си е отишъл спокойно, докато е спял.

От другата страна настъпи мълчание, после Тими чу как майка ѝ плаче. Вестта не беше изненада, но загубата бе голяма. Баща ѝ никога не беше напускал истински живота ѝ — просто бе подел нова роля, на по-голям брат, баща и приятел.

— Съжалявам за теб — каза внимателно майка ѝ. Припомни си как самата тя се беше чувствала, когато изгуби баща си. Сърцето му беше разбито, след като майка ѝ почина от левкемия, и после така и не се съвзе. Беше финансист от Уолстрийт, американец, а майка ѝ францужойка, трийсет и пет години по-млада от него. Никога не беше очаквал, че ще я изгуби. Тя беше любовта на живота му и бе толкова млада, когато почина. Стана много бързо, едва три месеца, след като се разболя. Майката на Вероник, Мари-Лор дьо Бове, бе на почти същите години, когато се омъжи за Филип Уитман, колкото самата Вероник, когато сключи брак с Пол Паркър.

Вероник беше живяла на няколко места с родителите си — Хонконг, Лондон, Париж. Като дете се научи да говори китайски, френският ѝ беше като роден език заради майка ѝ, а и заради честите им отсядания в Париж. През последните години корените ѝ все по-здраво я теглеха към Франция. Прекарваше все повече време в Париж

и бе наела къща в Южна Франция за лятото с надеждата дъщерите ѝ да ѝ гостуват за няколко седмици, макар да знаеше, че са твърде заети. Преди няколко години беше купила апартамент на Ил Сен Луи, на Кей дю Бетюн с изглед към Сена. Все още притежаваше и дома на родителите си в седми арондисман на улица „Варен“, но той от години беше необитаем. Беше наела човек, който да го поддържа в добро състояние. Представляваше прекрасен *hotel particulier*^[1] от осемнайсети век. Не ѝ се искаше да го оставя, но отиването там извънредно я натъжаваше. Къщата пазеше твърде много спомени. В ранните години на брака ѝ с Пол двамата бяха отсядали често, но от двайсет години не беше прекарвала там и една нощ, след като се разведоха. Не ѝ се налагаше да го продава, така че го пазеше за момичетата.

Дядото на Вероник по майчина линия беше най-уважаваният търговец на произведения на изкуството в Париж, а баща ѝ, Филип Уитман, бе закупил повечето от най-впечатляващите си картини от него, след което се бе омъжил за дъщеря му. Бракът им беше необичаен поради разликата от трийсет и пет години във възрастта им, но двамата се обожаваха един друг, а Вероник пазеше многобройни спомени за любящите си родители.

След като баща ѝ почина, Вероник наследи огромната колекция от творби на изкуството на майка си, която включваше и някои впечатляващи картини, а освен това и огромното състояние на баща си, инвестирано разумно, което бе нараствало с годините. На двайсет и една, млада и самотна, Вероник живееше между апартаментата си в Ню Йорк и къщата в Париж, която Мари-Лор беше наследила от баща си и така и не я беше продала.

Вероник срещна Пол Паркър на една сватба няколко месеца, след като беше загубила баща си. Последва вихрен романс и двамата се ожениха година по-късно, когато навърши двайсет и две. Изглежда следваше стъпките на майка си, свързвайки живота си с много по-възрастен мъж, което изглеждаше съвсем уместно предвид обстоятелствата. Имаше нужда от баща дори повече, отколкото от съпруг. А бракът с Вероник бе променил завинаги живота на Пол Паркър. Син на обеднели аристократи, далечни роднини на клана Астор, Пол бързо привикна с начина ѝ на живот, макар Вероник да беше много по-скромна и дискретна от него. Пол съчетаваше

отзивчивост и превзетост, елегантност и очарование. Започна да живее нашироко на нейна издръжка — напусна незначителната си работа, която никак не харесваше, и като неин съпруг се превърна в рентиер. Двамата бяха щастливи, особено след като се родиха децата. После всичко приключи с неговата афера и разкритието на Вероник за неизброимите му останали забезки. Никога не беше могъл да устоява на красивите жени. След десет години с брака им беше свършено, макар Вероник все още да го обичаше, когато се разведоха. Тими винаги бе подозирала, че майка ѝ все още го обичаше, въпреки твърденията ѝ, че двамата са само приятели.

— Направила ли си нещо за погребението? — попита майка ѝ.

— Първо исках да говоря с теб.

Знаеше, че майка ѝ ще иска да се заеме с подготовката, Пол нямаше друго семейство, освен Вероник и дъщерите им. И двамата бяха единствени деца, нямаха братовчеди, нито по-далечни сродници.

— Аз ще се заема — тихо каза Вероник. — Утре се прибирам. Ще се обадя на Франк Кемпбъл оттук.

Говореше за погребалния агент в горната част на Медисън авеню в Ню Йорк, от чиито услуги се възползваха повечето им познати. Спомена, че може да се обади на цветаря сутринта, преди да отлети за къщи. Трябваше да се напише и некролог за „Ню Йорк Таймс“. На Тими ѝ хрумна, че за баща ѝ можеше да се каже твърде малко, освен че беше водил чудесен живот, и то най-вече благодарение на майка ѝ, която го бе осигурила добре. Заради нея се беше наслаждавал на ваканция, продължила трийсет и пет години.

— Съжалявам, мамо — искрено каза Тими. Каквото и да чувстваше спрямо баща си, знаеше колко много го беше обичала майка ѝ.

— Всичко е наред, миличка. Той не би искал да продължи да живее в състоянието, в което се намираше. Време беше.

Поговориха още няколко минути, след което Вероник се обади на другите си две дъщери. Когато се свърза с Джулиет, я завари да плаче в апартамента си.

— Утре се прибирам — каза ѝ Вероник. Във Франция вече беше почти полунощ и двете разговаряха дълго. Дъщеря ѝ беше неутешима и не спираше да говори колко прекрасен баща беше Пол. Вероник не ѝ противоречеше — знаеше, че Джулиет бе подхранвала с години тази

фантазия. Вероник беше наясно с провалите му като баща и съпруг, но никога не беше го критикувала пред момичетата.

После се обади на Джой, която тъкмо си събираше багажа за пътуването. Звучеше дистанцирана и мрачна.

— Ще взема нощния полет — уведоми я Джой. Все още се опитваше да приеме факта, че вече няма баща. Новината ѝ дойде като шок. До този момент бе отказвала да приеме действителността.

След това Вероник отново се обади на Тими. Завари я все още в офиса да попълва десетина заявления за допълнителни доходи.

— Забравих да те питам дали някой се е обадил на Бърти — каза Вероник с отчаян глас. Бърти беше синът на Пол от първия му брак. Момчето бе на осем години, когато баща му и Вероник се ожениха. Майка му се беше удавила при инцидент, когато Бърти беше едва на четири. Вероник се беше отнасяла с него като със собствен син още от мига, в който с Пол сключиха брак, но той винаги се бе проявявал като трудно дете. Изглеждаше точно като баща си, но не притежаваше и искрица от чара му, дори и като малък.

През цялото време за никого не беше тайна, че Пол се жени за нея заради парите ѝ, макар на Вероник да ѝ беше отнело години, за да го разбере, но въпреки това той се беше отнасял към нея с нежност. Бърти обаче още от дете се интересуваше единствено от пари, без значение как ще се сдобие с тях. Пол беше постигал всичко в живота си с обноски, елегантност и стил. Всичко, което Бърти правеше, беше да интригантства. Изхвърлиха го от няколко от най-добрите училища в Ню Йорк за лошо поведение и заради кражби. От Дартмут го изключиха за преписване. А след като успя да завърши колеж, се забърка в десетки схеми за бързо забогатяване, които винаги бяха подозрителни и така не доведоха до нищо. Сега, на трийсет и осем, беше разорен, „на ръба да извърши убийство“, както самият той казваше, и живееше или в нечий офис, или на нечий диван. Успя да похарчи всяко пени от парите, които Вероник му беше давала, за да финансира схемите си. Пол също му бе отпускар пари, за да му помогне да си стъпи на краката, но Бърти все успяваше да ги профука. Постоянно се вълличаше в някое съдебно дело или пък го уволняваха. Живееше на ръба и едва свързваше двата края.

Вероник винаги обясняваше лошото му поведение, като казваше, че той се държи така заради загубата на майка си още като дете.

Самата тя беше направила всичко възможно, за да го подкрепя и да му помага, докато беше малък, отнасяше се с него като със собствен син, дори и след развода с баща му. Но преди няколко години дори и тя спря да му дава пари. Момчето се оказа бездънна яма. Вероник не беше виждала Бърти от години и това я караше да се чувства зле. Рядко го чуваше, освен в случаите, когато той искаше нещо от нея.

Бърти яростно ревнуваше от сестрите си още откакто се бяха родили. Крадеше джобните им, когато бяха деца, и израсна като крайно алчен и безчестен човек, без капка почтеност. Ако се изправеше пред избор, винаги поемаше по лесния път. Но колкото и неприятен да беше, все пак бе синът на Пол и трябваше да знае за смъртта на баща си. Никога не беше се женил, доколкото им беше известно, нямаше и деца, а около него все се мотаеше по някоя евтина жена. Той ненавиждаше Тими дори повече от останалите. На няколко пъти безуспешно се бе опитвал да измъкне пари от нея под претекст, че му трябва заем само за няколко седмици, но тя го познаваше достатъчно добре, за да му откаже.

Така и не пожела да повярва, че сестрите му живееха със спечеленото от тях и нямаха пари, които да пилеят. Майка им ги беше научила на този урок. Вероник беше далеч по-щедра с Бърти в опитите си да му помогне да си стъпи на краката, което той така и не направи. Тя не искаше момичетата ѝ да израснат глезени и мързеливи и да се държат като богати наследници, независимо от това колко щяха да наследят някой ден. След като си отидеше от този свят, те щяха да бъдат много богати жени, но засега живееха от заплатите си и само с някоя случайна помощ от нея, като заема за фурната на Джулиет. С тях Вероник се бе държала далеч по-строго, отколкото със своенравния си доведен син, но най-накрая се беше предала. Бърти се превърна в изключително неприятен човек, когото всички избягваха. Само че сега нямаше как това да се случи, а и не искаше. Макар Бърти и Пол да не се бяха разбирали, той също бе изгубил баща си. Вероник винаги беше по-състрадателна към него, отколкото Пол, който беше вдигнал ръце още преди години. Бърти и от него постоянно беше искал пари.

След като приключи разговора с Тими, Вероник се обади на Бърти на номера на мобилния телефон, който имаше. Не бяха разговаряли почти от година, откакто Пол получи инсульта. Бърти

почти не беше идвал да види болния си баща. Все имаше някакво извинение и твърдеше, че е много зает.

Вдигна веднага и се изненада да чуе гласа на мащехата си. Тя внимателно му съобщи новината и каза, че съжалява, задето се налага от нея да научи за лошата вест.

— Не съм изненадан — студено каза той. — Ще си идваш ли за погребението?

Вероник се изненада от въпроса му.

— Разбира се.

Той правилно бе предположил, че е във Франция за лятото.

— Аз съм в Чикаго, но утре вечер трябва да се прибера.

— Ще ти се обадя веднага щом уредя всичко — обеща тя. — И, разбира се, си добре дошъл да дойдеш с нас на погребението.

— Благодаря, но ще ида дотам с моята кола. Вероник знаеше, че ако всички пътуват заедно, щеше да е доста неудобно, но все пак беше длъжна да му предложи. Тя беше единствената майка, която Бърти бе имал, докато растеше, макар и да не се бе проявявал като мило дете. Лъжеше при всяка възможност и се държеше гадно със сестрите си, постоянно ги разплакваше. И днес нямаше обич между тях. Всички го бяха отписали. Само тя се държеше любезно с него, макар че не му даваше пари, което пък беше всичко, от което той се интересуваше.

Знаеше колко разочарован беше Пол от него и Вероник се замисли какво ли му беше оставил в завещанието. Така и не й беше казал. На Пол не му беше останало голямо състояние и парите все не му стигаха, но все още притежаваше част от онова, което тя му беше отпуснала, макар да го топеше бързо. Беше живял нашироко, правеше големи подаръци и харчеше твърде много по жени. Така и не се промени. А и все още имаше онзи замък във Франция, който Вероник беше купила за тях и му го беше оставила след развода. Пол отчаяно го беше искал при подялбата на имуществото, а после изгуби интерес към него, както правеше с всичко останало. Замъкът беше необитаем и от поне дванайсет години кракът му не беше стъпвал там. Вероник предполагаше, че го е оставил на четирите си деца и сега на момичетата щеше да им се наложи да го поделят с брат си или пък да го продадат заедно, което изглеждаше най-вероятно. Беше излишно да си създават главоболие с порутения френски замък, а и щяха да се възползват далеч повече от парите от продажбата му, особено Бърти.

Логично бе да предполага, че той ще получи четвърт от състоянието на баща си, въпреки че Пол дължеше цялото си имущество на нея. Бърти все пак му беше син, а Пол можеше да се разпорежда както намери за добре с парите, получени от Вероник.

Приключи разговора с Бърти и си легна, замислена за всичко, което трябваше да уреди около погребението. Тими беше обещала да ѝ помогне. Струваше ѝ се странно, че Пол вече го няма. Знаеше, че ще ѝ липсва. С него беше приятно да се разговаря, понякога беше забавна компания дори и след развода. Вече не беше влюбена в него и то от години, което бе облекчение, но беше останала привързана към него, като към важен за живота ѝ човек. Щеше да приеме тежко загубата. Най-сетне заспа, докато мислеше за десетте им щастливи брачни години, най-хубавите в живота ѝ. Никой не би могъл да бъде обаятелен като Пол Паркър. Никога нямаше да има друг като него. И каквито и грешки да беше допуснал, дъщерите му си мислеха същото тази нощ. Той беше единствен.

---

[1] Дворец (фр.). — Б.пр. ↑

2.

Джой пристигна в апартамента на Тими след нощния полет от Ел Ей, преди сестра ѝ да потегли за работа. Беше ѝ казала, че ще дойде в седем, така че Тими се съгласи да я изчака. Беше ѝ изпратила есемес още щом кацна, за да потвърди, че няма да закъснее. Джой беше също толкова организирана и отговорна като най-голямата си сестра, докато Джулиет беше разсеяна, далеч по-непредсказуема и най-чувствителна от трите. Предната вечер Тими беше говорила с нея и намери сестра си обезумяла от скръб по баща им, който от герой вече се беше превърнал в светец. Това я вбеси, макар че се постара да не ѝ личи.

След като предната вечер се прибра у дома, Тими успя да нахвърли чернова за некролога. Нямахме какво много да се напише в него, а и тя никога не бе особено великодушна към баща си. „Успял ловец на чужди пари се спомина в Ню Йорк след година боледуване вследствие на инсулт“ не ѝ изглеждаше подходящо. Не, че го беше написала, но си го беше мислила, докато изреждаше образованието му в Принстън, двата му брака и четирите му деца от тях, след което следваха имената им. Кариерата му не беше впечатляваща, но бе кратка, съставена от незначителни длъжности в банковия сектор, а после и в продажбата на недвижими имоти, докато най-сетне беше срещнал майка ѝ, която се бе оказала истинска манна небесна за него. Вероник никога не говореше за това, но не беше тайна за децата ѝ. Единственото състояние, което баща им бе успял да натрупа, беше вследствие от брака му с майка им. Тими никога не се примири с изневерите му, с които беше разрушил както илюзиите на майка им, така и на децата си.

Където и да се появеше, Пол изглеждаше красив и впечатляващ, чудесно допълнение към всяка компания за вечеря, но не бе постигнал нищо, а влечението му към безмозъчни млади красавици беше прибавило съвсем малко към живота му и нищо към биографията му. Беше живял единствено за мига, желанието му беше само да се забавлява, никога не беше мислил за бъдещето или за последиците от

действията си, чак до края. Последното му завоевание беше красива, млада рускиня, която изчезна в мига, в който се поболя. Поне нямаше да им се наложи да се занимават и с нея, помисли си Тими. Достатъчно неприятни щяха да са споровете с Бърти, който щеше да се бори за всеки петак. Нито Тими, нито майка ѝ и сестрите ѝ се заблуждаваха за него, а тя през повечето време успяваше напълно да го забрави. През последните години рядко го бяха виждали, което бе истинска благословия. Той също ги избягваше, тъй като връзката му с тях не му носеше никакви облаги. Изглежда беше успял да наследи единствено най-лошите черти на баща си, умножени по хиляда, без нито едно добро качество, което да ги смекчи. Баща им също бе споделял това мнение.

Джой изглеждаше полузаспала, когато пристигна в апартамента на Тими, и по-красива от всякога, когато сестра ѝ отвори вратата, за да я посрещне. Носеше къса бяла пола и тениска и дори с ниските си сандали изглеждаше висока почти колкото Тими, макар че двете бяха доста различни. Тими беше наследила русите коси и аристократичната външност на баща си, а Джой беше възхитителна с тъмната си коса, виолетовите си очи и бялата си като сметана кожа. По външност приличаше на майка си, а ръстът беше взела от баща си. Двете сестри не се бяха виждали отдавна, макар че от време на време се чуваха. Джой не я биваше във връщането на обаждания, а не беше и лесна за откриване. Тими и Джулиет разговаряха много по-често. Джой беше твърде заета с прослушвания, срещи с агенти и работата като сервитьорка.

Двете сестри се прегърнаха още щом се видяха и дълго останаха така.

— Не мога да повярвам, че го няма — дрезгаво прошепна Джой.
— Все имах чувството, че вечно ще си е тук.

— Всички бяхме така — отговори Тими, докато ѝ подаваше чаша с кафе в кухнята. Беше с карирана риза, дънки и маратонките „Конвърс“. Видът ѝ беше небрежен, може би заради характера на работата ѝ, и не много по-различен от този на бездомните ѝ клиенти, докато Джой изглеждаше секси и много предизвикателно в късата си поличка. Нямаше спор, че Джой бе красавицата в семейството, както все твърдеше баща ѝ. Приличаше на по-високата версия на майка си, с прибавена по-голяма доза сексапил. Майка им изглеждаше по-скромна,

но инак външността им беше една и съща. А и с ръста на баща си Джой наистина впечатляваше.

— Майка се връща днес следобед — уведоми я Тими. — Прати ми есемес, като се качи на самолета в Ница преди три часа. Казах ѝ, че ще останеш тук.

Вероник не беше се изненадала, тъй като при редките си идвания в Ню Йорк Джой винаги оставаше при Тими. На двете сестри им харесваше да бъдат заедно и да си споделят. Въпреки едва трите години разлика във възрастта им, Тими изглеждаше далеч по-възрастна и по-зряла.

— Мисля, че погребението ще е след три дни — продължи Тими. — Мама ще се заеме, когато дойде.

— После дали ще се върне в Сен Тропе? — попита Джой.

Изпитваше вина, че не бе успяла да намери време да иде там това лято, но същото важеше и за Тими. Джулиет също не планирваше да посети Франция, понеже нямаше на кого да разчита в магазинчето си. Помощникът ѝ не говореше английски и все не успяваше да го научи. Джулиет не беше си взимала свободен ден от три години. Сега искаше да излезе в почивка за остатък от лятото, за да скърби за баща си и да го почете, както и да отдели малко време за себе си. Макар и очаквана, смъртта на баща им беше шок за нея.

— Не каза — отвърна Тими. — Мисля, че е наела къщата до края на месеца, но ми се струва, че се чувства самотна.

Вероник нямаше какво да прави и в Ню Йорк. Беше разчитала на децата си, че ще запълват живота ѝ, докато растат, но през последните години водеше доста скучен живот.

Обмисляше отново да започне да рисува, но така и не направи нищо това да се случи. Беше много талантива портретистка и бе учила в университета за изящни изкуства в Париж, но почти не беше упражнявала таланта си. Когато момичетата бяха още малки, все се оправдаваше с липсата на време. Сега имаше, но твърде дълго не се бе занимавала с това. Не беше успяла да измисли с какво да запълва дните си. Четеше много, постоянно летеше до Париж, занимаваше се с благотворителност, но така ѝ не намери върху какво да се съсредоточи. След развода беше се срещала с няколко мъже, но не създаде сериозна връзка след Пол. С него беше прекарала достатъчно време, а и продължаваше да го прави — това я възпираше да се впусне сериозно

в търсенето на някой друг. Тими се чудеше дали сега, след като баща ѝ го нямаше, това щеше да се промени и майка ѝ ще стане по-отворена към мъжете. Вероник все повтаряше, че на петдесет и две вече е твърде възрастна, с което дъщеря ѝ не спореше, защото тя самата се усещаше твърде възрастна да опита отново на двайсет и девет. На Тими вече ѝ беше омръзнало от неудачни връзки, но Вероник не бе успяла да се зарази от песимизма, който беше обладал дъщеря ѝ. Поне засега Тими нямаше желание да опитва отново, за разлика от Джулиет, която беше като летяща врата, през която неудачниците се вмъкваха в живота ѝ, и Джой, която винаги си имаше приятел — нищо, че той все не беше наоколо.

— Ще опитам да се прибера по-рано вкъщи — обеща Тими. — Преди мама да си е дошла. Ще ѝ кажа, че ще ида с нея при Франк Кемпбъл. Доколкото я познавам, тя ще е измислила и планирала всичко още преди да е кацнала.

И двете се усмихнаха при тези думи, защото знаеха, че е истина. Майка им беше безупречно организирана. Идеалната майка и съпруга, което правеше случилото се още по-тежко за нея, защото не ѝ оставаше какво да подрежда, освен собствения си живот.

Тими целуна сестра си и тръгна. Отиде на работа по-късно от обикновено, чак към осем, и докато вървеше към офиса от станцията на метрото, отново се замисли за баща си. В много отношения беше отсъствал от живота им, но в същото време ги беше сплотявал по някакъв странен начин. Все още ѝ беше трудно да повярва, че него вече го няма.

В офиса подреди документите на бюрото си и към девет часа вече имаше трима души, които чакаха среща с нея и успяха да я отвлекат от обърканите ѝ чувства.

Когато самолетът се приземяваше на летище „Кенеди“, Вероник вече беше съставила няколко списъка. Трябваше да се обади на уредника, на свещеника, на цветаря, да избере ковчег с Тими при Кемпбъл, да уреди нещата на гробището, да изпрати некролога в „Таймс“ и да помоли някои от приятелите на Пол да носят ковчег в църквата. Помисли си, че единият може да е Бърти, а другият да е Арнолд Сандърс, но ѝ трябваша още шестима. Пол нямаше близки

приятели, предпочиташе женската компания. Разчиташе на повърхностни познанства, които завързваше в обществото, без да създава особена близост. Имаше познати, с които бе ходил по приеми, но те не му бяха истински приятели. Тези мисли потвърждаваха онова, което вече знаеше — в живота на Пол нямаше нито дълбочина, нито съдържание. Всичко се беше въртяло около забавленията и бягството от отговорност. Ето защо беше трудно да се намерят хора, които искрено да ги е било грижа за него, освен Арнолд Сандс, адвокатът му, който беше негов най-добър приятел и единственият, на когото Пол се беше доверявал. Странно беше да проумее, че Пол вече го няма. Вероник беше благодарна, че да урежда погребението се беше паднало на нея, защото това щеше да я отвлече от съсипващите тъжни мисли.

Представител на Еър Франс я придружи от самолета и я преведе през митницата и имиграционната служба, тъй като нямаше нищо за деклариране. Носеше скромна черна памучна рокля, която изглеждаше подходяща предвид причината за завръщането ѝ. Не беше вдовица, но почти се чувстваше такава. Трябваше да си повтаря, както ѝ бе казала и Тими, че с Пол отдавна не бяха женени. Само че току-що беше изгубила голяма част от историята на живота си. Това ѝ напомняше на задушавачката мъка от загубата на родителите ѝ, когато беше млада. След това си имаше само Пол, на когото да разчита. А сега имаше единствено себе си. И преди, и след развода никога не беше разчитала на Пол мри вземането на решения. По-скоро беше обратното. Особено след като остаря той беше този, който я търсеше, когато му трябваше нещо, когато имаше проблем или се нуждаеше от съвет. С годините тя беше доказала, че е по-умната от двамата, и Пол добре го знаеше. Очакваше тя да взема всички решения за децата и не се интересуваеше от проблемите, а само от успехите и радостните моменти. Беше олицетворение на мъжа, живеещ само заради развлеченията. Вероник беше скалата, основата, върху която бе съграден животът им, човекът, на когото всички можеха да разчитат. Пол беше само фигурант и нищо повече.

Икономката вече я очакваше в апартамента, когато пристигна. Кармина ѝ каза колко съжالياва за господин Пол.

— Той беше добър човек — каза тихо тя и се прекръсти. Не бе познавала Пол по времето, когато вършеше безобразия, докато още бяха женени с Вероник. Той винаги се беше държал мило с нея, както и

с всички останали. Лесно беше човек да го хареса, стига да не очаква нещо от него.

Вероник влезе в кабинета си, а Кармина започна да разопакова багажа ѝ. Прати съобщение на Тими, че вече си е у дома, седна на бюрото си и изпи чая, който икономката ѝ беше оставила. Работеше за нея само през деня. На Вероник нищо не ѝ трябваше през нощта и предпочиташе да е сама. Ако огладнееше, и сама можеше да си приготви нещо за ядене. Не искаше да принуждава някой да ѝ готви. По същия начин се държеше и с икономката си в Париж. След като момичетата пораснаха, тя максимално опрости живота си и имаше твърде малко обслужващ персонал. По време на брака си с Пол и докато момичетата бяха още малки, той беше настоявал да имат голяма прислуга. Сегашното положение много повече я устройваше. Не обичаше да ѝ слугуват, макар че в момента беше благодарна за компанията на Кармина в големия апартамент на Пето авеню.

Вероник имаше две стаи за гости и собствен апартамент с красива гледка към Сентръл парк. Върху стените беше окачила картините си. Все още притежаваше забележителната колекция на дядо си от картини на импресионисти, някои от които беше изпратила в Париж. В апартамента си в Ню Йорк имаше няколко платна на Реноар, две на Дега, на Писаро, една чудесна Мери Касат в спалнята си, Шагал, по когото беше луда, и Пикасо в трапезарията, както и някои по-малки картини на Коро и други художници, а също и серия рисунки на Реноар. Апартаментът ѝ беше елегантно декориран в меки тонове. Предпочиташе простичките неща, но с високо качество, и винаги беше имала страст към изкуството.

В коридора към спалните се намираха някои от портретите, които самата тя беше рисувала, включително един на баща ѝ. Големи впечатляващи маслени картини, както и рисувани женски портрети в стила на Джон Сингър Сърджант. Никакво съмнение нямаше относно таланта ѝ, макар да не го беше упражнявала с години. От време на време правеше по някоя скица, но това беше всичко, заедно с прекрасните портрети на децата си. Една от големите ѝ страсти беше изучаването и изследването на имитациите и знаеше, че дядо ѝ също беше се интересувал от това. Само че не пое по този път, макар да умееше да разпознава големите фалшификати. Майка ѝ беше рисувала акварел и сега Вероник съхраняваше картините ѝ в гостните.

Излъчваха покой и бяха красиви. Изкуството беше в гените ѝ, макар никоя от дъщерите ѝ да не бе пожелала да рисува. Страстта към това изглежда щеше да свърши заедно с нея.

Тими ѝ се обади в четири следобед и ѝ каза, че ще я чака при Франк Кемпбъл. Джой също беше решила да дойде с тях. Срещнаха се в чакалнята. Тими беше с дрехите, с които отиде на работа, а Джой си беше сложила още по-къса черна пола в комбинация с обувки с високи токчета. Изглеждаше като излязла от корицата на „Вог“. Вероник се зарадва да ги види, целуна ги и им благодари за срещата.

Трите красиви жени се срещнаха с директора, за да организират и уточнят всички подробности около погребението на Пол. Той не беше вярващ, за разлика от Вероник, но тя не възнамеряваше да прави нещо прекалено. Същия следобед беше разговаряла със свещеника от „Свети Игнатий“, с когото бяха определили часа за заупокойната служба след два дни. Когато седнаха в кабинета на директора, Вероник беше готова с цялата информация, което не изненада дъщерите ѝ. Погребението вече беше планирано.

Уредиха всички неприятни задачи при Кемпбъл, а директорът през цялото време се обръщаше към Вероник като към вдовица — оказа се безсмислено да му обяснява, че от двайсет години са разведени с покойния. След това се прибраха в апартамента ѝ, където и Джулиет се присъедини към тях. Беше твърде разстроена, за да ги придружи до погребалната агенция. Изглеждаше отчаяна, когато дойде в дома на майка си. Избухна в сълзи, след което се отпусна разридана в обятията на по-голямата си сестра. Тими се въздържа от саркастични коментари за баща им, но Джой прочете мислите ѝ в очите ѝ. И двете знаеха мнението на Тими за него. Отне цял час, докато Джулиет се успокои, след което отидоха в кухнята, за да хапнат. Кармина вече си беше отишла, затова Вероник предложи да си поръчат храна отвън, но никоя от тях не беше гладна, а и Джулиет беше донесла кутия сладкиши, от които никой не хапна. Леко закръглената ѝ фигура издаваше, че опитва собствените си изделия, докато майка ѝ и сестрите ѝ бяха далеч по-внимателни с онова, което хапваха, и им личеше. Сладкишите останаха недокоснати, единствено Джулиет загриза един шоколадов кроасан.

— Не мога да повярвам, че го няма — каза тя поне за стотен път и Джой си призна, че и на нея ѝ е трудно. Вероник си мислеше същото,

но подробностите около погребението, което организираше като последна почит към бащата на децата си и мъжа, когото толкова страстно беше обичала някога, я разсейваха. Цветята щяха да са възхитителни, а тя беше избрала и любимата му музика. Това бяха последните жестове към него и ѝ се искаше да са изпълнени с достойнство и елегантност, както той би желал. Пол Паркър щеше да си отиде така, както беше живял — със стил.

Четири жени останаха в кухнята около два часа, разговаряха, пиха чай. Тими в крайна сметка се осмели да изтъкне, че Джулиет скърби по-скоро за бащата, когото никога не беше имала.

— Това, дете го каза, е ужасно — веднага се защити Джулиет. — Той беше прекрасен баща.

Тими стисна зъби и не проговори, а Вероник опита да ги разсее, като смени темата, което беше истинска проява на милост от нейна страна. Не ѝ се искаше момичетата да се изпокарат точно сега, макар да знаеше, че Тими казва истината. През целия си живот Джулиет беше фантазирала за баща си и продължаваше да го прави. Най-накрая Тими и Джой си тръгнаха, а Джулиет се отправи към Бруклин, искаше да остане сама.

На следващата вечер и четирите щяха заедно да идат на бдението, а после и на погребението на сутринта. Съобщението щеше да бъде отпечатано в „Таймс“ следващата сутрин, а Вероник беше наела две коли, които да вземат дъщерите ѝ и после да ги закарат на погребението. Полагаше всички усилия да направи нещата по-лесни за тях. Знаеше какво е да изгубиш баща, а на нея тогава никой не ѝ беше помогнал. Чувстваше, че това е най-малкото, което би могла да направи за тях. Постъпката ѝ беше типична за нея — да мисли за всичко, което би могло да улесни живота им, дори и да не го забелязваха. Бяха свикнали, че майка им се справя с всичко по нейния си тих, методичен начин. През целия им живот беше действала така.

След като момичетата си тръгнаха, Вероник потъна в мислите си, притеснена от формалностите, които щяха да съпътстват предстоящите два дена. Нямаше как, за пореден път Пол беше оставил на нея да успокоява децата им, да се погрижи за всичко и да плати сметката. Тази дързост беше характерна за него още приживе. И в смъртта си не беше се оказал по-различен. Внезапно усети колко ѝ липсва възможността да му се обади. Нямаше приятели, с които да сподели

грижите си, а и повечето от тях не биха могли да я разберат. Връзката им беше толкова необичайна за двама разведени, особено след като той така и не успя напълно да поеме ролята на баща и съпруг, но си остана неин приятел и я съпътства през повече от половината ѝ живот. Загубата беше голяма, а Пол имаше класа, самоувереност и стил, присъщи за едно друго време.

Бдението на следващия ден беше семпло и формално. Дълги редици от хора, които не познаваше, дойдоха да се подпишат в книгата за съболезнования, която беше приготвила. Имаше красиви млади жени, по-млади дори от дъщерите ѝ, които не се представиха, добре облечени двойки и немалко мъже на годините на Пол, които му бяха познати или приятели. Разтърсваха ръката ѝ, изказваха съболезнованията си, а после поглеждаха към Тими, Джулиет и Джой — и трите бяха в обикновени черни рокли и изглеждаха сериозни, застанали до майка си. Накрая се прибраха у дома, изтощени и изчерпани.

Следващият ден им предложи същото. За изненада на Вероник дошлите хора почти изпълниха църквата. Уханието на ароматните бели цветя тежко се носеше във въздуха. Из цялата църква имаше огромни вази с букети, а върху тъмния махагонов ковчег лежеше килим от нежни бели орхидеи. Успя да намери още двама приятели на Пол, които да се погрижат за ковчегата с Бърти и Арнолд, другите четирима доведе Франк Кемпбъл.

Бърти не беше дошъл на бдението предната нощ, но се появи в църквата преди службата, за да посрещне Вероник и дъщерите ѝ. Изненадаха се, като видяха, че го съпровожда млада жена. Носеше къса черна пола, черна копринена блуза с дълбоко деколте, обувки с тънки високи токчета, твърде много грим и изглеждаше отегчена. Не каза нищо, а и Бърти не я представи. Нямаха представа дали му е приятелка, или е просто жена, която го придружаваше. Той не си даде труда да им обясни, нито пък те го попитаха.

Видът му издаваше досада, но все пак беше облечен в подходящ черен костюм с бяла риза и черна вратовръзка „Ермес“. Носеше скъпи черни излъскани обувки и изглеждаше хубав като баща си. Имаше неговата външност, но не и сърцето му Пол беше егоцентричен нарцисист, но в душата си носеше топлота. Погледът, който Бърти отправяше към мащехата си и сестрите си, беше пресметлив и леден.

Вероник го покани да седне с тях на най-предната скамейка — в края на краищата той беше синът на Пол. След като ковчегът беше поставен на мястото, той седна отпред с младата жена и ѝ зашепна, докато чакаха погребението да започне.

Накрая всички се съгласиха, че службата беше чудесна и Пол достойно бе почетен. Хората говореха, стискаха си ръцете във вратата, а семейството се отправи към гробището Уудланд в Бронкс, където свещеникът произнесе кратко слово, а после ковчегът беше положен в семейния парцел. Не знаеше къде другаде да го погребе, а не искаше да е в самотен единичен гроб. Реши, че дъщерите ѝ биха искали баща им да е при останалата част от семейството. Там лежах и родителите на Вероник.

Бърти и младата жена с него се върнаха в града с отделна кола. Вероник и дъщерите ѝ бяха успели да разберат, че името ѝ е Деби. Всички се събраха в апартамента на Вероник, където уредникът на погребението беше подредил пълна маса в трапезарията. Навсякъде имаше бели цветя и много хора, които тихо разговаряха и ги очакваха. Единственият в тълпата, когото Вероник разпозна, беше Арнолд. Лицето му се озари, като я видя, и той се отправи към нея и момичетата.

— Прилича на сватба — измърмори Тими на Джой с явно неодобрение и сестра ѝ кимна. Майка им беше свършила страхотна работа, за да почете баща им, което пък не беше никаква изненада. — Тя за кого го прави — за себе си, за него или за нас?

— Може би и трите — отговори Джой, докато Арнолд прегръщаше майка им. С годините всички знаеха, че тя му е слабост и би му харесало да бъдат по-близки, само че на Вероник идеята не ѝ допаднаше и макар винаги да беше любезна с него, ясно му бе дала да разбере как стоят нещата. Арнолд беше прехвърлил шейсетте, имаше успешна адвокатска кариера и бе привлекателен мъж, освен това беше разведен от много години. Вероник не се интересуваше от него извън качеството му на адвокат и най-близък приятел на Пол. Каквито и да бяха очакванията му, не беше успял да стигне по-далеч.

— Свършила си чудесна работа — похвали я Арнолд. Вероник му се усмихна и му благодари. Джулиет се отправи към бюфета, все още разстроена от погребалната служба. „Аве Мария“ почти я беше съсипала и изглеждаше разтърсена, докато пълнеше чинията си. Джой

и Тими разговаряха тихо. Никоя от тях не познаваше никой от приятелите на Пол, които присъстваха. Приличаха на сноби и богаташи, на хора, които бяха познавали баща им повърхностно, но все пак бяха дошли да го почетат в дома на бившата му съпруга.

— Майка ви трябва да е похарчила цяло състояние за това — ядно каза Бърти на Тими, а тя го изгледа раздразнено.

— Изглежда е решила, че татко го заслужава — сухо отвърна тя. Джой остана край тях и се зачуди дали фойерверките щяха да се разлетят, когато Арнолд се приближи. И трите сестри стояха до Бърти, а Вероник каза нещо на един от сервитьорите, който наливаше бяло вино и шампанско за гостите.

— Бих искал да предложа нещо, след като всички сте тук — каза Арнолд с равен тон. — Вече няма официално прочитане на завещанието. Но тъй като Джой е в града, защо утре не дойдете заедно в кантората ми, за да го прегледате? Така ще можем да го обсъдим и ще мога да отговоря на всичките въпроси, които биха могли да възникнат.

Идеята изглеждаше разумна. Никой от тях не очакваше баща им да е оставил някакво впечатляващо състояние, а единственият имот, за който знаеха, беше замъкът във Франция, освен ако вече не беше успял да ипотекира и бравите на вратите му. Никак не го биваше да се оправя с парите.

— На мен идеята ми харесва — каза Бърти с внезапен интерес, а момичетата кимнаха изненадани. Никоя от тях въобще не беше и помислила за завещание.

— Имаш ли време? — обърна се Арнолд към Вероник.

— За какво?

— Мислех си, че утре можем да прегледаме завещанието и да отметнем този проблем — спокойно обясни Арнолд. — Според мен би било добре и ти да дойдеш.

Вероник изглеждаше изненадана. Не очакваше Пол да ѝ е оставил нещо, още повече че всичко, което бе притежавал, го дължеше на нея и предполагаше, че го оставя на момичетата. Може би беше предвидил и нещо за Бърти, но тя едва ли фигурираше в завещанието.

— Какво мислите за присъствието ми там? — попита тя дъщерите си, а те единодушно отговориха, че биха искали да дойде. Бърти пък каза, че му е все едно. Съвсем очевидно беше, че единственото, което го вълнува, бе собственият му дял.

— В девет сутринта дали ще ви е удобно? — обърна се Арнолд към всички. — Ще се видим тогава.

Усмихна им се и скоро след това си тръгна. Бърти го последва доволен, а Тими го посъветва да не води Деби на срещата утре.

— Много ясно — отвърна той с презрение. Тими винаги успяваше да го вбеси. Правеше го нарочно. Не можеше да го понеса и чувствата им бяха взаимни. На тръгване Деби не каза нищо на Вероник, нито на момичетата, разговаряше единствено с Бърти.

Останалите гости си заминаха два часа по-късно, след като изядоха всичката храна и погълнаха впечатляващо количество шампанско. Според Тими бяха дошли по-скоро заради безплатната храна и шампанското, а не заради баща им. След тези думи Вероник я изгледа неодобрително. Всички бяха изтощени, беше време да се приберат.

След като апартаментът се опразни, Вероник се почувства смазана, сякаш беше бягала след автобус. Съжаляваше, че се беше съгласила да иде на срещата в кантората на Арнолд на сутринта. Нямахше причина да бъде там, струваше ѝ се ненужно. Усещаше се толкова емоционално изтощена, че единственото, което искаше, беше да се наспи. Но вече бе обещала, а не ѝ се искаше да се отметне и да разстрои момичетата. Съблече се, легна си в леглото и заспа, преди да успее да изгаси осветлението. Изпитваше облекчение, задето беше свършила добре работата си и Пол беше във вечния си дом точно така, както сам той би искал, с всичката пищност и официалност, които заслужаваше.

3.

На следващата сутрин Вероник отиде в кантората на Арнолд за последната част от изпитанието. Погребението предния ден беше достатъчно тежко. Щом веднъж чуеха последната воля на Пол, щяха да могат да се върнат обратно към живота си. Тими и Джой бяха готови да го направят. Джулиет планираше да затвори фурната си през август до Деня на труда^[1]. Докато пътуваше към кантората, Вероник се замисли дали после да не се върне във Франция. Беше наела къщата в Сен Тропе до края на месеца, но сякаш нямаше желание да отиде отново. Париж през лятото беше мъртъв град, така че и там не ѝ се ходеше, а в Ню Йорк беше твърде горещо. Все още не беше взела решение. Не си бе дала труда да си прави планове за август и сега не знаеше как да постъпи. Стигна до кантората, преди да е решила каквото и да било, и установи, че е дошла първа. Трафикът се беше оказал не толкова натоварен, колкото бе предполагала.

— Свършила си чудесна работа, въобще не съм изненадан — топло я поздрави Арнолд, след като я целуна и по двете бузи по френски маниер и после я задържа в прегръдката си, малко по-дълго от допустимото. Продължаваше да се държи по-фамилиарно, отколкото ѝ допаднаше. В продължение на няколко минути разговаряха за момичетата, а после всички се появиха почти едновременно. Бърти беше облечен с друг хубав костюм, със светлосиня риза и делова тъмносиня вратовръзка. Приличаше на преуспяващ banker, а не на мошеник, какъвто беше.

Арнолд ги въведе в конферентната зала, където секретарката им предложи кафе и чай, но всички отказаха. Искаха да приключат със срещата и да оставят завещанието зад гърба си. Джой вече си беше резервирала полет за Ел Ей за същия следобед, като обясни, че на следващия ден имала прослушване за малка роля в сапунена опера, а ресторантът, в който работеше пет вечери седмично, имал нужда от нея. Разказа, че мястото било много посещавано, бакшишите —

солидни и ѝ плащали наема, така че не искаше да ядоса собствениците и да наемат друг на мястото ѝ.

Арнолд обяви началото на срещата със сериозно изражение.

— През изминалата година с баща ви обсъждахме подробно завещанието му, докато се чувстваше достатъчно добре за това, и сега бих искал да ви въведа в онова, което предстои. Признавам, че клаузите, които той постави, са донякъде нетрадиционни, каквото беше и намерението му. Двамата имахме различни гледни точки за начините, по които трябва да стават тези неща, но трябва да се съглася, че неговите идеи бяха далеч по-творчески от моите. Освен това ясно съзнаваше, че един ден ще наследите голямо състояние от майка си и че благодарение на нея бъдещето ви е подсигурано, което му даде свобода да гледа на нещата по различен начин. Искане да покрие настоящите ви нужди, а не дългосрочните, които вече са подсигурени.

Арнолд, както и Пол, беше запознат с философията на Вероник, според която момичетата трябваше да се издържат със собствения си труд, независимо какво щяха да наследят впоследствие. Вероник беше готова да им оказва подкрепа в специални ситуации и извънредни случаи, но не и да им бъде източник на пари, с които да живеят. Очакваше те да си ги печелят сами, което и трите правеха. Пол не беше съгласен с нея и смяташе, че тя би трябвало да е по-щедра, но Вероник беше непреклонна — не желаше да ги насърчава да живеят като разглезени богаташки, нито пък искаше да ги подтикне да водят живота на баща си, харчейки щедро нечии чужди пари, както той нейните. Вероник не смяташе за правилно просто да осигури дъщерите си, а Арнолд беше впечатлен от уроците, които се опитваше да им предаде, дори на Пол да не му харесваше. Беше успяла да научи и трите на независимост въпреки състоянието, което притежаваше и което един ден щяха да наследят. А те определено не бяха нито мързеливи, нито разглезени, все едно дали тя одобряваше избора им на професия, или не.

— И така, завещанието му — впусна се по същество Арнолд — отразява тази му философия, според която иска да ви подпомогне сега, тъй като в дългосрочен план ще сте осигурени от майка си. С тази цел ви е оставил различни суми, което също е нетрадиционно, но отразява онова, от което — според него — всеки от вас ще се нуждае в зависимост от настоящите ви занимания. Това по никакъв начин не

отразява, както изрично посочва в завещанието си той, някакви различия в обичта, която изпитва към вас.

Вероник внимателно наблюдаваше всички и забеляза надеждата и донякъде нетърпението на Бърти. Не го интересуваха разсъжденията на баща му, искаше единствено да знае какво ще получи.

— Баща ви искаше да получите онова, от което ще имате най-голяма полза, и беше много категоричен по този въпрос — продължи Арнолд, а трите момичета кимнаха. След това адвокатът взе завещанието на Пол и започна да чете. Беше подготвил копие за всеки, но предпочиташе първо да обясни.

— На дъщеря си Тими, която обичам и на която силно се възхищавам, оставям следната сума... — Арнолд я назова и очите на Тими се ококориха от изненада. И на нея, и на останалите, числото се стори твърде голямо. — Волята ми е тя да наеме къща с тези пари в квартал, който ѝ се струва подходящ, за да отвори собствен приют, да си сътрудничи с интелигентните хора, с които работи, и да открие собствена фондация, така че да може да върши добро и да разполага със свободата да прави точно онова, което желае. Напълно вярвам, че ще се справи добре. А чрез нея ще успея и аз да помогна на хора, на които никога не съм обръщал внимание през целия си живот. Надявам се завещанието по някакъв начин да промени недоброто ѝ мнение за мен като твърде егоистичен човек. И аз определено бях такъв, но сега желанието ми е да помогна на нея, а чрез нея и на всички онези нуждаещи се хора.

Очите на Тими плувнаха в сълзи, докато слушаше. Никога не беше очаквала това от баща си, а сестрите и майка ѝ просълзени се усмихваха одобрително.

— Не знам какво да кажа — прошепна тя, силно разчувствана от последната му воля.

— Двамата с баща ти направихме някои проучвания и сумата, която ти завещава, вероятно ще е достатъчна, за да закупиш къща, както е посочил, и да започнеш проекта. — А после, за да изясни на останалите, добави: — Твоята сума е най-голямата, която баща ти оставя.

Останалите кимнаха и момичетата не дадоха вид, че са разочаровани, но Бърти изглеждаше напрегнат. Парите му се струваха твърде много и се съмняваше, че баща му бе разполагал поне

приблизително с четири пъти по толкова пари, за да раздаде и на останалите.

— На Джулиет, моята обична дъщеря продължи Арнолд, — бих искал да оставя дара на времето. Искам тя да може да наеме хора, които да работят във фурната ѝ, и управител, за да може тя да излиза и да пътува, да живее много по-пълноценно, отколкото го е правила през последните години. Завещавам ѝ достатъчно, за да плаща на персонал, да направи подобрения в магазина си и да го разшири, ако желае. Но, скъпа моя Джулиет, бих искал да излезеш и да започнеш да живееш. Ти си прекрасна жена и трябва да видиш повече от света, отколкото си позволяваш в момента.

Беше ѝ завещал впечатляваща сума, макар и доста по-малка от онази, която бе оставил на Тими, и Джулиет изхлипа благодарно. Никога не беше искала да има много пари и онова, което баща ѝ, ѝ бе оставил, ѝ се струваше повече от щедро. Все пак се усмихна през сълзи, погледна сестрите си и стисна ръката на Тими, която седеше до нея. Не ревнуваше, че по-голямата ѝ сестра получава повече — въобще нямаше да знае какво да прави с толкова пари. А ако Тими отвореше приют за бездомници или нещо подобно, щяха да ѝ трябват далеч повече пари, отколкото на нея, за да наеме персонал за фурната. Баща ѝ беше преценил добре и бе нагласил завещанието си така, че да покрие нуждите им, точно както беше казал и Арнолд: И беше вложил ясна мисъл в действията си.

— На моята прекрасна и най-малка дъщеря Джой — продължи да чете Арнолд, — макар да знам, че майка ѝ не одобрява актьорската ѝ кариера, вярвам, че тя притежава истински талант и бих искал да се превърна в ангела, който ще ѝ помогне да осъществи мечтите си. Нека със завещаното от мен да си наеме добър мениджър, по възможност най-добрия в Лос Анджелис, за да ѝ помогне да започне кариера и да привлече по-добър агент. Оставям ѝ достатъчно, за да взема уроци по актьорско майсторство от най-добрия учител в Ел Ей, достатъчно, за да живее с тези пари две години, така че да може да спре да работи като сервитьорка и да се съсредоточи напълно върху предстоящата си актьорска кариера, за да постигне успеха, който заслужава.

Пол и Арнолд бяха изчислили сумата, която щеше да ѝ позволи да почука на някои врати, които досега не бяха отворени за нея, защото нямаше необходимите пари, и да спре да работи като сервитьорка.

Вероник не финансираше кариерата ѝ, тъй като не я одобряваше. Джой засия, докато слушаше, погледна извинително към майка си и с облекчение видя, че тя също ѝ се усмихва. Всички се усмихваха. Знаеше, че баща ѝ, ѝ оставя повече от достатъчно, за да ѝ помогне. Точно от това се нуждаеше и условията ѝ звучаха чудесно.

Бърти вече се въртеше неспокойно на стола си. До гуша му беше дошло да слуша за момичетата и мечтите им. Единственото, което искаше, беше да чуе за себе си.

— В допълнение — каза Арнолд и Бърти изпита облекчение — завещавам замъка край Сен Пол дьо Ванс да бъде поделен поравно между трите ми дъщери Тими, Джулиет и Джой, и... — Арнолд изглежда се поколеба, преди да продължи — четвъртата част да остане на дъщеря ми Софи Агнес Марние, дъщеря на Елизабет Марние, с която поддържах топла връзка в продължение на няколко години. Съзнавам, че съществуването на Софи и на майка ѝ ще бъде изненада за децата ми и Вероник, за което се извинявам. Съществуването на Софи и майка ѝ по никакъв начин не намалява обичта ми към трите ми по-големи дъщери и Вероник, докато бях женен за нея. Това е нещо, което се случи преди много време и бих искал посмъртно да призная най-малката си дъщеря и да направя за нея онова, което не успях приживе. Желая да притежава равен дял от замъка, като всяка от дъщерите ми ще получи четвърт от него. Завещавам останалата част от имуществото си на Софи. Онова, което получава, е далеч по-малко отколкото заслужава, но ще помогне на нея и на майка ѝ, а за Софи ще е добре да поеме част от тежестта, която лежи на майка ѝ, което е най-малкото, което бих могъл да сторя днес за тях.

След думите, прочетени от Арнолд, се възцари мъртвешка тишина. Никой не помръдна, никой не изрече и дума, сякаш не дишаха. Вероник седеше като вкаменена на стола си. Джой изглеждаше най-шокирана от всички. Винаги си беше мислила, че тя е най-малката и най-любимата дъщеря на баща си, допреди две минути, а сега разбра за съществуването на още по-малка дъщеря. Всички бяха поразени.

— Тя на колко години е? — накрая попита Вероник, а Арнолд си даде сметка колко болезнен ще е отговорът за нея.

— Софи е на двацет и три години, с три години по-млада от Джой.

И двамата знаеха какво означава това. По времето, когато Пол бе имал връзка с майката на момичето, бракът им с Вероник все още беше вървял добре. Софи беше родена три години преди развода, когато се предполагаше, че нещата между него и Вероник бяха наред и тя още не бе научила за изневерите му. Разбра за тях чак след като се разделиха и истината я беше шокирала, но не беше чувала името на Елизабет Марние. Пол беше успял да опази тайната чак до днес. И явно бяха имали сериозна връзка, след като им се беше родило дете. Вероник си даваше сметка, че не би трябвало да е изненадана след всичко, което беше научила за Пол, но все пак ѝ беше трудно да го преглътне, а и той беше крил тайната през всички тези години.

Момичетата останаха безмълвни, когато Арнолд спря да чете. Лицето на Бърти почервения от гняв. Той внимателно беше изслушал завещанието и всичко беше ясно. Четирите момичета наследяваха замъка, на него не му се полагаше никаква част, а каквото и да оставаше от състоянието на баща му, отиваше при незаконната му дъщеря Софи. За Бърти не оставаше нищо.

— На моя син Бърtrand — продължи Арнолд, — комуто съм финансирал десетина бизнес начинания и всички се провалиха поради липса на добра преценка, на опит и на солиден бизнес план, когото доведената му майка подпомага далеч по-щедро от мен в продължение на петнайсет години и с много малък успех, имам да кажа следното: мисля, че беше облагодетелстван далеч повече от сестрите си и че получи далеч повече пари, отколкото оставям на тях сега, след като до днес не съм им давал и цент. По моя преценка вече си получил достатъчно от мен и от доведената си майка, за да се сдобиеш и с част от наследството, което оставям. Боя се, че всичко, което бих ти дал, също ще бъде пропиляно. Знам, че това ще е труден урок за теб, синко, но сега вече ще трябва да се справяш сам, да печелиш хляба си с честен труд и да научиш онова, което двамата с Вероник безуспешно опитахме да ти предадем. Ще трябва сам да изградиш кариера и състояние, без чужда помощ, без да поемаш по лесните пътища, за да постигнеш желаните резултати. Това е единственият път, който някога ще те отведе до успеха. Надявам се да работиш здраво, да действаш мъдро за в бъдеще и да упражняваш добрата си преценка. Приживе ти дадох цялата помощ, която можах. Сега те оставям със силната

надежда, че ще се справиш сам. И макар че решението ми може би ще ти се стори жестоко, те уверявам, че те обичам, сине.

Щом Арнолд спря да чете, Бърти скочи от мястото си вбесен и яростно изгледа Вероник и сестрите си.

— Кучки! Всички вие! Измъкнахте всичко от него, като му целувахте задника, когато го посещавахте, подмазвахте му се и ме клеветяхте! А ти! — изкрещя той и злобно се обърна към Вероник. — Ти и държанието ти, все едно си по католичка и от папата, че да става все твоята, дете караш всички да пълзят в краката ти за пари, а се правиш на бедна, ти направи това! Ти го насъска да ме прецака, само и само дъщерите ти да вземат всичко!

Всички знаеха, че нищо от онова, което казва, не беше истина. Никога не се бяха оплаквали на баща си, нито бяха очаквали нещо от него. Нито пък Вероник някога беше твърдяла, че е бедна, още по-малко бе очаквала децата ѝ да ѝ се молят за пари. Искаше само да си намерят сваятна работа и да си изкарват хляба сами. А и както Пол беше изтъкнал в завещанието, тя беше далеч по-щедра и толерантна към Бърти, отколкото с момичетата. Беше се опитала да замести майката, която той бе изгубил, съжаляваше го заради това, постоянно търсеше причина да го извини, а той нито го оценяваше, нито го заслужаваше. Бърти изглеждаше заслепен от ярост, задето не присъства в завещанието на баща си.

— Това ли е всичко за мен? — попита той Арнолд и адвокатът кимна.

— Да, Бърти, това е. Съжалявам. Той мислеше, че ти помага.

С което Арнолд беше съгласен, но не каза нищо повече. Бърти беше прахосник от най-лошите и щеше да е напълно безпредметно да му се остави нещо. Момичетата щяха да вложат парите на баща си за по-добри и съзидателни дела. Бърти щеше да ги похарчи в мътни схеми, което Пол знаеше много добре. По отношение на сина си беше реалист.

— Ще се разправяме за това! — заплашително изкрещя Бърти на Вероник и сестрите си. — Това не е краят, никак дори.

Изфуча от конферентната зала и тръшна вратата, а момичетата останаха мълчаливи по местата си.

Това беше ден на разкрития и изненади от страна на Пол, най-вече за Вероник. Обявяването на незаконната му дъщеря беше далеч

по-поразяващо и разстройващо от всичко, което Бърти бе изрекъл, както и това, че беше извън завещанието, което също ги беше изненадало. Бяха очаквали той също да получи дял от състоянието на баща си. Не предполагаха, че ще бъде оставен без нищо, а се беше появила и още една дъщеря. Вероник все още изглеждаше бледа и разтърсена до дъното на душата си, когато момичетата се разприказваха и започнаха да разпитват Арнолд за Софи.

После Арнолд отново ги помоли за внимание. Имаше още нещо.

— На моята бивша съпруга Вероник, към която питая дълбока обич и която е най-необикновената жена, която познавам, оставям любовта си, сърцето си, спомените си и една молба. Молбата е да започне отново да рисува. Ти притежаваш огромен талант и трябва отново да се върнеш към рисуването. В допълнение ти завещавам картината, която купихме по време на медения си месец във Венеция и за която мислех, че е на Белини, но така и не успях да го установя, а ти я смяташе за фалшификат. И двамата харесвахме тази картина, независимо от това дали притежава някаква стойност. Ти обеща да проследиш произхода ѝ, но така и не го направи. Ако не струва нищо, се надявам да ти върне щастливите спомени, така, както правеше с мен. Наслаждавах ѝ се през всичките тези години.

По време на развода Вероник му беше оставила тази картина донякъде с неохота заради сантименталната стойност, която носеше за нея. Но Пол я беше искал дори още повече, така че в крайна сметка му я отстъпи.

— А ако се окаже, че е истински Белини, ти я оставям с радост като ценен дар, което е далеч по-малко от онова, което заслужаваш заради всичко, което направи за мен през всички тези години. В допълнение ти се извинявам от цялото си сърце за разкриването на детето, за което ти не знаеше нищо. Моля те, повярвай ми, че никога не съм обичал майка ѝ така, както обичах теб. Винаги си била моята истинска любов. Съжалявам, че приживе бях такъв глупак. Обичам те, макар никога да не успях да бъда съпругът, какъвто заслужаваше.

Вероник плачеше неутешимо.

— Следва подписът му — каза тихо Арнолд. Пол беше показал много по-голяма проникателност в смъртта си по отношение на децата си и дори на нея, отколкото бе показвал приживе. Вероник си помисли, че завещанието му ще помогне на момичетата, а също и на Бърти.

Зачуди се дали Бърти ще опита да оспори завещанието, макар Пол да не беше задължен да му оставя каквото и да било. За разлика от френските закони, в Америка не беше задължително да се оставя на децата каквото и да е част от наследството, а той подробно беше обяснил решението си. Трогна се и от това, че ѝ беше оставил Белини като спомен за хубавите им мигове заедно и за страстното начало на връзката им, макар тя все още да не вярваше, че картината е оригинал. Това никога не беше имало значение и за двамата — просто харесваха платното и се влюбиха в него от пръв поглед. Разчувства се и от желанието му тя отново да започне да рисува. Беше го обмисляла много пъти, откакто дъщерите им пораснаха, но така и не се върна към това. А и все още не знаеше дали да го направи. Бяха минали толкова много години, откакто беше рисувала, беше трудно да започне отново. В момента имаха далеч по-важни теми за обсъждане и обмисляне, като например Софи Агнес Марние. Дъщерите ѝ искаха да научат всичко за нея от Арнолд и разбираемо бяха разстроени — не заради това, че се налагаше да делят наследството си с нея, а от самото ѝ съществуване и от това, че баща им никога не беше споменавал за незаконното си дете. Новината беше шокираща за тях, а само Арнолд можеше да отговори на въпросите им.

Адвокатът им обясни, че живее край Сен Пол дьо Ванс, близо до замъка, и именно там Пол се запознал с майка ѝ. Доколкото знаел, Пол не бил виждал Софи и майка ѝ от около тринайсет или четиринайсет години. През цялото време почти с нищо не им бил помагал, поради което пожелал да го стори сега. Бил я забравил, докато не усетил приближаването на смъртта. Добавянето ѝ към завещанието било по-късно хрумване. Арнолд каза, че за нея не знае нищо, освен адреса ѝ, който проверил заради завещанието. Пол не се бил свързвал със Софи и с майка ѝ преди смъртта си и Вероник си помисли, че той беше избягал и от задълженията и отговорностите си към нея, също както беше правил с всичко друго, макар посмъртно да се бе опитал да поправи някои от нанесените щети.

След като напуснаха офиса на Арнолд, Тими предложи да вечерят заедно и Джой се съгласи да отложи полета си за следващия ден. Връщането ѝ в ресторанта вече не беше от такова значение. След като се прибереше в Ел Ей, щеше да може да напусне и да се съсредоточи върху кариерата си за пръв път от пет години. Имаха

много, за което да говорят и да мислят, а трябваше и да решат какво ще правят със замъка. Всяка разполагаше с проект, който баща им подкрепяше. Трябваше и да решат какво ще правят със Софи. Сега замъкът се беше оказал тяхна обща собственост. Арнолд бе обещал да им прати копие от завещанието.

Разбраха се да се видят за вечеря в „Да Силвано“, близо до апартамента на Тими, в осем вечерта. Вероник пътуваше към дома си сама в таксито и все още се чувстваше смазана от разкритието за Софи и майка ѝ. Нямахме как да не си помисли, че дори и мъртъв Пол беше успял да я нарани дълбоко за пореден път, като разкри любовна афера, разразила се по време на брака им, и обяви съществуването на дъщеря, за която тя не беше и подозирала. Това беше добро напомняне кой и какъв всъщност бе Пол. Егоист и нарцис, който постоянно правеше онова, което искаше, без значение кого наранява или какви щети нанасяха действията му впоследствие. И единствения човек, от когото се беше интересувал през целия си живот, беше самият той.

---

[1] Първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

4.

Вероник взе такси за „Да Силвано“ и пристигна навреме, точно в осем. Джой и Тими се появиха веднага след нея, а малко след тях дойде и Джулиет. Предпочетоха маса отвън в топлата юлска вечер и след като се настаниха, Тими поръча вино. Денят беше дълъг и наситен с емоции, а сутрешните разкрития бяха разтърсили всички. Баща им беше показал загриженост и проникателност със завещанието си, което щеше да им даде свободата да последват мечтите си, но едновременно с това ги шокира, като им разкри съществуването на своята незаконна дъщеря. Имаше ги и заплахите на Бърти да обжалва, както и обвиненията му, че е оставен извън завещанието по тяхна вина, а не заради поведението си през последните двайсет години. Бяха изгубили брат и спечелили сестра само за няколко минути и нито едно от двете не ги радваше. Напротив — съществуването на Софи Марние ги разстройваше дори още повече. От Бърти се бяха отказали още преди години.

— Е, момичета, какво мислим за новата си сестричка? — саркастично каза Тими, след като първа отпи от виното. Цял ден беше разсъждавала над това и се тревожеше за майка си, която все още изглеждаше смъртно бледа. Мисълта я беше тормозила цял ден, от срещата им в кантората на Арнолд сутринта.

— Предполагам, че вече не съм най-малката сестра, а и май никога не съм била. Поне не и за дълго — отбеляза Джой мрачно. Съзнаваше, че това е глупаво, но разкритието я терзаше. Безчестното поведение на баща им беше разстроило всички. — Майка ѝ трябва да е някаква златотърсачка и сега късметлиейките ще си имат четвърт замък. Ами ако Софи ни попречи да го продадем? — добави тя разтревожена. Вероник поклати глава.

— Не може да го направи — отбеляза тя благоразумно. — Вие я превъзхождате с три към едно. Мнозинството ще надделее при решението за продажба. В завещанието на баща ви не пишеше нищо за необходимостта от явен вот по отношение на разпореждането със

замъка. Правото ѝ на собственост е чисто техническо. Означава просто, че ще получи четвърт от сумата при продажбата му, което вероятно няма да е кой знае колко. Съмнявам се баща ви да се е грижил за поддръжката му през всичките тези години, а и замъкът никога не е бил Версай.

Всъщност замъкът беше красив и в добро състояние, когато Пол го придоби. Беше поддържан безупречно, преди Вероник да му го отстъпи, след което обаче никой не се грижеше за него. Пол от години не го беше споменавал и много бързо загуби интерес към него, след като го получи. Поддръжката изискваше много усилия и пари, с каквито той не разполагаше или не искаше да похарчи за собственост във Франция, която всъщност не използваше. Типично за него. Далеч от очите, далеч от сърцето. И далеч от джоба, разбира се.

— Е, ами аз още отсега ви казвам, че искам да го продам — заяви Тими без колебание, след като поръчаха вечерята. — Последното, което ми трябва, е обща собственост върху замък във Франция заедно с всички главоболия, които вървят с него. Прилича ми на бездънна яма за харчене на пари.

— Винаги е бил точно това — потвърди Вероник. Знаеше, че няма смисъл дъщерите ѝ да пазят замъка. Във Франция отиваха само за една седмица, за да я посещават, а тази година така и не го направиха. Изглежда, че с почивките им заедно беше свършено. Сега водеха твърде различен живот, с различни планове, задължения и потребности. Да пазят замък с всичките разходи по него само за да ходят там за няколко дни в годината, беше абсурдно.

— И аз не искам замък във Франция — обяви Джой. — Трябва да работя в Ел Ей, да ходя на прослушвания. Дори не живея на Източния бряг, а до Франция е трудно да се стигне от Ел Ей. Освен това не мога да си го позволя.

По-важното беше, че не искаше.

— Не смятате ли, че трябва поне да го видим, преди да решим? — внимателно каза Джулиет. Никоя от тях не беше стъпвала там от двайсет години, пазеха само бледи спомени още от детството. — Може пък да си струва да го задържим. Може да го дадем под наем, което ще ни даде средства за поддръжката му, а е възможно дори да имаме печалба, която да използваме.

— Да де, ама след като изсипем цяло състояние в него — отбеляза Тими с решителен тон. — Нямам намерение да харча онова, което татко ми остави за приют за бездомни, за някакъв френски замък, който така или иначе не използвам.

Джой мислеше по същия начин.

— Но аз искам да го видя, преди да реша — настоя Джулиет. — Мога да ида там през август, тогава фурната няма да работи.

Беше решила да затвори през остатъка от юли и през целия август заради смъртта на баща им, така че разполагаше с достатъчно време. Втренчи се в по-малката си сестра.

— Идваш ли с мен?

Ясно беше, че Тими няма да остави клиентите си, за да оглежда замъци в Южна Франция. Освен това беше решила да го продаде, без да го види, все едно в какво състояние се намира.

— Не знам. Може. Щом няма да ходя на работа... — нерешително проточи Джой. В момента можеше да мисли само за прослушванията, на които щеше да се явява, както и за ролите, които би могла да получи, особено с нов агент и с мениджър, благодарение на баща им.

— Ами ти, мамо? — Джулиет искаше да организира разузнавателно пътешествие. Цял следобед го бе обмисляла.

— Мога да дойда направо там — замислено отговори Вероник. Никога не беше очаквала отново да види мястото, а пазеше толкова спомени за него. За нея щеше да е едновременно и сладко, и горчиво.

— А Софи? — Настоя Джулиет. — Мисля, че трябва да се срещнем и с нея. — Всички я погледнаха изненадани. — Трябва да разберем с кого си имаме работа, а и в края на краищата тя ни е сестра.

— Половин сестра — поправи я Тими непреклонно. Колкото до Вероник, когато тази сутрин истината за незаконната дъщеря на Пол и за любовната му авантюра излезе наяве, тя беше изпитала съжаление към момичето. Толкова типично беше за него просто да им стовари всичко, след като вече го нямаше, вместо да прояви доблестта и да им признае докато още беше жив. И толкова долна беше постъпката му спрямо нея, особено след смъртта му. Беше съумял да стопи и последното късче вяра в брака им, което тя беше пазила. За Тими това беше силен шамар в лицето на майка им. С едната си ръка баща им

беше подарил на всяка една от тях мечтата ѝ, а с другата беше отнел всяка надежда да бъде уважаван като съпруг и баща.

Тими не понасяше болката в погледа на майка си. Това не беше само загуба, а предателство, което беше още по-лошо. Тими не беше близка с майка си, а и не беше топъл човек, но я уважаваше, беше лоялна и ненавиждаше тази последна плесница. Картината, която ѝ беше завещал от сантименталност, не можеше да бъде компенсация за стореното от него.

— Не искам да се срещам с тази Софи — безцеремонно заяви Тими.

Джой се замисли. Обичаше майка си, но новооткритата сестра нямаше как да бъде пренебрегната.

— Не знам дали искам, или не. Ами ако се окаже ужасна или пък се опита да изкара повече пари от имота? — разтревожено каза тя.

— Бърти би постъпил така — сухо отговори Тими. — Не мисля, че ще се примири със завещанието. Още не сме чули последната му дума. Последното, от което имаме нужда в момента, са те двамата да ни занечат зад гърбовете. Един тук и една във Франция.

— Мамо, можеш ли да я провериш? — разумно попита Джой.

— Предполагам, че мога да се обадя на детективска агенция. Не би трябвало да е проблем да я открият.

Вероник се притесняваше, че Софи и майка ѝ може да очакват повече от тях, макар никога да не се бяха свързвали с нея или с момичетата, нито пък тичали след Пол. Иначе щеше да знае. А и той беше посочил в завещанието си, че никога не бил правил нищо за тази си дъщеря. Все пак нямаше да е зле да научат повече за тях, а Вероник също беше любопитна — как се бяха срещнали, колко дълго беше продължила връзката им. Все още беше шокирана, че никога не бе научила за жената, нито дори бе подозирала за съществуването ѝ. И думичка не беше чувала за Елизабет Марние и дъщеря ѝ. И дори сега ѝ беше трудно да го приеме.

— Ще се обадя тук-там, като се прибера.

Продължиха да разговарят за завещанието и за необичайните жестове на баща си. Изпитваха благодарност заради възможностите, които той им даваше, но разкритието за полусестрата беше причина да изпитват смесени чувства.

— Завещанието беше доста щуро — отбеляза Джой. Но баща им познаваше добре всяка от тях, което показваше рядка прозорливост от негова страна.

— Бърти определено мисли така — ухили се Тими и всички се разсмяха, дори и майка им, когато започнаха да обсъждат грозната сцена в кантората на Арнолд след разкритието за Софи.

— Бях шокирана — призна Джулиет, поуспокоена след виното и добрата вечеря.

— Да, и аз също — подкрепи я Джой.

Вероник въздъхна. Беше не само шокирана, но и дълбоко наранена, когато научи на колко години е тайната дъщеря и кога е била родена.

— Може пък да е свястно момиче — каза тя в опит да бъде великодушна, но не прозвуча убедително.

— Едва ли, предвид жените, с които излизаше — отвърна Тими и всички знаеха, че е права. Баща им не беше имал сериозна и смислена връзка с порядъчна жена, след като се раздели с майка им. Всичко се въртеше около егото му и външния им вид. Когато се разведоха, той беше на шейсет и според Тими би се оженил отново, ако намереше жена с достатъчно пари, но по онова време вече всички го познаваха. Никоя не би искала да се омъжи за него след Вероник. А той истински се беше забавлявал, беше си поживял добре с издръжката ѝ, за да го вълнува този въпрос.

Привършиха вечерята, обсъждайки възможността да се срещнат във Франция през август, като Вероник се опита да открие нещо за Марние. Но все пак се съгласиха, че трябва да видят замъка, за да вземат правилното решение. Само Тими беше против и упорито настояваше, че иска да се отърве от него, дори и да приличал на Версай.

Джулиет все пак искаше да го види и Джой каза, че ще я придружи, ако не е на работа, но се съгласи и с Тими. Не искаше да се нагърбва с разноските по френския замък. Идеята ѝ се струваше кошмарна.

— Мамо, ти ще се върнеш ли? — попита я Тими, след като излязоха от ресторанта.

— Още не знам. След няколко дни, предполагам. Вероник беше взела целия си багаж от къщата в Сен Тропе, така че не ѝ се налагаше

да се връща, докато изтече наемът, но и нямаше какво да прави в Ню Йорк. Предпочиташе да се върне в Европа за остатъка от лятото. Все още нямаше твърди планове, но може би в Париж през юли и август нямаше да е толкова лошо, дори и градът да беше празен. И без това не беше в настроение да празнува. Освен това Париж ѝ изглеждаше по-приемлив от задушния Ню Йорк.

— Ами картината, която татко ти остави? — попита Джулиет. По време на цялата вечеря бяха говорили за Бърти, Софи и замъка. — Истинска ли е?

— Не вярвам — отвърна Вероник. — Понякога е трудно човек да е категоричен с такива ренесансови платна. Може да е рисувана от някой от учениците му, от самия него или от някой умел фалшификатор. Все си мислех да я проуча, но така и не го направих. А и баща ви я взе, като си тръгна. Много хубава картина е, дори и да е фалшификат.

Вероник изглеждаше тъжна, докато казваше това. След прочитането на завещанието спомените, които изплуваха, бяха твърде мъчителни.

— Трябва да провериш — внимателно каза Джой. Изпитваше повече топлота и загриженост към майка си след изминалата сутрин. Вероник не беше направила и един неприятен коментар относно желанието на баща ѝ да я подпомогне в кариерата. Уважаваше решенията му, а и беше твърде разстроена от разкритието за Софи, което бе успяло да я сплоти с дъщерите ѝ. Каквито и различия да имаха, сега бяха забравени. Четирите жени се изправяха пред нещо далеч по-сериозно, при това имаха общ неприятел. Имаше го и Бърти, който им беше обявил война.

— Може да проверя картината — уморено каза Вероник. — Мога да ида в Италия, вместо във Франция.

Обичаше да прекарва времето си в Рим, Флоренция и Венеция, да посещава музеи и църкви. Замисли се отново за това, когато се прибра у дома. Искаше ѝ се да наеме и детектив в Париж, който да издири онази жена Марние. В момента това беше приоритет както за нея, така и за момичетата. Имаше над какво да помисли.

На следващата сутрин реши какво ще прави. Арнолд ѝ се обади да я попита как е и ѝ се извини за неприятната емоция, която може би ѝ беше причинил с прочитането на завещанието предния ден.

— Умолявах го да ти каже лично — обясни той, — но така и не го направи. Пожела аз да се заема с това. Никак не го биваше с подобни неща. — Арнолд въздъхна. И двамата знаеха, че е така. Пол винаги търсеше лесния начин.

— Това сега няма значение — отговори снизходително Вероник, като ѝ се щеше да е истина. Само че за нея имаше значение, разкритието беше оставило лош вкус в устата ѝ. Пол я беше разочаровал твърде често, а този път беше наранил и децата си, независимо от мъдрия начин, по който беше разпределил имуществото си. Това я подсети за нещо, което искаше да пита Арнолд след разговора с дъщерите си предната вечер. — Можеш ли да ми дадеш снимка на картината, която Пол ми остави? Сигурна съм, че той имаше някъде една из документите си.

— Мога съвсем скоро да уредя да получиш самата картина — отговори Арнолд, само че Вероник не беше готова за това. Платното беше много голямо и нямаше къде да го постави. Налагаше се да премести някои неща, за да освободи място, а не знаеше дали иска да го прави, особено заради фалшификат. Заедно с това картината събуждаше в нея противоречиви чувства, които ѝ носеха едновременно и болезнени, и нежни спомени от отдавна отминали времена.

— Засега по-скоро бих искала само снимка. Така или иначе ще се наложи да оставя картината някъде на съхранение.

— Ще потърся — обеща адвокатът. — Искаш ли да ти дам снимката на вечеря? — попита с надежда. Никога не се отказваше.

— Ще бъда откровена и ще ти кажа, че все още съм твърде разстроена. Вчера ти ни даде твърде много храна за размисъл. А и след няколко дни се връщам във Франция. Трябва да организирам пътуването и да си събера багажа. — Не беше в настроение да насърчава настойчивите, макар и галантни опити на Арнолд. — Ще наема детектив в Париж, за да научи повече за двете Марние, заради момичетата — обясни тя, за да промени темата и той се съгласи, че идеята е добра. Обеща да ѝ достави снимката на набедения Белини, преди да замине.

— И с това ли ще се заемеш? — попита той.

— Може би. Най-накрая. Не знам дали сега ще имам време. Във Венеция има един манастир с невероятен архив, в който събират документация за картините, особено за такива, за които има съмнение

дали са оригинали. Във всички случаи ще е интересно да отида. Ходила съм там веднъж с майка ми, след като дядо писа за манастира в една своя книга. Майка ми беше запленена от фалшификатите. Мисля, че съм наследила това от нея. Ако отида в Италия, мога отново да го посетя.

— Кога се връщаш?

— Не знам. В края на август. Може и през септември. Ще отида в замъка с момичетата.

— Мислят ли да го задържат? — с интерес попита той.

— Съмнявам се. Не искат да се занимават с поддръжката на някакъв замък. Твърде заети са със собствения си живот тук.

И двамата знаеха, че тя би могла да се заеме с поддръжката на замъка, но не ѝ се искаше да го прави. Беше го дала на Пол и в момента за нея мястото представляваше късче история.

— Ще ти дам снимката, преди да тръгнеш — отново обеща той.
— Идеята ти ми се струва чудесна. Кажи ми, ако откриеш нещо. Също и за Софи и майка ѝ.

Пол несъмнено беше оставил тайни и проблеми — беше толкова типично за него. Странна смесица от радост и болка, причинени от навика му да мисли единствено за себе си.

Два дена по-късно, когато Вероник събираше багажа си и организираше пътуването, отново се чу с Арнолд. Беше получил писмо от адвоката на Бърти, в което изразяваше крайното си недоволство от разпределението на бащиното му имущество. Предлагаше на сестрите си възможност да уредят нещата и да го включат в собствеността на замъка, както и да получи парично обезщетение, „за да възтържествува истината“. Претенциите му бяха насочени най-вече към Тими, която получи най-голямата сума. В случай че откажеха, ги предупреждаваше открито, че ще ги съди поединично и ще започне съдебен процес за промяна на завещанието.

Вероник въздъхна, докато слушаше онова, което Арнолд ѝ четеше, но не беше изненадана.

— Мислех си, че може да направи нещо такова. Единствената му надежда сега е да измъкне нещо от момичетата.

Никак не беше доволна от това развитие.

— Щеше да съди и теб, ако можеше, само че нито си включена в замъка, нито получаваш пари. А явно не се интересува от картината,

която и без това смятате, че е фалшификат.

— Защото е глупак — изтъкна тя. — Ако е истинска, струва цяло състояние.

— На него му трябва сигурен залог и бързи пари. Онова, което наистина иска, е споразумение, а не съдебен процес. Опитва се да изплаши момичетата. — За Арнолд това беше очевидно, а и Вероник се беше досетила. — Мислиш ли, че ще му дадат нещо, за да се отърват? — попита той.

— В никакъв случай — убедено отвърна Вероник. Дъщерите ѝ от години ненавиждаха полубрат си и добре го познаваха, а и бяха далеч по-малко склонни на благотворителни прояви от майка си. — Освен това са прави. Той не заслужава и един цент. С Пол сме му дали повече от достатъчно, а той пропиля всичко. И пак ще го направи. — Арнолд се съгласи с нея. — И какво ще правим сега?

— Ще изчакаме да видим дали ще ви съди и после ще решим. Няма да стигне далеч с делото предвид биографията си, а Пол имаше право да постъпи така, както сметнеше за редно. Бърти най-много би могъл да тормози момичетата за издръжка. Според мен ще загуби, но може и да опита.

И Вероник смяташе така.

Трите ѝ дъщери ѝ се обадиха по-късно през деня, когато Арнолд им изпрати по факса писмото на Бърти. Момичетата бяха гневни, но не и изненадани.

— Ще го заковем за стената, ако опита да ни съди — отсече Тими, а Вероник беше убедена, че ще го направят. Дъщерите ѝ не изпитваха угризения към него, най-малко пък Тими, която винаги беше твърдяла, че брат ѝ е червей и го мразеше още от дете заради лъжите и манипулациите му. Според Арнолд Бърти би могъл дори да опита да вземе дяла на Софи, понеже Пол така и не я беше признал приживе, но се съмняваше, че би успял и по тая линия, освен ако не започнеше да тормози момичето докато не се предаде. Бърти не би могъл да докаже нищо. Единственото, с което разполагаше, бяха ревността, жлъчта и алчността, които нямаше как да му донесат нищо в съдебната зала.

Джулиет беше по-разстроена, когато се обади на майка си. Не искаше съдебни дела. Вероник се опита да я успокои и отиде в Бруклин при нея, преди да отпътува за Франция. Срещата им в малкия апартамент на Джулиет беше много сърдечна и Вероник ѝ обеща да я

държи в течение относно онова, което детективът открие за Софи Марние.

Същата вечер Вероник отиде и до Тими за няколко минути, за да си вземе довиждане и с нея. Обикновено всички се сбогуваха по телефона, но сега, когато току-що бяха изгубили баща си, ѝ се искаше да ги види, преди да замине. На следващия ден отлиташе за Париж, девет дни, след като беше дошла от Ница, но имаше чувството, че са минали години. Завръщането ѝ в Ню Йорк се беше оказало болезнено, емоционално, с добри и лоши изненади и с цялата бъркотия, която Пол беше оставил след себе си. Нямахше търпение да се махне и да се прибере в тихия си апартамент в Париж на Ил Сен Луи.

Арнолд ѝ изпрати снимката на Белини. Ако отидеше в Италия, можеше да се опита да я проучи. Снимката беше в ръчния ѝ багаж заедно с копие на последното писмо на Бърти и на завещанието.

След това Вероник се обади на Джой в Ел Ей. Дъщеря ѝ беше заета, но в добро настроение. Беше напуснала работата като сервитьорка и се чувстваше страхотно. Срещаше се с преподаватели по актьорско майсторство и с агенти, за да си избере някой добър. Майка ѝ искрено се зарадва на новините. Бяха обърнали страницата и по примера на Пол Вероник се опитваше да оказва повече подкрепа на Джой в актьорските ѝ амбиции. Дъщеря ѝ беше впечатлена от промяната в отношението на майка ѝ.

Вероник беше решила да се примири. Джой в края на краищата беше на двайсет и шест и от пет години се занимаваше сериозно с актьорство, в което показваше отдаденост. Притежаваше вроден талант и правеше всичко възможно, за да продължи напред. Вероник чувстваше, че няма право да застава на пътя ѝ. Това бяха животът и мечтите на дъщеря ѝ.

Същия следобед се качи на самолета с натежало сърце. Толкова много неща бяха се случили, а последните ѝ илюзии относно Пол и брака им окончателно бяха разбити. Единственото добро нещо беше сближаването с дъщерите ѝ. Почувства се странно сама, докато самолетът се издигаше над пистата. Пол вече го нямаше и от него не беше останало нищо. И колкото и да обичаше дъщерите си, те бяха зрели жени със свой собствен живот. Осъзнаваше, че в емоционален план твърде дълго беше разчитала на тях. Така и не изгради живот за себе си след Пол. След развода децата бяха твърде малки и тя се бе

отдала и на тях, и на него, макар по различен начин. Сега, когато го нямаше, пъпната връв беше срязана. Докато Ню Йорк се смяляваше под нея, тя си даде сметка, че никога не бе се чувствала по-самотна.

5.

Самолетът кацна на летище „Шарл дьо Гол“ в шест часа следващата сутрин и Вероник си взе такси до града. Зората започваше да оцветява небето над Париж в ярки оттенъци на розово и оранжево. Приличаше на някое от нейните импресионистки платна и тя почти се разплака — толкова красиво беше... Радваше се, че се връща. В Париж имаше нещо, което винаги я утешаваше и успокояваше. Макар в продължение на много години да беше живяла в други големи градове, Париж винаги я караше да се чувства така, все едно се завръща у дома.

Беше оставила съобщение на икономката, че се прибира, и когато влезе в апартамента със спиращата дъха гледка към Сена, завари всичко подредено. В кухнята имаше прясно изпечен хляб, на масата — кошница със свежи плодове, хладилникът беше зареден с любимите ѝ храни. Леглото беше застлано с идеално изгладени чаршафи. Харесваше Кармина в Ню Йорк, но нищо на света не можеше да се сравни с апартамента ѝ в Париж и с безупречността на френската икономка, която го поддържаше така, че жилището винаги да я очаква.

Изяде една ябълка, направи си кафе и седна до прозореца, изпълнена с покой. Вече се чувстваше по-добре. Взе си душ, после си легна за малко. Имаше списък с неща, които искаше да свърши този ден, но реши първо да си почине и да помисли. Личеше си, че денят ще е горещ. Обичаше топлината и спокойствието на полупразния град през юли със забавения му ритъм. Половината страна си взимаше отпуската през юли, а другата половина — през август, когато Париж ставаше дори по-спокоен и много учреждения и ресторанти затваряха.

Пъхна се между хладните чаршафи „Портхолт“ и заспа. Събуди се почти на обяд и реши да се обади на един познат адвокат да ѝ препоръча частен детектив. Обади се на детектива и с облекчение установи, че не е излязъл в отпуск. Обясни му ситуацията, даде му имената на двете Марние и обясни, че живеят близо до Сен Пол дьо Ванс. Човекът обеща да ѝ пише по имейла веднага щом получи някаква информация. Изглежда не смяташе, че задачата ще е трудна,

стига и двете все още да живееха там и да не бяха изчезнали, в което Вероник беше сигурна след разговора си с Арнолд.

Почувства облекчение, сякаш беше приключила важна мисия, и изпрати имейл до дъщерите си, за да им каже, че разследването е започнало. После изтика проблема от главата си и реши да излезе навън.

Разходи се покрай щандовете за книги край Сена, покрай сувенирите и снимките на Париж за туристите и накрая спря при едно кафене, където си поръча чаша кафе и нещо за хапване. След това продължи с разходката до Нотр Дам, после се върна в апартамента си на Кей дю Бетюн.

Домът на дядо ѝ, а по-късно и на родителите ѝ, се намираще наблизо, но не отиде там, нямаше причина да го прави. Ходеше там единствено ако трябваше да вземе някакво важно решение. Държеше го като храм на миналото си и далеч повече предпочиташе веселия си апартамент с изглед към Сена. Върна се там, за да реши какво ще прави следващите няколко седмици. Разполагаше с достатъчно време. И като се замисли за това, взе снимката на предполагаемото платно на Белини и се загледа в нея продължително и внимателно. Харесваше ѝ идеята да посети Венеция, за да отиде до онзи манастир. През лятото Венеция беше пренаселена и гореща, но щеше да ѝ предложи занимание. А понеже картината вече беше нейна, искаше да знае дали е оригинал.

Прибра снимката обратно в плика и взе решение да замине за Рим. Обичаше града, там винаги ѝ беше забавно, дори когато беше сама, а оттам можеше да иде във Венеция. Италия винаги ѝ повдигаше духа, а в момента имаше нужда точно от това.

Седмиците след смъртта на Пол бяха много тежки. Дъщерите ѝ се върнаха към живота си, а тя трябваше да продължи своя. Светът изглеждаше по-различен без Пол. По някакъв странен начин смъртта му и последното му предателство я бяха освободили от връзката ѝ с него и сега се чувстваше така свободна, както не беше била никога след развода. Но той все пак ѝ липсваше. Между тях завинаги беше останала една невидима връзка, която най-сетне беше прекъсната. Внезапно ѝ се прииска да направи нещо за себе си, а Рим ѝ се стори добро място, откъдето да започне. Искаше там само да прекара един ден, преди да се отправи към Венеция.

Резервира си апартамент в хотел „Чиприани“ във Венеция и в „Хаслер“ в Рим, взе си и билет за самолета за Рим на следващия ден. Чувстваше се свободна, когато пътуваше сама, без да ѝ се налага да се съобразява с плановете на други хора или да се притеснява от желанията им. Събра багаж в малък куфар и на сутринта беше готова. Вълнуваше се от посещението си в манастира, но и самото ѝ пребиваване в Италия щеше да е забавно. Щеше да е приключение.

Самолетът се приземи на летище „Фиумичино“ в Рим и тя си взе такси до града. „Хаслер“ се намираше в центъра, близо до най-добрите магазини и над фонтана Ди Треви, точно над Испанското стълбище.

Стаите бяха елегантни, декорирани в старомоден стил. Вероник обичаше този хотел, винаги преди отсядаше тук с Пол. Прогони мисълта от ума си, регистрира се и се отпрати към апартамента с красивата гледка. Всичко в стаята беше в жълт сатен, а над леглото имаше балдахин.

Половин час по-късно излезе да се разходи. Улиците бяха претъпкани, беше горещо. Носеше бяла памучна рокля и сандали. Спря да носи черно след прочитането на завещанието. Искаше ѝ се да затвори вратата на миналото, но нямаше представа какво я очаква в бъдеще.

Разхожда се в продължение на часове, посети малки църкви, любимите си магазини. Купи си хубави обувки и ги изпрати в хотела. Навсякъде виждаше двойки, които вървяха ръка за ръка или се прегръщаха, семейства с малки деца, и когато отново се озова при фонтана Ди Треви, отново се почувства самотна. Хубаво би било да може да сподели града с някого, но тези дни бяха останали в миналото. Спря и се замисли за това, докато наблюдаваше как хората хвърлят монети във фонтана с надеждата желанията им да се сбъднат.

Малко момче притича до нея и ѝ предложи да обмени нейните евро за монети. Тя му се усмихна, направи размяната и му даде монета и за него. Нямаше представа какво да си пожелае. Момчето ѝ каза на италиански, че едното желание е за късмет, второто — за истинска любов, а третото — да се върне отново в Рим.

Постоя, загледана във фонтана, когато забеляза, че някакъв мъж с дънки и синя риза я наблюдава: Лицето му беше сериозно. Носеше

голям фотоапарат, насочен към нея. Вероятно смяташе да я снима, но се спря, когато забеляза, че тя го е видяла. Очите им се срещнаха за миг, след което той отклони поглед. Беше младолик, с прошарена коса и приличаше на европейец. В него имаше нещо много характерно.

Миг по-късно мъжът изчезна и тя отново се съсредоточи върху желанията си.

Най-накрая хвърли трите монети и си пожела, както ѝ беше казало момчето, късмет, любов и завръщане в Рим. Изпита прилив на меланхолия. После си тръгна. Реши да се поразходи още малко, преди да се прибере в хотела. Трафикът беше сериозен, пешеходците бяха навсякъде и около нея се разнасяше многоезична реч. Беше толкова шумно, оживено, че не ѝ се искаше да се прибере в стаята и да остане сама. Рим беше град за споделяне и тя се натъжи, че няма с кого да го направи, когато около нея има толкова много красота.

Разхожда се още час, намери още две възхитителни малки църкви и тъкмо се връщаше обратно към фонтана и Испанското стълбище, когато се озова наред тежкия уличен трафик. Намираще се наред улицата, около нея фучаха коли, покрай които се промушваха малки мотоциклети. Почувства се парализирана, не знаеше накъде да поеме. Видя към нея да се носи червено ферари с пълна скорост. Заприлича ѝ на разярен бик и за миг се почувства застинала във времето, осъзнавайки за част от секундата, че колата ще я удари и вероятно ще я убие. Мигът беше хипнотизиращ, не можеше да помръдне, гледаше летящата кола и внезапно вече не я интересуваше какво ще стане. Пол я беше предал, децата ѝ вече не се нуждаеха от нея, нямаше нищо, което да иска да направи. Усещаше как животът преминава покрай нея и вече нямаше никакво значение дали ще живее, или ще умре. Съществуването ѝ изглеждаше напълно лишено от смисъл. Какво от това, ако загине на улица в Рим?

Чу нечий вик, хората я гледаха и точно когато реши да не помръдва по причини, които по-късно сама не можеше да обясни, почувства как някаква сила, по-могъща от всичко, което беше изпитвала, я избутва и тя полетя във въздуха. Приземи се върху паважа, а ферарито изсвири покрай нея и спря на няколко метра разстояние. Клаксоните свиреха, хората крещяха на италиански. Висок набит мъж с тъмна коса се надвеси над нея с ужасено изражение и ѝ помогна да се изправи.

Краката ѝ трепереха, докато мъжът я подкрепяше. Беше ожулила лошо краката и ръцете си, бялата ѝ рокля цялата беше опръскана с кръв. Сцената беше кошмарна, но не толкова, колкото фактът, че беше на косъм от смъртта. Нещо я беше спасило от пътя на колата. Нямаше представа какво е, а около нея нямаше никого. Шофьорът ѝ помогна да се задържи на краката си. Изглеждаше не по-малко уплашен от нея, лицето му беше сивкаво бледо, също като нейното. Отведе я до тротоара и тя седна на бордюра. После ѝ подаде кърпичка, за да почисти кръвта от коленете и дланите си. Цялата трепереше, но не чувстваше болка. Мъжът се наведе над нея и заговори на английски с тежък акцент.

— Почти ви убих — каза той и Вероник видя, че ръката му трепери, докато ѝ подава кърпичката. Беше добре облечен, с ленено сако и сиви панталони, носеше тежък златен часовник. Беше почти убедена, че акцентът му е руски. — Ще ви закарам в болница — предложи той. Около тях се събраха хора, клаксоните на колите свиреха заради спрялото му фериари.

— Не, не, добре съм — настоя Вероник. Вдигна поглед към него, притеснена заради положението, в което се беше озовала, но още повече заради това, че почти се беше оставила да я удари, без да знае защо.

— Съжалявам — каза тя. — Мисля, че се уплаших и не можех да помръдна.

Искаше ѝ се да повярва, че това е причината.

— Трябва ви лекар — настоя непознатият и посочи напоената с кръв кърпичка. Беше на нейните години, имаше резки черти, пронизващи сини очи и дълбок глас. Приличаше на човек, свикнал да командва, излъчваше власт.

— Наистина това са само драскотини, добре съм — каза тя разтреперана, докато се опитваше да си върне самообладанието.

— Ще ви отведе в моя хотел, а после ще се обадим на лекар.

Посочи към „Хаслер“ и тя се усмихна уморено. Една жена ѝ подаде чантата и я погледна със съчувствие. Роклята на Вероник беше омачкана, цялата в кръв, изглеждаше ужасно. Не се чувстваше добре, усещаше се замаяна и помисли, че лекарят не е толкова лоша идея.

— И аз съм отседнала там — каза тя, докато мъжът ѝ помагаше да стане от бордюра. Отново попи кръвта от краката си, не искаше да

изцапа колата му, но той не изглеждаше притеснен. Беше благодарен, че не я е убил.

— Рим е много опасно място — отбеляза той, когато потеглиха към хотела. — Постоянен трафик, твърде много коли и мотори, побъркани шофьори.

Миг по-късно вече бяха пред хотела. Той я хвана за ръката, поведе я през фойето до рецепцията, където поиска да дойде лекар, за да я прегледа. Вероник все още се чувстваше слаба и леко замаяна. Рецепционистът погледна мъжа до нея с респект и го нарече „господин Петрович“. Забеляза, че ръцете ѝ са окървавени, и се притесни.

— Претърпяхме инцидент на улицата — обясни Петрович. Вероник каза номера на стаята си и помоли за ключа. Рецепционистът обеща веднага да изпрати лекар.

Руснакът я придружи до стаята, отново ѝ се извини искрено и я попита дали се чувства достатъчно добре, за да остане сама. Тя го увери, че всичко е наред, и той се успокои.

— Наистина си помислих, че ще ви убия — нещастно каза той. — Никога досега не съм претърпявал пътен инцидент.

— Вината беше моя — каза тя за пореден път, по-скоро за да увери себе си, отколкото него. — Добре съм.

Не се чувстваше съвсем добре, все още трепереше, но вече беше причинила на човека достатъчно проблеми за един следобед.

— Уредих лекарят да дойде в моята стая — каза той. — Ще ви се обадя, когато пристигне.

Идеята не ѝ хареса, но нямаше сили да спори с него и отключи вратата си. Единственото, което искаше в момента, беше да съблече окървавената рокля, да наплиска лицето си със студена вода и да си легне. И определено предпочиташе лекарят да дойде в нейната стая. Но само след миг мъжът беше изчезнал. Лицето му ѝ се струваше познато, но не можеше да се сети откъде, а и беше твърде разсеяна, за да мисли трезво след онова, което беше се случило.

Ужаси се, като се видя в огледалото в банята. Изглеждаше отвратително. Съблече роклята и я пусна на пода. Искеше ѝ се да си вземе душ, но още беше твърде замаяна и се притесни, че може да припадне. Изми ръцете и краката си с вода от мивката и си легна в леглото. Имаше ужасно главоболие. Пет минути по-късно телефонът иззвъня. Беше господин Петрович, който я уведоми, че лекарят я

очаква в апартамента му. Беше съвсем очевидно, че хотелската управа е силно впечатлена от този руснак, който и да беше той.

Петрович ѝ каза номера на апартамента си, който се оказа на шестия етаж, два етажа над нейния. Тя облече друга памучна рокля и се качи при него. Очакваше я пред асансьора и я отведе във впечатляващ апартамент с огромна тераса по цялото му протежение с панорамен изглед към Рим. Това беше президентският апартамент. Лекарят я очакваше в дневната, а за нейна изненада на дивана лежеше красива млада жена. Петрович ѝ каза нещо на руски и момичето изчезна в спалнята, без да протестира. Изглеждаше много млада, носеше шорти и потник и имаше тяло като на богиня.

Вероник се почувства леко замаяна, когато Петрович ѝ каза да седне, а докторът прегледа ръцете и краката ѝ. Явно беше човек, свикнал да нарежда на другите какво да правят. Държеше се с нея като с дете, точно както и с момичето, което изпрати в другата стая. Петрович обясни на лекаря какво се беше случило, а той я разпита дали си е ударила главата, дали е губила съзнание. Беше паднала на ръце и крака, но всичко си спомняше. Нещо или някой зад нея я беше изблъскал от пътя на колата със свръхчовешка сила.

Лекарят почисти раните с дезинфектант и каза, че не се налага да се правят шевове. Нараняванията бяха повърхностни, кръвта беше от ожулванията. Увери ги, че няма счупени кости.

Петрович изглеждаше облекчен.

— Мислех, че ще я убия — призна той на лекаря, който им се усмихна окуражително. Личеше, че и двамата са изплашени от станалото, но ги увери, че дамата ще се възстанови бързо и няма сериозни наранявания.

— За щастие не сте... — усмихна се той. — Ще се оправи.

Вероник се почувства по-добре и също се усмихна. Усещаше притеснение от цялата бъркотия, която беше предизвикала. Лекарят я попита за името, за да го впише в доклада си. Тя му го каза, а после и руснакът се представи — Николай Петрович. Вероник внезапно осъзна кой беше той. Могъщ човек в Русия, олигарх и мултимилиардер, с яхти по целия свят, с къщи в Париж и Лондон, известен с колекцията си от бързи коли и красиви момичета. Вероник беше избрала твърде важен мъж, с когото да се сблъска. Лекарят дискретно напусна стаята, а Николай отвори бутилка шампанско, напълни чаша и ѝ я подаде.

— Пийни, ще се почувстваш по-добре. Много съжалявам, че те нараних — каза той, докато наливаше на себе си.

— Много съжалявам — за пореден път се извини тя. Николай посочи терасата и отворената врата и тя го последва навън с шампанското в ръка. Гледката беше зашеметяваща, вероятно най-добрата в целия град. Човек можеше да види всичко. Настаниха се на два шезлонга и Вероник най-сетне се отпусна.

— Винаги отсядам тук заради гледката — каза той и отново погледна града, а след това и нея. — Имаш красиви очи, като сапфири са. — Беше мъж със скъпи вкусове, но в него имаше и нещо недодялано. Държанието му беше непринудено и прямо, на ръба да изглежда невъзпитано. — Къде живееш?

— През повечето време в Ню Йорк, понякога в Париж.

— Сама ли си тук? — Тя кимна, а той се изненада от отговора. — Не си ли омъжена?

С поглед потърси халка на ръката ѝ, но не видя.

— И аз не съм женен — каза той. Вероник веднага беше стигнала до този извод, когато видя на влизане момичето на дивана. — Разведен съм — обясни Николай почти с гордост, сякаш това беше някакъв особен статут. — Бившата ми жена ме мрази — съобщи внезапно и начинът, по който го каза, я накара да се разсмее. — Бях много лош съпруг.

Усмихна ѝ се. И Пол беше същият, помисли си Вероник, но не каза нищо.

— Бившият ми съпруг почина наскоро. Разстроена съм и може би по тази причина бях разсеяна като пресичах. С него бяхме добри приятели.

— Трябва да си добра жена, щом си била приятелка с бившия си съпруг — отбеляза Петрович и я изгледа внимателно.

— Бяхме разведени от дълго време.

Беше странно и необяснимо, но и двамата споделяха лични неща, сякаш си бяха станали близки. Може би това, че почти не загина под гумите на колата, бе породило някаква особена връзка между двамата. Изглежда домакинът ѝ искаше да узнае всичко за нея.

— Имаш ли деца? — Изглеждаше му доста по-млада, отколкото всъщност беше.

— Имам три дъщери. Две живеят в Ню Йорк, а третата е в Ел Ей.

— Не трябва да пътуваш сама — каза той сериозно.

— Прекалено е опасно за красива жена като теб.

— Благодаря — усмихна се тя. Не спомена, че не бе имала избор.

А и не се чувстваше красива. По-скоро беше разчорлена, усещаше ръцете и краката си натежали, а дезинфектантът пареше. Все още го усещаше, макар шампанското да беше успокоило нервите ѝ.

— Аз пък имам четири дъщери — призна той. — Винаги съм искал син.

Тя кимна и тъжно се замисли за Бърти, който се оказа такова разочарование въпреки любовта, която му беше отдала.

— Момичетата винаги обичат бащите си — отбеляза внимателно Вероник, а той се усмихна и призна, че е истина.

— Харесваш ли яхтите? — попита той и тя кимна.

— Трябва да дойдеш на вечеря на една от яхтите ми. Ще ходиш ли в Южна Франция?

— Да, след няколко седмици, с дъщерите ми. По някое време през август.

— Трябва всички да дойдете на вечеря. — При тези думи той се разсмя и я погледна в очите. — Ще празнуваме, дето не те убих.

— Мисля, че някой ме изблъска от пътя — замислено призна Вероник, като се сети отново за станалото.

— Не ти е било писано да умреш — тържествено обяви той. — Сега трябва да се радваш на живота повече от преди, защото си жива. — Затрудняваше го да подбере най-правилните думи. Английският му беше добър, макар далеч от съвършенството, и тя разбираше какво ѝ казва. — Всеки ден е дар. — Не го беше мислила по този начин, но той имаше право. Имаше чувството, че е получила втори шанс. Ако нещо не беше я отместило от пътя, децата ѝ сега щяха да страдат. Мисълта я отрезви. Двамата с Петрович поседяха мълчаливи и съзерцаваха гледката. Смрачаващото се римско небе излъчваше спокойствие. Петрович отиде до парапета и тя застана до него. Трафикът изглеждаше ужасно натоварен, а фонтанът беше по-прекрасен от всякога.

— Днес си пожелах три неща — тъжно каза тя, като се сети за трите монети, които беше хвърлила.

— Ще се сбъднат — усмихна ѝ се той. — Желанията са вълшебство. Ти си добър човек, ето защо днес Господ те спаси.

— Не съм сигурна в това — каза тя с лека усмивка. Започваше да усеща ефекта от шампанското. Николай отново ѝ беше напълнил чашата. — Мисля, че просто имах късмет.

— Получаваме късмета, който заслужаваме — отбеляза той мъдро, седна с чашата в ръка и я погледна. — Ще вечеряш ли с мен?

Вероник се изненада от поканата му и си помисли за момичето в спалнята, но той не изглеждаше притеснен.

— Не мога да изляза така — призна тя и посочи смачканата си рокля, която беше измъкнала набързо от куфара, и наранените си колене и длани.

— Можем да вечеряме и тук. Храната е много добра — простичко каза той. Харесваше му да говори с нея. Никога не беше срещал жена като нея, наоколо винаги имаше само млади момичета, които бяха с него заради парите му. Вероник идваше от съвсем различен свят. Подаде ѝ менюто от румсървиса, а после поръчаха.

Поседяха на терасата, говориха за Рим, за изкуство, за Венеция и за картината, която Пол ѝ беше завещал. Половин час по-късно дойде и вечерята заедно с трима сервитьори, които да обслужват. Тя си беше поръчала трюфелова паста и салата от омари по негово настояване, а той беше предпочел хайвер като първо блюдо. Храната беше разкошна, а сомелиерът им избра великолепно вино — Шазан-Монтраше.

В края на вечерята, след приятните мигове в компанията на един чаровен мъж, Вероник се чувстваше чудесно, макар и леко замаяна от виното. Не пияна, но приятно отпусната и леко зашеметена. Денят се беше оказал толкова необичаен, едва не беше загинала, а сега вечеряше на най-прекрасната тераса в света с един от най-могъщите мъже на планетата. Дори не можеше да си представи как ще обясни това на дъщерите си. Знаеше, че думите, които ѝ беше казал, бяха истина. Трябваше да сграбчи живота с двете си ръце и да се наслаждава на всеки миг. Той изглеждаше като човек, който прави точно това, с всичките си яхти, самолети и къщи, с екзотичните коли и красивите жени. И си прекарваше чудесно с нея.

След като сервитьорите почистиха и отнесоха подносите, Вероник му благодари за вечерята и реши, че е време да си тръгне. Той ѝ беше споделил, че се кани рано сутринта да отлети със самолета си за Лондон, където имаше работа.

Николай я изпрати до апартамента и си размениха визитните картички. Обеща да ѝ се обади и ѝ напомни за поканата за вечеря в Южна Франция.

— И внимавай като пресичаш! — предупреди я той почти с бащинска загриженост, а тя му се усмихна.

— Прекарах чудесна вечер, Николай. Благодаря ти и се извинявам, че ти създадох толкова неприятности.

Все още се чувстваше виновна заради инцидента, а той бе положил големи грижи за нея. Беше добра компания, представи се като любезен, внимателен и щедър домакин, а освен това поръча и прекрасна вечеря. Всичко това беше напълно неочаквано и тя го оцени.

— Ти си много непослушна жена — размахна той пръст към нея. — Опасна си с тези големи сини очи.

Никой никога не я беше наричал „опасна“ и това я изненада. Животът и на двамата можеше да се промени завинаги този ден и сега бяха благодарни, че нищо непоправимо не се беше случило. Вместо това всичко приключи с прекрасна вечер и Вероник знаеше, че е намерила нов приятел.

— Ще се видим отново, в Южна Франция или преди това. Ще се чуем — обеща той и после топло я прегърна, след което я остави да отвори вратата. Приличаше на голям мечок. — Пази се, Вероник — каза той. Тя се отправи към асансьора с усмивка и му помахна, докато вратата се затваряше. Завладя я усещането, че през последните няколко часа бе живяла нечий друг живот. Не знаеше чий е бил той, но определено не беше нейният. Получи есемес от Николай, в който ѝ пожелаваше сладки сънища, а самият той вече беше в прегръдките на момичето, което го очакваше в спалнята с часове. Беше прекарал чудесна вечер с Вероник.

6.

Николай вече си беше тръгнал от хотела, когато Вероник се събуди на следващата сутрин. Изстена, като се видя в огледалото. Коленете ѝ приличаха на хамбургери, целите ѝ крака бяха в драскотини. Ръцете още я боляха, а като допълнение на всичко имаше и махмурлук от шампанското.

— На нищо не приличаш — съобщи на отражението си и влезе под душа. Когато започна да се облича, вече се чувстваше по-добре. Усмихна се, като се сети за чудесната вечер, която бе прекарала на терасата на президентския апартамент. Николай беше необикновен мъж и тя се замисли дали някога пак ще го види. Не ѝ се струваше много вероятно, но щеше да е забавно да го представи на дъщерите си, ако наистина се появи в Южна Франция. Момичетата щяха да бъдат изненадани, че се е запознала с него. Руснакът не беше от онези хора, които обикновено присъстваха в спокойния ѝ живот. Двамата всъщност нямаха нищо общо, но разговорът с него се бе оказал интересен, а и той притежаваше трезв поглед върху живота. Очевидно беше човек, който изживяваше пълноценно всеки ден и я бе посъветвал да прави същото. Срещата им не беше довела до нищо, просто един лек флирт, но нямаше съмнение, че той бе твърде интригуващ и привлекателен мъж. Вероник не можеше да си представи, че би могла да се обвърже с него, прекалено различни бяха, а и тя беше твърде възрастна за него. Все пак се надяваше отново да се срещнат някой ден.

Напусна хотела в добро настроение. Портиерът ѝ беше наел кола и тя сама шофира до Венеция. Можеше да вземе и самолет, но предпочете да шофира и да се наслаждава на тосканския пейзаж. От Рим тръгна по обяд и пристигна във Венеция в късния следобед. Пътуването мина леко, кара по магистралите през Флоренция и Болоня. До паркинга, където върна наетата кола, я очакваше лодка от хотел „Чиприани“. Настаниха я в апартамент с изглед към лагуната. Вечерта беше красива и топла и след като разопакова багажа си, нае

една от хотелските лодки, за да я откара до площад Сан Марко, искаше да се поразходи. Нямаше търпение отново да разгледа Венеция. От години не беше идвала тук.

Градът беше дори по-хубав, отколкото го помнеше, с огромната си църква, с Двореца на дожите, с откритите кафенета, където хората си бърбеха и пиеха вино. Навсякъде имаше туристи, това ѝ харесваше. Чувстваше се спокойна и в безопасност в продължение на двучасовата си разходка. Купи си сладолед от уличен продавач, съзерцава катедралата, окъпана в нощните светлини, наблюдава хората, които се качваха на гондоли, за да се плъзнат под Моста на въздишките. Помисли си, че това е най-романтичният град на света. Нахлуха спомени за медения ѝ месец с Пол, но се опита да не мисли за това. Както беше казал Николай предната вечер, миналото го нямаше, беше време да погледне към бъдещето и да се наслаждава на настоящето. Съветът беше добър. Усети приятна умора, когато се качи отново в лодката, за да се върне в хотела. Загледа се в светлините на Венеция, докато минаваха през лагуната към „Чиприани“.

Щом се прибра в стаята, застана на малкия балкон и си припомни невероятния изглед към Рим от предната вечер. Замисли се за Николай, за вечерята с него и за нещастиято, което бяха избегнали. Точно преди да заспи получи съобщение от него и се усмихна, като го видя. Пишеше ѝ, че се надява да се чувства по-добре и да не страда от станалото предния ден. Отговори му незабавно, отново му благодари за вечерята и го увери, че е съвсем добре, че искрено се наслаждава на Венеция и че се надява отново да се видят.

Събуди се рано на следващата сутрин, закуси на балкона и отново отиде на площад Сан Марко, този път решена да изследва града в подробности. Тръгна по тесните извити улички и всеки път щом си помислеше, че се е изгубила, отново се озоваваше на познато място. Уличките изглежда завиваха рязко и се пресичаха. Влизаше в красиви малки църкви, наслаждаваше се на великолепните мраморни скулптури и фреските, навсякъде, където отиваше, правеше нови открития. Изкуството спираше дъха и тя се чувстваше окрилена от самия факт, че се намира там. След няколко часа разходка седна на пейка на малък площад и се огледа наоколо. Нямаше представа къде е попаднала, но това беше без значение, защото знаеше как да стигне до площад Сан Марко, а всяко кътче от Венеция беше прекрасно.

Остана там няколко минути и до нея седна някакъв мъж. Не можа да разбере причината, но човекът ѝ се стори смътно познат, на рамото му висеше фотоапарат. Вероник имаше чувството, че някъде го бе виждала, но не можеше да се сети къде. Забеляза, че и той също я поглежда. Смръщи се, щом видя ожулените ѝ колене под късата розова рокля. Краката ѝ изглеждаха много по-добре, отколкото бяха вчера, и не я боляха много. Може и да не бяха красиви, но поне заздравяваха. Създаваха впечатлението, че е била влачена от кон. Мъжът се намръщи отново, като видя и ръцете ѝ.

— Трябва да е било гадно падане — съчувствено отбеляза той със забележим британски акцент. Беше се досетил, че тя говори английски, заради пътеводителя до нея на пейката. Вероник се опитваше да разбере къде е попаднала, но не можеше. Усмихна му се. Мъжът беше младолик, с посребрена коса и сериозни кафяви очи.

— Преживях близка среща с кола в Рим — простичко каза тя. — Не е толкова зле, колкото изглежда.

Непознатият не изглеждалше убеден. Ожулванията по краката ѝ вече бяха придобили пурпурен оттенък, но не изглеждалше разстроена. Твърде погълната беше от всичко наоколо, за да мисли за драскотини и ожулвания.

— Е, тук поне няма да ви блъсне кола — усмихна се мъжът. След това спомена църква, която тъкмо бил разгледал и си струвало да бъде посетена. Вероник му благодари, взе пътеводителя си, за да я намери, и минути по-късно непознатият се отдалечи. Все още имаше чувството, че беше го виждала някъде, но после реши, че това е плод на въображението ѝ и забрави за случката. Замисли се дали да не иде до църквата, за която ѝ беше казал, но се притесни да не се изгуби отново. Откри я на картата, оказа се, че се намира на няколко пресечки по-надолу и беше трудна за достигане. Така че продължи напред и точно както бе предполагала, отново се озова на площад Сан Марко. Сутрешната ѝ разходка се беше оказала успешна, бе видяла чудесни неща, много малки църквици и параклиси с ренесансово изкуство, толкова характерно за Венеция. Седна в едно открито кафене, поръча си кафе и сладолед, извади бележник от чантата и започна да скицира. Копнееше да рисува след всичката красота, която видя тук и в Рим. Скицира лицата на някои от хората в кафенето и това ѝ достави страхотно удоволствие. Отпиваше от кафето, хапваше сладолед и не

вдигна поглед, докато не завърши малката рисунка на жената през няколко маси. Остави бележника на масата и отново забеляза мъжа с камерата. Беше седнал на съседна маса и ѝ се усмихна, когато разбра, че го е видяла.

— Да не ме следите? — попита я той. Тя се засмя на въпроса му и поклати глава. За втори път се срещаха днес, но Венеция беше малък град, а всички пътища водеха към площад Сан Марко.

— Според мен вие ме следите — обвини го тя с усмивка. Без да поиска разрешение седна до нея и с възхищение огледа рисунката.

— Много сте добра — похвали я той. Тя се засрами и дръпна бележника. Не обичаше да показва работите си и се срамуваше. А и напоследък рядко скицираше.

Изискваше се вдъхновение, а Италия я провокираше.

— Я да ми обясните нещо — небрежно започна мъжът с наситенокафяви очи и прошарена коса. — Защо ме следвате из цяла Венеция? Да не сте от ЦРУ или КГБ? — Правеше се на сериозен, но в очите му проблясваше закачливо пламъче. Долавяше се някакъв смътен сарказъм и Вероник се засмя на начина, по който зададе въпроса си. Изглеждаше по-различен от другите туристи из града и го разпознаваше всеки път, когато го мернеше в тълпата.

— Бяхте ли вече в Двореца на дожите? — попита той с интерес.

— Сутринта бях там — невероятен е. Опитах да вляза в катедралата, но опашката беше безкрайна. — Обикновено не разговаряше с непознати, но в този мъж имаше нещо толкова предразполагащо, а пък и разговорът беше невинен, така че нямаше против да си побъбрят.

— Ще ви издам една тайна как да влезете в катедралата — каза той и сниши глас. — Ако кажете на охраната, че отивате на литургия, веднага ще ви пуснат. Един приятел ми го каза и работи. Днес опитах.

— Сериозно? — Тя го изгледа изненадано, благодарна за съвета. Не ѝ се искаше да чака с часове на опашката в жегата.

— Сериозно. Опитайте — посъветва я той и очите му потърсиха нейните.

— Ще го направя, благодаря. — Усмихна му се и отново я споходи онова натрапчиво чувство, че го е виждала някъде и преди. Погледна камерата му и тогава внезапно си спомни. Беше го видяла при фонтана Ди Треви в Рим, когато се канеше да си пожелае три

неща. Беше я наблюдавал, после изчезна и тя напълно го беше забравила, до днес.

— Видях ви преди два дни в Рим — замислено каза тя. — Мисля, че се канехте да ме снимате, докато хвърлям монети във фонтана. — Мъжът кимна. Беше я разпознал по-рано. Красотата ѝ, необичайният цвят на очите ѝ го бяха поразили — смесица между лавандулово и синьо.

— И по-късно ви видях — призна с виновно изражение и посочи коленете ѝ. Боя се, че вината за това е моя.

Вероник поклати глава.

— Не, едва не ме блъсна кола — каза тя, но после се сети за силата, която я беше избутала от пътя и я бе спасила от ферарито. Замисли се над думите му.

— Боя се, че малко се попрестарах. Помислих си, че ще загинете. — Гледаше я в очите, докато ѝ казваше това.

— Вие сте ме изблъскали? — Тя замръзна, а той кимна смутено. — Мислех си, че някой ме бутна, но не бях сигурна. Реших, че съдбата се е намесила — призна Вероник и му се усмихна с благодарност.

— Не, това бях само аз. Не изглеждаше, че се каните да се отдръпнете. Бяхте твърде уплашена, за да реагирате. — Не ѝ се искаше да му признае, че все още не знаеше защо бе стояла като вкаменена, гледайки как колата на Николай се носи към нея. — Оказахте се по-лека и отлетяхте по-далеч, отколкото си представях. Дяволски силно ви блъснах — каза той с извинение. — Почувствах се ужасно, като видях коленете ви тази сутрин.

— Спасихте ми живота — удивено прошепна тя. — След станалото се огледах навсякъде, но никого не видях, а после седнах на бордюра и бях много уплашена.

— Видях, че шофьорът слиза от колата, за да ви помогне, а после се струпаша хора. Стори ми се, че нямате нужда и от мен. Вече знаех, че ще се оправите — тихо обясни той.

— Често ли го правите? Обикаляте и спасявате живота на хора в риск? — Радваше се, че може лично да благодари на спасителя си. Той я беше блъснал толкова силно, че тя буквално беше отлетяла на безопасно място, въпреки тежкото приземяване.

— Никога. Аз съм ужасен човек. Обикновено бутам бабички по улиците. — Никак не приличаше на злодей, да бъде герой му отиваше.

— Освен това стояхте точно пред мен и аз реших, че ако колата ви блъсне, може да блъсне и мен. Постъпката ми беше продиктувана изцяло от егоистични подбуди. — Гласът му отново стана шеговит. Имаше странно чувство за хумор.

— Не ви вярвам — заяви тя и го накара да се засмее.

— Все едно. Дължите тези чудесни колене, както и ръцете си, на мен. Извинявам се за бруталността.

— Дори не ме болят. Далеч по-сериозно щеше да е, ако ме беше блъснала кола — каза тя.

— Да, определено. Щеше да е и по-кърваво — призна той.

— Всъщност аз буквално прелетях — обясни Вероник. — Клетият шофьор се изплаши до смърт.

— Така и трябва. Караше прекалено бързо и беше на косъм да ви удари. В Рим всички карат като луди.

И двамата знаеха, че е истина, но човекът с фотоапарата мислеше, че вината е изцяло на шофьора с ферарито, а тя просто бе извадила голям късмет.

— Вината наистина беше моя. Не се отместих от пътя. Не знам защо, просто замръзнах.

— И точно затова ви блъснах с всички сили. Не си дадох сметка, че приземяването ви ще е толкова тежко. Радвам се, че не се потрошихте — каза той с облекчение. Цяла нощ след инцидента беше мислил за нея. — Казвам се Ейдън Смит, между впрочем.

Протегна ръка и двамата се здрависаха.

— Вероник Паркър — учтиво се представи тя.

— Радвам се да се запознаем — любезно отвърна Ейдън и отново се пошегува. — Сега спрете да ме преследвате, Вероник Паркър.

Плати кафето си и се канеше да си тръгне, когато тя също се изправи.

— Ще опитам — обеща тя. — Сега се връщам в хотела, така че няма от какво да се притеснявате. — И двамата се засмяха.

— Къде сте отседнали?

— В „Чиприани“.

Това не го изненада. Хотелът беше от най-добрите във Венеция и изглеждаше съвсем подходящ за жена като нея.

— Колко елегантно. Аз съм отседнал в малка странноприемница на улица „Приули деи Кавалети“. Може би е с една идея по-добре от

студентско общежитие, но пък е евтино.

Очевидно в „Чиприани“ не беше.

— Фотограф ли сте? — поинтересува се тя, докато крачеха през площада. Фотоапаратът му изглеждаше професионален.

— Да, хроникьор съм на световните злини, а тук има много от тях — иронично отвърна той.

— Тогава защо ме снимайте при фонтана? Там няма нищо зло.

— Защото бяхте толкова красива — любезно призна той и изражението му се промени. — Искрах да запазя образа ви завинаги. Слънцето подчертаваше цвета на очите ви, а на лицето ви бе изписана някаква тъга. Но имаше и много надежда, докато обмисляхте желанията си. Надявам се да се сбъднат. — На лицето му грейна усмивка. Вероник забеляза, че от време на време ставаше мрачен и сериозен. Предположи, че е човек с много лица и настроения. — Е, внимавайте да не ви бутне някоя гондола — каза той, докато я изпращаше до моторната лодка на „Чиприани“.

— Ще внимавам. Благодаря ви, че ме спасихте в Рим — искрено каза тя. В действителност Ейдън я беше спасил от самата нея, в онази частица от секундата, когато последните събития я бяха залели и тя се остави на съдбата. А после се бе намесил той.

— Винаги. За мен беше удоволствие. И отново се извинявам за пораженията. Следващия път ще бъда по-внимателен.

— Надявам се да няма следващ път — искрено каза тя и си припомни как ферарито на Николай се носеше към нея, докато не усети силата на Ейдън.

— Надявам се. Ще се видим утре някъде наоколо — небрежно подхвърли той.

— Няма да ви следя, обещавам — усмихна се Вероник.

— Няма да ви се наложи. През целия ден срещам все едни и същи хора. Това е, защото се бях изгубил през по-голямата част от следобед — призна той. Двамата се разсмяха и тя се качи в лодката.

Помаха му, докато лодката се отдалечаваше, а той ѝ отговори. Гледаше как се смаява в далечината и се замисли дали някога ще я види отново. Съдбата се беше намесила цели три пъти. При фонтана Ди Треви, а сега два пъти във Венеция. Струваше му се прекалено да се надява на четвърти път. Никой не би могъл да бъде такъв късметлия, помисли си той, докато се отдалечаваше със спомена за очите ѝ. Оказа

се дори по-красива, отколкото смяташе, когато я видя в Рим. Приличаше на ангел с гарвановочерни коси. Беше странно как съдбата и случайността продължаваха да я изпречват на пътя му. Сега знаеше къде е отседнала, но не искаше да я притеснява. Двамата бяха непознати и единственото, на което би могъл да се надява, бе, че ще я срещне отново някъде по улиците на Венеция.

7.

Вероник отиде в базиликата „Сан Марко“ рано сутринта. Когато каза на единия от пазачите, че е там за литургията, човекът незабавно вдигна въжето и я пропусна вътре. Накрая обаче все пак остана за службата. Литургията беше простичка и красива, а църквата възхитителна. Запали свещи за Пол и дъщерите си, преди да излезе и си даде сметка, че всъщност беше дошла във Венеция именно заради платното, за да опита да разбере дали картината наистина е на Белини.

Отново посети безбройните малки църкви, сред които „Санта Мария дела Салуте“, една от емблемите на града, както и близкия манастир „Сан Грегорио“. Отиде и в „Санта Мария деи Мираколи“, където бяха ходили с Пол. По обяд спря в една гостилница за парче пица, след което продължи да броди по тесните улички и да разглежда витрините на магазините. Надникна и в бижутерийните магазини на моста Риалто, погледа и плъзгащите се отдолу гондоли.

Искаше ѝ се да се повози на гондола, но досега не беше намерила време за това. Тъкмо излизаше от поредния малък параклис и отново се натъкна на Ейдън, който държеше сладолед в ръката. Усмихна ѝ се. По брадичката му се стече малка вадичка. Беше се надявал да се видят отново, но бе решил да остави това в ръцете на съдбата. Вероник се беше държала приятелски и учтиво, но беше ясно, че идват от различни светове. Той бе отседнал в един от най-евтините хотели във Венеция и беше доволен от това, а тя — в един от най-елегантните и явно за нея това бе нещо обичайно. Два различни свята, но все пак беше щастлив, че я вижда.

— Тази сутрин влязох в „Сан Марко“ благодарение на теб. — Усмихна му се широко, като го видя, а той почисти сладоледа от брадичката си и успя да натика остатъка в устата си. Мина минута, преди да успее да проговори. В това време мълчаливо наблюдаваше очите ѝ. Ясният им виолетов цвят беше омайващ.

— След това обаче реших да бъда честна и останах и за службата — добави тя. — Църквата е невероятно красива. А ти какво прави

днес?

Говореха си като стари приятели.

— Снимах фрески и хората по улиците. Лицата тук са толкова красиви, почти като произведения на изкуството.

— Продаваш ли снимките на медиите? — Вероник беше любопитна, а той очевидно бе професионалист.

— Не съм такъв фотограф. — Усмихна ѝ се, докато вървяха рамо до рамо. — Правя изложби със снимките си и се надявам някой ден да попаднат в музеите. Вълнувам се от нестандартното, от мистериозното и мрачното. Скоро ще правя представяне в Берлин. Имам доста добра репутация, което ми отваря вратите на някои интересни събития.

Вероник знаеше, че салонът на изкуствата в Берлин е авангарден форум и че много американци представяха там творчеството си, но никога не беше посещавала града.

— Миналата година имах представяне в Лондон — допълни той. — Получих добри отзиви, ако това има някакво значение, а разбира се, такова няма. Критиците могат да бъдат ревниви, дребнави хорица без капка талант и с малки мозъчета. Ти някога правила ли си изложба с твои картини? — попита той. Спомни си за скицата в кафенето предния ден. И двамата по някакъв начин бяха хроникьори на живота, което го очароваше.

— Само веднъж, когато бях твърде млада, а и то не беше истинска изложба. Баща ми я организира за приятелите си. Тогава още следвах изкуство в Париж. Почувствах се много неудобно, но все пак получих няколко поръчки. Наистина не съм рисувала от дълго време — призна тя.

— А защо? — попита Ейдън с нотка неодобрение. Той самият не беше изпуснал камерата от ръцете си още от тийнейджър. Все повтаряше, че фотоапаратът е като очите му и че не може да вижда без него. Смяташе, че изкуството за нея има същото значение. Вярваше, че човек трябва да използва талантите си, а не да ги пропилява. Работеше здравата и очакваше същото от останалите.

— Бях заета — каза тя за свое оправдание. Двамата се спуснаха надолу по улицата. — Омъжих се, отгледах децата си, а сега доста ме мързи. — Опита да отклони въпроса, но Ейдън никога не се задоволяваше с повърхностни отговори. Дори и обикновената честност не му беше достатъчна — винаги искаше повече.

— Това са жалки извинения, имаш талант — заяви критично той.
— Може би не те мързи, може би просто те е страх.

Думите му я сепнаха и тя замълча, докато вървяха, замислена над онова, което ѝ каза. После го погледна.

— Вероятно си прав — каза тя. Вероник беше честна жена, пък и никога не се надценяваше. — Дълго време се боях да рисувам, особено откакто децата пораснаха и вече не мога да ги обвинявам за това.

— От какво те е било страх? — Ейдън задълба още повече, търсейки истинските, а не лесните отговори.

— Може би от това, че нямам талант, че мамя. Лесно е да нарисуваш портрет, който да се хареса на хората. Поправяш очевидните недостатъци, правиш нещо леко, което да им придаде идеален вид. Ако нарисуваш истината, ако предадеш онова, което е в душите им, те дяволски ще се изплашат и никога не биха купили картината. Винаги съм била „любезна“ в работите си, рисувах повече съвършенството, отколкото действителността. Повече не искам да правя така. И никога не съм искала, всъщност. А не искам и да съм комерсиална, така че спрях.

— Тогава рисувай онова, което наистина виждаш и чувстваш — простичко каза той. Струваше му се, че това е очевидно, но неговите обекти бяха престъпници и осъдени, проститутки и скитници, наркомани и клошари. Не му се налагаше да удовлетворява никого, освен себе си.

— И за кого ще рисувам, Ейдън? — попита тя и впери в него виолетовия си поглед. Гледаше го втренчено, той нея също.

— Рисувай за себе си, не за тях — каза той.

— Без портрети, иначе никой няма да иска да го рисувам. Хората ще се плашат.

— Не може ли всичко наведнъж? Тоест, да си честна, да рисуваш действителността и пак да си вярна на себе си?

— Може би. Никога не съм мислила за това. Бях много млада, когато спрях да рисувам.

— Казваш го така, сякаш сега си много възрастна.

— Достатъчно възрастна съм — призна тя. Със сигурност имаше по-голям житейски опит от него. Въпреки прошарените си коси, Ейдън изглеждаше млад. — По-възрастна съм от теб — усмихна му се предпазливо. Имаше усещането, че двамата стават приятели.

Разговорът беше твърде сериозен като за двама непознати, скитащи по венецианските улици, само няколко дни след като се бяха видели за пръв път. Само че Ейдън не беше обикновен човек — в него се криеше нещо далеч по-дълбоко.

— На четиресет и една съм — предизвикателно каза той, убеден, че е по-млада от него, макар и не с много.

— С единайсет години съм по-възрастна от теб, на петдесет и две съм.

Той се изненада. Не беше го очаквал.

— Мислех, че си на около трийсет и пет или малко отгоре. — Вероник имаше младежки вид и деликатни обноски, които я правеха да изглежда по-млада, отколкото беше. Обличаше се елегантно, но не и старомодно. Лицето ѝ беше почти недокоснато от изминалите години. — Впечатлен съм.

— Благодаря — отвърна тя с широка усмивка.

— Мисля, че възрастта няма значение. Въпросът е какво правиш и мислиш, колко е жизнен духът ти, не какво пише в паспорта ти. Познавам хора, които на половината от годините ми бяха като мъртви. Миналата година снимах стогодишен мъж, чийто дух беше по-млад от моя.

— За съжаление не си виждам духа, като се гледам в огледалото — засмя се тя. — Виждам лицето си. Понякога е стряскащо.

— Приличаш на хлапе — опроверга я той. — Колко деца имаш?

В нея имаше нещо завладяващо и той искаше да узнае повече за живота ѝ. Тя беше не по-малко впечатлена от него. Ейдън притежаваше някаква тъмна мистичност, но внезапно слънцето се показваше иззад облаците, когато се усмихнеше или кажеше нещо мило.

— Имам три дъщери. Вече са големи, работят здравата и водят напрегнат живот.

По-напрегнат от нейния, което в момента намираще за проблем. Опитваше се да реши какво да прави със себе си. Дотук всички знаци я насочваха към рисуването — Пол го беше заявил в завещанието си, а сега и Ейдън, който едва я познаваше.

— С какво се занимават?

— Едната е социален работник, другата има фурна, а третата е актриса.

Трябваше да признае, че заниманията им бяха доста странна смесица, но това беше истината.

— Интересно. Сигурно са имали свобода на действие, за да могат да бъдат себе си.

— Не, точно. — Тя се засмя при думите му. — И трите са твърдоглави млади жени и правят, каквото поискат. — Прозвуча така, сякаш им се възхищаваше, и той също го долови.

— И ти ли си твърдоглава? — подкачи я той и потърси очите ѝ, за да се опита да отгатне.

— Не — поклати глава Вероник. — Не чак като тях. Това е привилегия на младостта, да нямаш отговорности и да отговаряш само за себе си. Ами ти?

— О, ами аз съм дивак — гордо обяви той и тя се разсмя. Личеше, че е с труден характер. Имаше собствено мнение и не се страхуваше да го казва на глас дори и пред човек, когото не познаваше добре. — Никога не съм се женил, нямам деца и никога не съм искал. Мисля, че ще бъде отвратителен баща. Прекалено независим съм, за да оказвам добро влияние върху децата, а смятам също, че съм твърде егоистичен. Живял съм с две жени. Едната ме ненавижда до дъното на душата си, задето не се ожених за нея след пет години заедно. С другата останахме добри приятели. Бяхме заедно осем години. Връзката прекъснах аз, защото се отегчих... Всъщност и на двамата ни писна. Някак си спряхме да се развиваме заедно и се оказахме твърде различни. Тя беше адвокатка, произхождаше от богато аристократично семейство, а аз бях твърде голям бохем за нея или поне семейството ѝ така го виждаше. Омъжи се за член на Камарата на лордовете и всички бяха доволни. Оказах се малката ѝ забейка, преди да установи живота си. В думите му имаше лек горчив привкус.

— Не харесваш ли аристократите? — попита тя директно.

— Алергичен съм към тях — отговори разпалено той. — Особено към тези, дето имат пари. — Раснал съм в бедност и вярвам в правотата на масите. Още като дете винаги съм ненавиждал богатите. Все си мислех, че са по-щастливи от нас, а после открих, че са същите нещастници, само дето са по-учтиви и се изказват високопарно.

Думите му я накараха да се разсмее.

— Не всички богаташи са лоши, но някои наистина са такива — призна тя, като се сети за Бърти и постоянното му тичане след парите,

алчността и завистта му към всички.

— А и не всички бедни са добри — отстъпи той. — Но пък обикновено са по-честни. Ако те мразят, обикновено ти става ясно, след като ти кажат да се разкараш. Не понасям претенциите и лицемерието. Семейството на Арабела ме подлудяваше — никога за нищо не бяха честни, но пък бяха невероятно учтиви. По-скоро бих приел бедняк да ми се изплюе в лицето, отколкото богаташ да ми стисне ръката. Баща ми произхожда от миньорско семейство от севера, а това на майка ми е било малко по-богато. Семействата им се мразили и те бяха нещастни през по-голямата част от брака си. Въглища и сирене, както казваме ние, англичаните. Такива съчетания не са сполучливи. Все едно риба да се ожени за птица.

Мнението му беше твърде категорично. Вероник се зачуди какво ли би си помислил за семейството ѝ и Пол, който се беше оженил за нея заради парите ѝ и живя безсрамно на неин гръб в продължение на трийсет години. Не беше достойно за възхищение, но двамата споделиха десет хубави години, а тя имаше три прекрасни дъщери, което я караше да мисли, че всичко си е струвало цената.

— Разведена ли си? — попита Ейдън и тя кимна.

— Но останахме близки. Бившият ми съпруг почина преди две седмици и всички бяхме съкрушени. Малко е сложно. Не беше страхотен съпруг, нито баща, но не беше и лош човек... — Само дето ѝ беше изневерявал, беше я мамил и бе похарчил толкова от парите ѝ, колкото му беше възможно. Тя изпитваше смесени чувства към него откакто почина, след разкритието за дъщерята, която се беше родила, докато още бяха женени. Тоя му грях вече беше прекален.

— Трябва да е починал млад — отбеляза той. — Инцидент или инфаркт?

— Преди година получи удар. Беше доста по-възрастен от мен. Почина на осемдесет. Дъщерите ми още са твърде разстроени. Ще отнеме време да се успокоят. — Това, както и шокът от появата на Софи. Зачуди се дали някога ще съумеят да го превъзмогнат. Последните разкрития бяха разрушили всичко, което беше изпитвала към Пол. Чувстваше се странно самотна, докато разговаряше с един случаен човек за хора, които той не познаваше.

— Сигурно ти звучи като комунист — усмихна се Ейдън. Седнаха на една пейка в малък парк, където деца играеха под

погледите на майките си.

— Не, просто си много ясен по отношение на убежденията си. И не обичаш особено богатите хора — каза тя и също му се усмихна. — Понякога и аз съм така. И също не обичам лицемерието и лъжите. Но не смятам, че тези качества са запазени за богатите. Убедена съм, че хората без пари също лъжат.

— Непрестанно — усмихна се той. — Присъщо е повече на мъжете, но и на някои жени.

Седяха на пейката мълчаливо и гледаха децата. Спомни си за щастливите дни, когато дъщерите ѝ бяха още малки. Липсваха ѝ.

— За децата си ли мислиш? — попита той, сякаш прочете мислите ѝ. Тя кимна и се обърна към него. Ейдън можеше да види цяла история в очите ѝ. Намираше я за самотна и не съвсем щастлива. — Какво те доведе тук? — попита отново. Прииска му се да я снима, но не искаше да я притеснява. Очевидно не харесваше, когато върху нея е съсредоточено твърде много внимание. Като фотограф и на него това не му допаднаше.

— Разполагам с известно свободно време и всъщност дойдох, за да проуча една картина, която бившият ми съпруг ми завеща. Купихме я тук по време на медения ни месец. Винаги съм смятала, че е фалшива, а той настояваше, че е оригинал. Белини. Трудно е да се каже дали е рисувана от някой ученик или от самия учител, а може би и от брилянтен фалшификатор. Тук има манастир, в който се занимават с изследването на такива творби. Преди все се канех да го посетя, но така и не го направих. И ето ме сега тук. — Тя се усмихна, а Ейдън изглеждаше заинтригуван.

— Може ли да дойда с теб? Сигурно ще е вълнуващо.

— Притежават една от най-богатите библиотеки в света в областта на изкуството, най-вече от периода на Ренесанса, илюстрирани ръкописи и по-съвременни книги за проследяване на произход. Открили са много откраднати творби, разкрили са някои истински загадки и фалшификати, за които частни колекционери и музеи са платили цели състояния. Нося снимка, за да видя дали ще могат да помогнат. Чувствам, че дължа това на дъщерите си.

— А ще харесваш ли пак картината, дори да се окаже фалшификат?

— Тя има сантиментална стойност за мен. Това е различно — отговори тя, като си мислеше за Пол. Картината беше спомен от едни по-добри времена, последвани от всички онези години, завършили с шокиращото му разкритие.

Ейдън беше впечатлен от познанията ѝ за изкуството и я попита кое е провокирало този интерес.

— Дядо ми беше известен търговец на произведения на изкуството в Париж, а майка ми ме научи на много неща. Предаде тази страст на мен, преди да почине. Изкуството винаги ме е запленявало и още го прави.

Изкуството беше нейната страст, така, както фотографията — неговата.

— Гладна ли си? — попита я след малко и тя кимна. — Вчера случайно се натъкнах на една приятна гостилница. Искаш ли да отидем там?

— Разбира се — съгласи се тя с усмивка, развеселена от новото си приятелство — двама пътешественици във Венеция, които постоянно се срещаха, след като той ѝ беше спасил живота в Рим. Това можеше да се превърне в добра история, когато се прибере у дома, ако реши да сподели с дъщерите си. Приличаше на анекдот, който може и да не ги заинтригува много. Твърде заети бяха, че да се чудят как ли прекарва тя времето си, имаха си собствен живот, за който да мислят. Изслушваха я, когато имаха нужда от помощта ѝ или от съвет, но не и през останалото време, свързано с ежедневието ѝ. С годините беше станала по-самостоятелна. Това правеше случайните срещи като тази с Ейдън по-приятни, сега разполагаше с време, за да се забавлява.

Малкото ресторантче, в което я заведе, беше оживено, забавно и шумно. Преобладаваха местните, но имаше и туристи. Храната беше много вкусна и те си поръчаха паста с песто, моцарела, голяма зелена салата и лимонова гранита за десерт. Перфектното блюдо за горещ ден. Прииска ѝ се да се върне в хотела и да се излегне до басейна, но имаше още толкова много неща, които трябваше да разгледа. Цял ден скитаха по улиците и накрая спряха на площад Сан Марко. И двамата признаха, че са уморени, но заедно им беше забавно. Вероник го покани да я придружи до манастира на следващия ден и той прие с удоволствие.

— Мислех след Венеция да отида в Сиена и във Флоренция — каза Ейдън, докато пиеха лимонада в кафене на тротоара, а Вероник очакваше лодката от „Чиприани“ да я вземе. — Би ли искала да дойдеш с мен?

Тя имаше време, но не го познаваше, въпреки че ѝ беше приятно в компанията му. Сигурна беше, че дъщерите ѝ ще се ужасят, ако разберат, че пътува с непознат. Беше ровила за него в интернет предната вечер и изглежда Ейдън беше добър фотограф, с дълъг списък изложби зад гърба си. Беше точно такъв, за какъвто се представяше.

— Имам малко време преди изложбата в Берлин — обясни той. — Трябва да я подготвя за другия месец, но дотогава реших да си почина и да се поскитам из Италия. Искан да се върна във Венеция, както и да посетя някои от любимите си градове. Сиена е прекрасна. Ако никога не си била там, ще се влюбиш. А ако говорим за изкуство, Флоренция е любимият ми град.

Беше ходила там много пъти и също я обичаше. Замисли се за предложението му да пътува с него.

— Би ми харесало — призна тя и реши да му се довери, без да знае защо. По всяко време можеше да си тръгне, ако се появи проблем. Но досега Ейдън се държеше много мило, въпреки някои свои радикални идеи. Изглеждаше приятен, интересен и любезен, прям и интелигентен.

— Италия е прекрасна по това време на годината. — Нямахме как да не се съгласи с него, а и нямаше други планове до заминаването си за Сен Пол дьо Ванс следващия месец.

Уговориха се да се срещнат на площад Сан Марко следващия ден в единайсет преди обяд, за да отидат в манастира и после да продължат с разходките. Ейдън предложи след това да вечерят в „Бара на Хари“. Това място беше институция във Венеция и идеята страхотно ѝ допадна. На следващия ден щяха да заминат за Сиена. Той каза, че има кола на паркинга, стар „Остин Хийли“, който поддържаеше от години. Макар автомобилът да не беше впечатляващ като ферарито на Николай, идеята ѝ хареса. Това си беше приключение, което напълно се вписваше в настоящата ѝ философия след смъртта на Пол. Животът беше кратък, човек трябваше да го сграбчи с двете си ръце и да го държи, докато може. Изглежда и Ейдън живееше на този принцип.

Изпрати я до лодката, която се понесе към „Чиприани“. Поплува в басейна и вечеря в стаята си. Денят беше изключително приятен, а Ейдън — добра компания.

Извади снимката на предполагаемата картина на Белини и я остави на бюрото за следващия ден. Нямахте търпение да чуе какво ще й кажат монасите за платното. И макар да й се струваше малко вероятно, би било възхитително, ако се окажеше оригинал!

8.

На следващата сутрин Вероник се срещна с Ейдън на площад Сан Марко, където го завари да се наслаждава на едно еспreso в любимото си кафене. Той я забеляза да върви насреща и ѝ помахна. Вероник се настани и също си поръча еспreso. Разговаряха, после му показа снимката на картината. Ейдън я разглежда известно време, съсредоточен върху детайлите.

— Красива картина — отбеляза той накрая. — На мен ми се струва оригинал.

Вероник му каза, че още от началото е била настроена подозрително.

— Когато нещо е прекалено свършено, обикновено в него има нещо нередно. Твърде малко картини могат да се похвалят с такава безупречна прецизност, а онези, които я притежават, са по музеите от поне двеста години. Може да е от школата на Белини, възможно е дори да е дело на някои негови ученици, но не мисля, че е работа на самия маестро. Сигурна съм, че монасите ще поискат да видят оригинала, но поне могат да започнат да проучват произхода и къде е било платното през последните шестстотин години.

Картината със сигурност беше рисувана през петнайсети век. Въпросът беше от кого.

— Това сигурно е много вълнуващо... — отбеляза той, впечатлен от историята.

Изпиха кафето и Вероник извади адреса на манастира, който се оказа по-далеч от местата, които досега бяха обиколили из Венеция. До манастира „Сан Грегорио де ла Луче“ щеше да им отнеме поне двайсет минути пеша, ако не се изгубеха по пътя. Това беше грегорианска обител, създадена през петнайсети век, както голяма част от цялата Венеция. Нямаха уредена среща, възнамеряваха просто да идат дотам, а тя се надяваше някой в манастира да знае френски или английски. Говореше италиански, но недостатъчно добре, за да обясни подробности около картината.

Със снимката в ръка Вероник се почувства сякаш носи Светия Граал. Част от нея си мечтаеше картината да се окаже оригинал. Но беше и подготвена най-сетне да чуе, че творбата е фалшификат. С Пол я бяха купили от антикварен магазин, който вече не съществуваше. Собственикът я беше изнесъл от задната стая и бе им я продал твърде евтино. Още като пристигна във Венеция отиде да потърси магазина, но него вече го нямаше.

Докато вървяха към манастира, нямаше как да не спрат при някои от красивите малки църквици, на които се натъкнаха. Обещаха си да направят същото и на връщане. Разговорът им вървеше леко. Ейдън ѝ разказа, че предната вечер излязъл на дълга разходка и направил няколко открития около хотела си, включително малък ресторант, където вечерял. Твърдеше, че храната била изключителна, но вече се бяха разбрали да идат в „Бара на Хари“ — любимо място на Вероник. Тя си мечтаеше за тамошното ризото по милански, което според нея беше най-доброто на света. Ейдън призна, че никога не е ходил там, но би бил щастлив да го опита с нея. Мястото беше едно от най-известните, познато в целия свят. Бяха се нароили много други с подобно име, но нито един не беше добър като оригинала. Вероник му обеща чудесна вечеря.

Отне им малко по-дълго, отколкото бяха предполагали, за да стигнат до манастира. Когато се озоваха там, видяха отворени тежки бронзови порти, откриващи голям двор. Беше изпълнен с монаси, които разговаряха. Вероник се приближи към тях и попита къде би могла да се консултира относно историята на една картина. Въпросът за оригиналността беше съвсем друг проблем и не искаше да започва с него. Упътиха я към малка врата, която се оказа заключена. Позвъниха и след минута на вратата се показва монах в кафяво расо. Вероник отново обясни целта на посещението им, а монахът ги подкани да го последват.

Введе ги в малко помещение, което приличаше на килия, а минути по-късно дойде друг монах, който ги поздрави и съпроводи навътре в манастира.

Минаха по дълъг каменен коридор и влязоха в голяма стая. Беше библиотека, с каменен под, дървени стени и лавици, отрупани с огромни старинни книги. Няколко монаси внимателно почистваха

книгите. Един възрастен монах ги погледна, като влизаха, и им се усмихна. Вероник и Ейдън приближиха. Ухаеше на пергамент.

Възрастният монах се изправи, за да ги посрещне. Беше дребничък и пълен, със снежнобяла брада. Щеше да прилича на Дядо Коледа, ако не беше монашеското му расо. Покани ги да седнат и отново им се усмихна.

— Какво ви води тук? — запита ги на английски. Имаше акцент, но говореше добре. Гледаше ту единия, ту другия и Вероник заговори тихо. Обясни му историята на картината и честно сподели съмненията си, но добави, че винаги е искала да знае повече. Не скри, че е дошла във Венеция, за да научи истината. После му показа снимката.

Монахът си сложи очила без рамки, приближи снимката до лицето си и се намръщи. После бавно я завъртя и продължително време я държа на обратно.

Вероник му обърна внимание на няколко несъвършенства, които според нея се дължаха най-вече на времето. Тя определено вярваше, че картината е от онази епоха. Съмняваше се в художника, а не в това дали е рисувана по време на Ренесанса. Познаваше добре изкуството на петнайсети век и успя да направи много добро техническо описание на картината. За пореден път Ейдън бе впечатлен. Монахът, който се бе представил като брат Томазо, дълго време изучава снимката, после я сложи на бюрото и се обърна към Вероник.

— Разбирам защо сте заинтригувана. Това е много интересно платно. Говорим за образ, който художникът е рисувал няколко пъти, макар и не точно по този начин. — Картината изобразяваше Дева Мария, която държеше Младенеца, заобиколена от ангели, които изпълваха небесата. И макар да беше религиозна творба, детайлите бяха изящни, лицето на Богородица беше поразително красиво, а ангелите се носеха в небето над Венеция.

— Ако е оригинал — внимателно каза брат Томазо, — е рисувана от Джакопо Белини — баща, който е бил ученик на Джентиле да Фабриано. Не мисля, че е дело на някой от синовете на Джакопо — Джентиле или Джовани, — които не са били толкова пристрастени към ангелите като баща си, а творбите им не са притежавали тази ефирност.

Вероник го слушаше с възхищение. Беше изследвала Белини, така че имената ѝ бяха известни, освен това знаеше и за зетя на Белини

— Андреа Мантеня, който също беше художник.

Пол обичаше картината, твърдеше, че Богородица прилича на Вероник. Брат Томазо също беше го забелязал и го изрече на глас, с което я изненада. Тя самата не споделяше това мнение. След това монахът още повече я изненада, като ѝ каза, че има подобна картина, която иска да ѝ покаже.

Поведе ги към друга зала в библиотеката, след това преминаха през още няколко, с лавици, които стигаха чак до високите тавани, със стълби, прикрепени към тях. В петата подобна стая помоли един млад монах да се качи на стълбата, като му посочи коя книга иска да свали. Знаеше точно къде се намира. Брат Томазо отвори книгата и намери репродукция на картина, подобна на тази на Вероник, с почти идентична тема.

— Или вашият художник е бил вдъхновен от тази картина, или е част от поредица, която самият Белини е правил, а ние просто сме изгубили следите на тази през годините. Предлагате ни много интересен проект, мила. Нека да направя някои проучвания, а после може да ми изпратите и оригинала за по-обстойно изследване.

Поведе ги към друга стая, пълна с картини, изпратени от музеи и колекционери, за да бъдат оценени дали са оригинали, или копия. Манастирът изглеждаше невероятен с педантичната изследователска дейност на монасите.

После отидоха в по-малка стая, съвсем различна от тези, които досега бяха посетили. Беше компютърен кабинет, в който провеждаха модерни проучвания и контактуваха с музеи и галерии по целия свят. Имаше дори пряка връзка с Интерпол за разследване на крадени картини. Няколко монаси работеха на компютрите. Проектът на Вероник беше попаднал в добри ръце. Брат Томазо я уведоми, че не би могъл да каже кога, но ще се свържат с нея, когато са готови за следващата стъпка — проучването на самата картина.

След два часа в манастира си тръгнаха. Ейдън беше във възторг от видяното. И двамата се съгласиха, че биха могли да прекарат часове в библиотеката над древните книги.

— Благодаря ти, че ме взе с теб. Беше възхитително — каза той, все още впечатлен. След това отседнаха в любимата си малка гостилница, по пътя към Сан Марко.

— Според теб колко време ще им отнеме? — попита той, хапвайки от великолепната паста.

— Може би няколко месеца — замислено отвърна тя. — Може и повече. В света на изкуството нещата не стават бързо. А монасите трябва да се ровят из шест века история, за да проучат тази картина, преди въобще да стигнат до изследването дали е фалшификат. А ако въобще не открият никаква следа, това е съвсем друга история и също би могло да означава, че е фалшива или че дори е по-рядка, отколкото се надяваме. Просто не знам.

— Прилича на мистерия, която чака да бъде разгадана — каза Ейдън. Беше очарован от тази сутрин, прекарана с Вероник, и срещата им с брат Томазо. — Какво знаеш за това място?

— Дядо ми го беше споменал в една книга, която е написал преди почти седемдесет години. Манастирът винаги е бил един от крайните източници на проверка. Всички музеи го знаят и използват ресурсите му, а аз съм чувала страхотни неща за монасите, докато следвах изкуство.

— Невероятно нещо — призна Ейдън и се усмихна. Обичаше да научава нови неща, още повече онези, които тя споделяше с него. За фотографията знаеше много, но нейните знания в областта на изобразителното изкуство бяха цял нов свят.

Същия следобед разгледаха още няколко църкви, които по-рано бяха пропуснали. Вероник реши да понапазарува от магазините около площада, а Ейдън искаше да снима в една от църквите. Планираше да вземе и карти за пътешествието им до Сиена на следващия ден. Съгласиха се да се срещнат на пристана за вечеря.

Вероник беше истински щастлива с покупките си, включително чанта „Прада“ и малка, красива, типична венецианска брошка на „Нарди“, която представляваше бюст на мавър. Брошката беше част от историята на Венеция, имаше дори и малки диамантени обици. Мислеше, че може да изглежда страхотно по черен костюм, но беше сигурна, че дъщерите ѝ няма да я одобрят. За Вероник това беше нещо венецианско, брошка с мавър, модерните жени от години носеха черните маври на „Нарди“.

Когато се прибра в хотела, разполагаше с достатъчно време, за да се приготви за вечерята с Ейдън. Той беше с елегантен бежов ленен костюм, с риза и вратовръзка, тя пък — на високи токчета и с къса

червена рокля. Бяха хубава двойка. Взеха си водно такси, за да ги отведе до ресторанта.

Храната в „Бара на Хари“ беше точно толкова великолепна, колкото Вероник бе обещала на Ейдън. За начало тя си поръча ризотото по милански, за което копнееше, заедно с цветчета от тиквички, а Ейдън — лингуини с миди, последвани от стек, за който каза, че е изключителен. Разговорът им беше доста оживен.

Вероник с изненада разбра, че и той като нея беше прекарал известно време в Хонконг като младеж, и говориха надълго за преживяванията си там. След това беше живял в Шанхай и Сингапур, преди да се върне в Лондон. Освен това бе пребивавал и в Ню Йорк и Париж, така че имаха много неща, за които да си говорят. Ейдън все още беше впечатлен от ранния ѝ брак с много по-възрастен мъж.

— Когато баща ми почина, бях като изгубена — обясни тя, докато отпиваха от киантите, което той беше поръчал. Храната беше великолепна, а вечерта преминаваше приятно. — Нямах родители. Не знаех как да се оправям с онова, което ми завеща баща ми.

Оказах се сама в огромна къща, без никой, който да ме напътства. Пол пое ролята на баща и ментор и за мен стана по-лесно, когато се оженихме. Нямах си никого, който да се грижи за мен, освен него.

— Може би си можела да се погрижиш и сама за себе си — внимателно каза Ейдън.

— Превърнах се в цел за много крайно неприятни хора. Пол ме защити от всички тях, а после се оженихме, родиха се децата ни и аз бях много влюбена в него. Чувствах се в безопасност с него. Добрите времена продължиха единайсет години. Сега не ми се струва толкова много, но бяхме много щастливи. — Изглеждаше спокойна, докато го казваше. — Това бяха най-хубавите години в живота ми.

— А после?

— В началото бях доста несигурна, сама с три деца. И бях свикнала да съм омъжена. Но дъщерите ми ме държаха заета и отвличаха вниманието ми. А после внезапно вече бяха тийнейджърки, след това заминаха да следват. Времето отлетя. Един ден се събудих, тях ги нямаше и всичко беше приключило. Най-малката ми дъщеря замина за колежа преди осем години и оттогава в живота ми стана доста спокойно.

— И през цялото това време в живота ти не е имало други мъже?
— Това го изненада, предвид външността ѝ.

— Имаше няколко, но връзките не бяха сериозни. На дъщерите ми нямаше да им хареса. Доста прями бяха спрямо мъжете, с които излизах. Никой не беше достатъчно добър според тях, или пък ги сравняваха с баща си. А и никога не срещнах някой, в когото истински да се влюбя. Имаше един мъж, с когото бих могла да имам съвместен живот, но и той имаше трудни деца, както и проблемна бивша съпруга, с която не ми се щеше да се разправам. Не е лесно да се срещаш с нови хора, когато имаш деца — обясни тя с усмивка. Отдавна се беше примирила с това, а Ейдън го намираше за неправилно. — Освен това Пол винаги беше наоколо, за да ми помогне със съвет или с компания, когато чувствах необходимост. Между романсите му заедно се справяхме с проблемите. Той винаги прекарваше празниците с нас. Мисля, че това донякъде потуши мотивацията ми да се обвържа сериозно отново. А после пък се почувствах твърде възрастна, за да започна връзка. Мъжете предпочитат да излизат с жени на годините на дъщерите ми, а не с такива като мен.

— Това са глупости и ти го знаеш — възпротиви се Ейдън, докато си поръчваха кафе. — Че ти дори не си опитала. А и какво право имат дъщерите ти да ти казват с кого да се срещаш? — Въпросът му я накара да се засмее.

— Децата въобще не се колебаят да ти казват какво да правиш. Освен това бяха много лоялни към баща си, въпреки че той не го заслужаваше. Като пораснаха видяха, че не е особено добър баща. Само средната ми дъщеря винаги го е намирала за идеален. Така и не разбраха как се е провалил като съпруг, а и аз не съм го обсъждала с тях, ако трябва да съм откровена. Така че те сравняваха всеки с него и все не одобряваха. Допреди няколко седмици — допълни тихо.

— Какво е станало преди няколко седмици? — Ейдън изглеждаше объркан. И преди беше споменавала нещо смътно за това, без да изпада в подробности.

— След отварянето на завещанието излязоха някои неща, които шокираха всички. Дори и за тях недвусмислено стана ясно, че никак го нямаше като съпруг. Той дори сам го беше коментирал в завещанието си. Винаги съм се стараела да го защитавам пред тях, но след като се разведохме открих, че се е държал отвратително още по време на брака

ни, дори по-лошо. Имаше непогрешимо око за красиви, млади жени. Разведохме се след една негова афера, но се оказа, че е имало и други, за които не съм знаела.

— Да не си била с него, защото е имал пари? — безцеремонно я попита Ейдън. Искаше му се да разбере причината, а тя само дето не се разсмя при въпроса му.

— Не, не защото той имаше пари. Обичах го и имахме хубав десетгодишен брак, докато не се влюби до ушите в известна манекенка. Връзката му беше толкова безсрамна, че вредата бе непоправима. Накрая му простих, но бракът ни вече беше мъртъв. А се оказа, че е имало и други неща, които не съм знаела, така че беше добре, дето се разделихме. — В думите ѝ не се долавяше горчивина, просто това бяха фактите за станалото. Вероник не искаше да споделя пред човек, когото едва познаваше, че Пол нямаше и петак и не тя, а той се бе оженил за нея заради парите ѝ, които после през цялото време щастливо бе пръскал. Искаше ѝ се все пак да отдаде почит на паметта му и да не казва това на Ейдън, при това не искаше той да разбира, че самата тя притежава добро състояние.

— Ето защо така и не се ожених — каза той, като допи кафето си. — Хората си причиняват такива гадни неща. Изглежда по-лесно да се приключи една връзка, ако човек не е женен. Ти поне имаш три прекрасни деца. — Вероник кимна. И на нея напоследък ѝ беше трудно да защитава брака. Навремето имаше смисъл, но сега, когато бе разбрала колко нечестно се беше държал с нея Пол, целият ѝ брак ѝ се струваше една преструвка. Той беше обичал друга, имаше дори дете, а тя бе вярвала, че са щастливо женени. Това я караше да се чувства като глупачка.

Предложи да плати вечерята или поне да си поделят сметката, но Ейдън не се съгласи. Плати всичко и остави щедър бакшиш. Въпреки „бедняшкото“ си потекло, с нея се държеше като джентълмен, имаше много добри обноски и беше изключително учтив по един нормален и успокояващ начин.

След като си тръгнаха от ресторанта, Ейдън предложи да се отбият до казиното и да си опитат късмета. Казиното се намираще в двореца „Вендрамин Калерджи“, така че щеше да им се наложи да вземат водно такси и да предприемат петминутно пътешествие. Идеята ѝ се стори забавна и различна и тя се съгласи.

Дворецът беше класическа венецианска сграда, а казиното съществуваше от седемнайсети век. Входът беше елегантен, а игралните зали — изненадващо семпли. Бяха препълнени с добре облечени жени в коктейлни рокли и мъже в костюми, така че двамата лесно се сляха с тълпата. Вероник стоя до него, докато той играеше блекджек и спечели хиляда евро. Изглеждаше сякаш не му е за пръв път. После изиграха няколко ръце на покер и си тръгнаха, преди да е станало твърде късно. Ейдън ѝ каза, че трябва да спре на още едно място, преди да я изпрати до хотела.

Не ѝ каза какво е това място и когато се качиха в таксито, упъти шофьора към площад Сан Марко. Щом слязоха, нае гондола. Вероник още не се беше качвала в гондола, макар всеки ден да си обещава да го направи. Беше заета да се разхожда, да посещава църкви и да разглежда града с новия си познат. Искаше ѝ се да посети и стъklarската фабрика в Мурано, но и дотам не беше успяла да отиде. Ейдън настоя, че пътуването с гондола е задължително и тя не може да напусне Венеция, без да се е качила поне веднъж.

Гондолиерът беше облечен в традиционния раиран костюм, а гондолата беше особено красива. Ейдън вече беше дал инструкции къде да ги отведе, когато се настаниха. Това беше една съвършена последна нощ във Венеция, с ярката луна и нежната песен на гондолиера. Сцената беше особено романтична. Вероник погледна Ейдън с усмивка и му благодари.

Той беше помислил за всичко. Вечерта се бе оказала забавна, с „Бара на Хари“, казиното и сега с разходката с гондола. Вероник нямаше усещането, че Ейдън се опитва да я ухажва — искаше просто да ѝ подари приятно прекарани мигове. Щом се озоваха до Моста на въздишките, гондолиерът им обясни, че трябва да се целунат, като минават отдолу, ако искат завинаги да останат заедно. При тези думи Вероник се засмя — двамата с Ейдън току-що се бяха срещнали.

— Какво ти е толкова забавно? — подкачи я той.

— Последното, което ти трябва, е да останеш с мен „завинаги“ — каза му тя. — Не познаваш лошите ми навици, нито имаш идея каква ужасна готвачка съм.

Не знаеше, вярно беше, но вече бе разбрал какъв прекрасен човек е Вероник. Усмихна се на думите ѝ и не каза нищо, а миг по-късно вече бяха под моста и гондолиерът запя любовна италианска

песен. Красотата около тях беше зашеметяваща, вечерта бе прекрасна и тя се чувстваше чудесно. Всеки миг с Ейдън беше приключение. Затвори очи, за да се наслади на момента и да послуша песента. Внезапно усети лека целувка по устните. Отвори очи и с удивление срещна погледа на Ейдън, а после отново стисна клепачи. Целувката беше истинска, първата ѝ целувка от дълго време. Тя отвори отново очи и се взря в него.

— Спасих ти живота — спокойно напомни той. — Предполагам, че бих могъл да те задържа завинаги — добави весело. — Иначе какъв е смисълът? — Разпери ръце в типично италиански жест и я накара да се разсмее. Беше истински слисана от целувката му, не можеше съвсем да разбере какво точно се случва. През останалото време от разходката с гондолата всичко беше съвършено нормално, макар че Вероник се чувстваше леко обърквана — от целувката, както и от онова кианти, което пиha. Ейдън ѝ помогна да слезе от гондолата и даде бакшиш на гондолиера. Беше доволен от спечеленото в казиното. Една прекрасна вечер и за двамата.

После я изпрати до „Чиприани“ и ѝ каза, че ще я очаква там на сутринта. Вероник го покани да пийнат едно последно питие в бара. Благодарни му за чудесната вечер и никой не спомена целувката в гондолата. Беше убедена, че я бе целунал от учтивост или може би, за да спази местната традиция, но в онази минута беше успял да я накара да забрави всичко. Целуна я целомъдрено по бузата, когато ѝ пожела лека нощ. Не искаше да я кара да се тревожи за пътуването до Сиена или да си помисли, че се кани да я съблазнява. Просто му харесваше да е с нея повече, отколкото с която и да е друга жена от дълго време насам.

— Лека нощ, Ейдън. Прекарах фантастична вечер — каза тя и наистина го мислеше. Той беше направил пътуването ѝ до Венеция далеч по-прекрасно от очакваното.

— Аз също. Ще се видим на сутринта. — Внезапно му хрумна, че тя може би пътува с доста багаж. Не беше помислил за това. — С колко куфара си, между другото? — Неговият „Остин Хийли“ имаше малък багажник и тясна задна седалка, подходяща само за малко куче. Стигаше му колкото да си остави раницата, не и за нещо повече.

— А, само четири големи куфара и два сандъка — невинно отговори тя и го погледна с огромните си сини очи. — Проблем ли е?

Ейдън се паникьоса, взе да се чуди как ще се доберат до Сиена и Флоренция. Сети се, че би могъл да наеме кола, и тогава я видя, че се смее. Шегуваше се с него.

— Имам една чанта с размерите на ръчен багаж и още една, по-малка — увери го тя и той също се разсмя.

— За миг ме разтревожи... Е, така става. Отново ѝ пожела лека нощ, изчака я да се качи в асансьора и тогава си тръгна. Взе лодка до Сан Марко, а после вървя до хотела с широка усмивка. Вероник беше жената, за която винаги беше мечтал, само че в малко по-различна опаковка, отколкото бе очаквал. Очевидно произхождаше от богато семейство, беше се омъжила за богат човек, а освен това беше с единайсет години по-възрастна от него. Само че той не се интересуваше от произхода ѝ, за кого е била омъжена или на колко години е — никога дотогава не беше срещал толкова чудесна, умна, прекрасна и сексапилна жена. И вече нямаше търпение да тръгнат за Сиена на следващия ден. Дотук времето им заедно във Венеция беше като сбъднат сън и той си мечтаеше това да продължи завинаги. Вероник беше толкова ефирна и грациозна, с вродена елегантност и нежност, каквато не беше откривал в никоя друга жена. Вероник Паркър, която и да беше тя и откъдето и да идваше, беше жената от мечтите му. И докато вървеше към малкия си хотел в задните венециански улички, усмивката не слизаше от лицето му. Първата им целувка беше истинска. Не можеше да повярва, че наистина я целуна под Моста на въздишките. Чувстваше се като някое хлапе. Подсвиркваше си и чак му се искаше да затанцува, докато влизаше в стаята си, нетърпелив за утрешното пътуване.

9.

На сутринта Ейдън я посрещна пред „Чиприани“, приготвил раницата си и малък куфар. Взеха лодка до големия паркинг, който обслужваше всички жители и посетители на Венеция. Отне му няколко минути да намери своя „Остин Хийли“. Вероник се влюби в колата му като я видя. Изглеждаше много по британски и му подходеше идеално. Натъпкаха чантите в багажника и върху малката задна седалка. Вероник се беше сетила да вземе кутия със сандвичи от хотела, в случай че решат да не спират за храна. Беше в бяла тениска, розови дънки и сандали, които си беше купила от Венеция. Изглеждаше свежа и красива в горещия юлски ден. Ейдън носеше риза с навити ръкави и дънки. И двамата сложиха слънчеви очила и се качиха в колата. Изглеждаха като идеалната двойка. Никой никога не би могъл да отгатне разликата в годините им, нито би предположил, че доскоро са били съвсем непознати. Дъщерите й щяха да се изненадат, ако ги видят заедно.

— Готова ли си? — Той се обърна с усмивка към нея и тя кимна. Поеха на тричасовото пътуване до Сиена. Наслаждаваха се на пейзажа и разговаряха. След час Вероник му предложи сандвич, а тя предпочете ябълка. Мислеше си за целувката им предната вечер, но не каза нищо. Ейдън изглеждаше толкова спокоен и непринуден, че тя се замисли дали онова не беше просто някаква случайност. Държеше се все едно бяха стари приятели. Снощи, когато я целуна, внезапно бе осъзнала, че иска да са заедно повече време. Това я объркваше, не беше съвсем сигурна какво точно иска да се случи за в бъдеще.

Стигнаха в Сиена малко след обяд и решиха да се поразходят из града, преди да се регистрират в хотела. Той вече беше предложил небрежно да си наемат две стаи, за да я успокои.

Разходиха се из Пиаца дел Кампо, посетиха огромния Палацо Публико и катедралата със забележителната фасада. Целият град беше строен през Средновековието, тринайсети век, и изглеждаше дори по-стар от Венеция. Тъкмо бяха пропуснали Палиото^[1], което се

провеждаше всяка година през юли и после пак през август, с хиляди зрители, костюми и конни надбягвания. Ейдън веднъж вече беше посещавал Сиена за надбягванията и сподели, че наистина си струва човек да ги види. Провеждаха се из целия град, идваха хора от цяла Италия и Европа. И двамата смятаха, че очарованието на Италия не би могло да се сравни с нищо друго. Дори Франция, която и двамата обичаха, не беше толкова приветлива. Ейдън снимаше на всяка крачка, направи много снимки и на Вероник.

В късния следобед отидоха в малкия хотел, където преди Ейдън беше отседнал, и взеха две съседни стаи. Съдържателят им препоръча малък ресторант за вечеря, който и двамата харесаха. Всичко беше съвсем различно от Венеция, но бе интересно да се види. За Вероник Венеция беше най-красивото място в Италия.

— И сега трябва да се предам в опитите си да те очаровам с останалата част от Италия ли? — попита той със съкрушен вид, а тя се засмя. И двамата се съгласиха, че и Флоренция много им харесва и нямат търпение да идат там.

Потеглиха към Флоренция на следващия ден, след като пиха кафе и закусиха в хотела. Всеки плати за стаята си. Ейдън предложи да покрие сметките и за двете стаи, но Вероник не му позволи. Пътуваха като приятели. Тя не знаеше какво е материалното му положение, но бе трогната от щедростта му и от доброто му отношение.

На Ейдън му беше забавно, като наблюдаваше нетърпението на Вероник докато приближаваха Флоренция. Държеше се така, сякаш пътуват към Мека, и не спираше да говори за галерията „Уфици“ и колко я харесва, за Дуомо — катедралата „Санта Мария дел Фиоре“, за Палацо Векио. Много пъти беше ходила там с родителите си, а покъсно само с баща си, и нямаше търпение да покаже на Ейдън любимите си места. Взеха си стаи в хотел „Екселсиор“ на площад „Онисанти“ още щом пристигнаха, паркираха колата и тръгнаха да се разхождат.

Първо влязоха в „Санта Мария дел Фиоре“, а после — в музея точно зад катедралата. Вероник знаеше много за Донатело, Дела Робия и другите художници и не спираше да разказва, а Ейдън беше впечатлен. После отидоха в галерия „Уфици“, която за Вероник беше самият рай. На Ейдън му харесваше, че са заедно. Тя знаеше истории за почти всеки художник, детайли за работата му, съпоставяше

различните произведения по начин, за който той никога не беше се сещал. Очите ѝ пламтяха от въодушевление, когато говореше.

На връщане към хотела спряха на Пиаца дела Синьория и си купиха сладолед. Решиха да се върнат на площада през нощта и да вечерят, след като си поотпочинат в хотела. Прекрасно беше да бъдат заедно.

Докато вечеряха, между двамата се разгоря спор. Според него единствената причина тя да не продължи да рисува, е, че просто би могла да си позволи да не го прави, на което тя възрази, че е била твърде заета с дъщерите си.

— Това не е извинение. Щом имаш талант, трябва да го използваш. Не можеш просто да го забравиш ей така за двайсет години. Това е престъпление. Ако беше бедна, щеше да живееш от това.

— Ако бях бедна, щях да работя някъде като сервитьорка, за да издържам дъщерите си, а нямаше да седя и да рисувам портрети. — Намуси се леко и премина в отбрана.

— Можеше да бъдеш по-комерсиална. Нямаше просто така да изоставиш таланта си. — Трудно му беше да приеме решението ѝ. И понеже нямаше деца, нямаше и представа колко време отнемаха те. А Вероник винаги беше смятала децата си за по-важни от всичко останало.

— За тях щеше да е по-добре да знаят, че имат талантлива майка, която се отнася сериозно към дарбата си и я уважава. За тях това би бил великолепен пример — настоя той.

— И трите следват страстта си. Също като мен, през всичките тези години — спокойно отвърна тя. Чувстваше се поласкана от начина, по който Ейдън се възхищаваше от рисуването ѝ и любовта ѝ към изкуството, но дъщерите ѝ винаги бяха на първо място. Важно беше да прекарва времето си с тях, а и с Пол, докато бяха женени. Само че цялата тази ценностна система беше чужда за Ейдън. Животът му се въртеше около собствения му талант и развитие, което тя уважаваше. Той нямаше нито деца, нито човек до себе си, върху който да съсредоточи вниманието си. Съществуваше само той. Нейният живот беше твърде различен, отдаден на семейството. Децата бяха нейният приоритет.

Привършваха вечерята, когато тя получи есемес. Погледна го, за да провери дали не е от дъщерите ѝ, и видя, че е от Николай. Интересуваше се дали е добре и дали се е възстановила след срещата им в Рим. Пишеше, че се надява скоро да се видят. Докато четеше, тя се усмихна, и после разказа на Ейдън.

— Съобщението е от Николай Петрович. Проверява дали съм добре.

Не му отговори. Реши да го направи по-късно. Не искаше да изглежда груба и да отвърне на есемеса му пред Ейдън. Изненада се обаче като забеляза, че той се подразни от думите ѝ.

— За какво става въпрос? Той защо ти пише? Каза ми, че си била добре, когато си тръгнала от Рим. Сега какво иска?

— Нищо — отговори тя, озадачена от реакцията му. — Просто се държи приятелски.

— Пиши му, че си добре и да те остави на мира — изсумтя той. — И без това сигурно е мафиот. Никой не може да спечели толкова пари по честен път. — Според медиите Петрович притежаваше състояние от осемдесет милиарда долара.

— Възможно е — призна тя. Не познаваше Николай толкова добре, за да го защитава, нито пък имаше представа как е спечелил парите си. — Но с мен беше много любезен.

— Да, след като едва не те уби. Сигурно се страхува да не го съдиш.

— Разбира се, че няма такова нещо — настоя тя, опитвайки се да го успокои, когато изведнъж ѝ хрумна, че той ревнува. Това я накара да се зачуди дали целувката във Венеция не беше нещо повече от туристически жест. Държеше се с нея изключително внимателно и с уважение, но сега изглеждаше истински изнервен, задето Николай ѝ пише. — Героят беше ти, Ейдън — внимателно каза тя. — Ти беше този, който ме спаси.

Потупа го по ръката и той се поуспокои. Вероник едва сдържа усмивката си. Реши, че гневната му реакция е много симпатична.

— Бъди внимателна с хора като тоя — предупреди я Ейдън. — Не го познаваш. Суров човек е. Такива като него са непредсказуеми. Мъжете с толкова власт и пари си мислят, че притежават света и всичко в него. Не искаш да го накараш да вярва, че може да притежава

и теб, нали? — Начинът, по който го каза, я трогна. Отнасяше се с нея като с младо и наивно момиче.

— Не ми се вярва повече да се чуя с него. Според мен той просто беше учтив. Доста пострадах, след като паднах. — Опита се да го успокои, но вместо това Ейдън отново стана напрегнат.

— Вината за това беше моя, не негова.

— Не, ти ме спаси — настоя тя. — Ако не беше ме изблъскал, нямаше да се отърва само с охлузвания. Щях да съм мъртва.

При тези думи Ейдън се усмихна.

— Съжалявам, че се нарани — каза той и наистина го мислеше.

— Това е нищо. И ако не беше станало така, можеше никога да не те срещна. — Вероник вече знаеше, че Ейдън си има едно наум за всеки, когото смяташе за „богат“, а Николай определено отговаряше на условието далеч повече от самата нея. Парите, които тя бе наследила, бяха като подаяние в сравнение с неговото състояние. Просто хората с пари изнервяха Ейдън, без значение как се бяха сдобили с тях.

Темата отново се върна, когато посетиха Палацо Векио и Палацо Пити и видяха как бе процъфтявала Флоренция навремето. Това отново отключи поредната му философска тирада за богатите, за това как те нямат никакво понятие от истинския живот, а Вероник учтиво изказа несъгласието си.

— Парите не те предпазват от истинските проблеми, Ейдън — опита да обясни тя. — Майка ми почина, когато бях на петнайсет, а баща ми — като станах на двайсет и една. Парите не промениха това, макар да ми се щеше да го бяха направили. Богатите хора също се разболяват, умират, сърцата им се разбиват като на всички останали. Парите просто ти дават допълнително удобство, когато ти се случват лоши неща. Ейдън продължи да защитава позицията си, но когато тя му призна, че по време на инцидента в Рим за частица от секундата ѝ се беше приискало да остане пред ферарито и да изкуши съдбата, той искрено се разстрои. Призна му, че смъртта на Пол я беше съкрушила дълбоко, но сега, когато дъщерите ѝ бяха пораснали и живееха отделно, а и след грозните разкрития при прочитането на завещанието, животът ѝ бе започнал да има далеч по-малко смисъл. Ейдън беше ужасен от думите ѝ.

— Нека ти кажа нещо за мен — каза той с болка в гласа, впил поглед в очите ѝ. — Майка ми се самоуби, когато бях на дванайсет,

защото животът ѝ беше нещастен. Умори се да живее в мизерия и да се чуди какво да сложи на масата, без значение колко усърдно работи. Баща ми пропиваше всяко пени, което тя печелеше, изневеряваше ѝ със съседките и я пребиваше всеки път, когато се напиеше. Така че тя се самоуби, явно за нея това е бил единственият възможен изход. — Вероник замръзна в мълчание. Протегна се през масата и го хвана за ръката. Погледът му едва не разби сърцето ѝ. Внезапно си представи малкото момченце, останало без майка. А после той продължи. — Баща ми се напи до смърт в буквалния смисъл, като бях на седемнайсет. Тръгнах си след погребението и повече не се обърнах назад. Мисля, че заради това никога не съм искал да се ожена и да имам деца. Не искам да имат детство като моето.

— Но ти няма да си такъв баща — внимателно каза тя. — Ти си различен човек.

Той кимна и тя видя сълзите в очите му. Ейдън ѝ беше доверил тъмните тайни от младостта си.

— Баща ми беше истински кучи син. Майка ми беше мила жена и не заслужаваше такъв живот. — Вероник кимна съчувствено и продължи да държи ръката му. Това обясняваше много за него — гнева му, страха му от отговорност към брак и деца, ненавистта му към мизерията и онова, което тя причиняваше на хората... И беше избрал да вини богатите за всички злини на света. Някой беше виновен за всички световни нещастия и за Ейдън това бяха богатите. Демонизираше всеки, който притежаваше голямо състояние, което тревожеше Вероник, но от друга страна искрено му съчувстваше за това, което беше преживял.

Ейдън продължаваше да настоява, че бедните и богатите са различни. Не можеше да си представи, че човек с пари някога би могъл да преживее нещастия като неговите. Само че Вероник знаеше, че нещастията идват при всички, във всички форми и цветове и не са запазени само за бедните. И богатите преживяваха трагедии.

— Някои хора просто са лоши, Ейдън. Няма никакво значение дали са богати, или бедни.

— Предполагам, че е така — въздъхна той и стисна ръката ѝ. Виждаше загрижеността в очите ѝ. — Мразех всеки миг от детството си, а най-вече ненавиждах баща си.

След като вечеряха, решиха да се разходят и Ейдън я прегърна през раменете. Вървяха и мислеха над онова, което беше казал другият. Вече се познаваха по-добре и започваха все повече да свикват един с друг. Понякога той проявяваше склонност да се инати, но на Вероник ѝ беше ясно, че всъщност е много добър човек, много по-чувствителен и раним, отколкото бе склонен да признае. Беше я почувствал по-близка, щом ѝ беше разказал за родителите си.

Върнаха се в хотела, а на следващия ден продължиха поклонническата си мисия към изкуството — посетиха всички важни галерии, няколко пъти се връщаха в „Уфици“. След пет дена и двамата се съгласиха, че вече им е достатъчно и не е останало нищо, което биха желали да видят отново. Докато обядваха, Ейдън я погледна.

— Какво ще правим сега? — попита той. Все още разполагаше с няколко седмици, преди да замине за Берлин, а и нямаше желание да се разделят. Въпреки спорадичните философски противоречия, двамата си изкарваха чудесно заедно. И от непознати в началото, вече бяха станали приятели.

— Не знам. Предполагам, че мога да се обадя на дъщерите си. Две от тях ще идват насам и трябва да разбера кога.

— Защо идват при теб? Просто на почивка?

— Не. По-рано това лято бях наела къща в Сен Тропе, а нито една от тях не дойде. Водят натоварен живот. Сега ще дойдат само за няколко дни по семейни дела.

Ейдън забеляза тъгата в очите ѝ. Твърде дълго беше сама, без някой, с когото да споделя времето си, някой, който да я обича. Нищо, че имаше три дъщери. Те вече не бяха част от ежедневието ѝ. Осъзна колко точно самотна е Вероник. Освен това подозираше, че за нея е по-тежко, отколкото показваше.

Същата вечер Вероник се обади на Тими. При нея беше следобед и бе заета в офиса. Тими не попита къде е, нито как е — мислеше, че е в Париж. Опита се да се свърже с Джулиет, но тя не ѝ вдигна. Съобщението от гласовата поща на Джой пък обясняваше, че е заета със снимки за реклама в продължение на цяла седмица и няма време да отговаря на обаждания.

— Според теб сестрите ти кога ще дойдат да видят замъка?

Мислеше, че Тими може да знае, въпреки че тя самата не смяташе да идва.

— Не знам. Ще трябва тях да ги питаш, мамо. Преди два дни говорих с Джулиет и тя каза, че ще е след няколко седмици. Мисля, че отиде при приятели във Върмонт. Още е много разстроена заради татко.

— Ако говориш с тях им кажи, че ще е добре да ми се обадят преди просто да се появят — помоли Вероник, а Тими се изненада.

— Защо? Да не правиш нещо специално?

— Може пък да имам свой план. Не искам просто да си седя тук и да ги чакам да дойдат. Джой не ми отговаря на обажданията, а с Джулиет е невъзможно да се свържа, след като затвори фурната за лятото. — Дотогава тя беше денонощно в магазинчето и беше лесно човек да я намери. Сега беше преминала в нелегалност.

— Прати есемес и на двете — посъветва я Тими, а Вероник се въздържа да не изтъкне, че това е доста труден начин човек да поддържа връзка с децата си. Те вярваха, че тя не се занимава с нищо, че просто си седи и ги чака и ще зареже всичко, когато решат да се появят. И това всъщност си беше самата истина в продължение на много години. Само че вече тя искаше нещо повече. Сега Ейдън се бе превърнал в част от живота ѝ. С него ѝ беше забавно. И с всеки ден ставаше все по-важен за нея, макар самият той да си имаше собствен живот, както и изложба, която да организира в Берлин. Но засега и двамата бяха свободни.

— Ще го направя — каза тя на Тими. — Ами ти как си?

— Побърквам се от работа. Тук никога нищо не се променя. — След завещанието Тими все още не беше взела някакво конкретно решение. Искаше да потърси сграда, но нямаше време.

— Е, ами опитай да не работиш толкова много. Въобще смяташ ли да си починеш?

— Ще ида с приятели в Хемптънс този уикенд. Това е първата почивка, която си взимам.

— Добре. Ами забавлявай се — пожела ѝ Вероник, след което ѝ каза, че я обича. Едва след като затвори осъзна, че Тими не я беше попитала за нищо, нито дори как е. На дъщерите ѝ никога не им хрумваше да ѝ задават такива въпроси.

На следващата сутрин разказа на Ейдън за разговора с Тими. Нямаше представа кога ще дойдат дъщерите ѝ, но все още не знаеше нищо със сигурност.

— Това не ми изглежда много мило — каза той, докато закусваха в хотела. — Да не би да се предполага, че ти трябва просто да зарежеш всичко, щом се появят? — Намираше поведението им за странно, още повече щом ставаше въпрос за майка им.

— Ами те не са особено деликатни — призна честно тя. — Не мога да очаквам от тях да организират живота си около моя. Сигурна съм, че очакват да съм свободна, когато решат да дойдат. Мислят, че няма какво друго да правя. Понякога това е доста дразнещо.

— Може да им кажеш, че си заета и малко да ги превъзпиташ. Струва ми се, че някой трябва да им съобщи, че не си им робиня. — Тя се усмихна на думите му. — Изглежда, че твърде дълго си им била на разположение. — Това беше истина и стана така, защото в живота ѝ нямаше мъж, не работеше и беше сама, освен това те много ѝ липсваха. Така че те винаги смятаха, че тя ще е свободна за тях. Плановете ѝ никога не бяха по-важни от децата ѝ.

— Прав си — призна тя на Ейдън. — Научих ги на лоши навици. Но този път не идват да се забавляват. Идват да видят замъка край Сен Пол дьо Ванс, който баща им остави. Мисля, че вероятно ще го продадат. От години е необитаем. Само че първо трябва да го огледат.

— Разбираш ли какво имам предвид, като говоря за богатите? — попита Ейдън. — Баща им е имал замък, който дори не е използвал. Това не е ли шантаво? — Тя му се усмихна и се зачуди какво ли би казал, ако му признае, че всъщност замъкът беше неин. Според него Пол беше човекът с парите, а тя не бе направила нищо, за да разсее заблудата му. Предвид твърде лошото мнение, което Ейдън имаше за богатите, Вероник се боеше да му признае, че парите са нейни, а не на Пол, който не беше имал и петак, когато се бяха оженили. Смяташе, че това е повече информация, отколкото Ейдън имаше нужда в момента. Не ѝ харесваше да създава у него впечатлението, че е една от ония жени, които живеят на нечия издръжка в продължение на десетилетия, но в момента това ѝ се струваше по-добре от алтернативата да му признае истината.

— Къде ще се срещнеш с дъщерите си? — попита Ейдън.

— В Кап д'Антиб. Дотогава нямам нищо за правене — призна тя. — Бих се радвала някой ден да се запознаеш с тях. — Усмихна му се, но той поклати глава.

— Не знам дали ще се разберам. Не ми харесва как се държат с теб. Не ми изглеждат особено внимателни. Отношенията ти с тях ми се струват твърде еднопосочни, като цялата любов и внимание идват от теб. — Не грешеше, макар да прозвуча грубо. А тя нямаше как да отрече — наистина често се чувстваше по този начин, а той го беше разбрал веднага.

— Невинаги е така — каза тя, опитвайки се да бъде честна спрямо тях. — След като баща им почина, на няколко пъти проведохме доста мили разговори. Разбирам, че са много заети. — Когато Пол почина, те се нуждаеха от помощта ѝ, така че успяха да намерят време. Всъщност Ейдън беше прав. Есемесът не беше същото като обаждането, когато човек можеше да разговаря, да се смее или да опита да скрие нещо. Дъщерите ѝ рядко я наместваха в живота си и не се интересуваха за нейния.

— На мен ми се струва, че твърде много са съсредоточени върху себе си, което не е по-различно от начина, по който описваш баща им. Може би той ги е научил да се отнасят така с теб. — Критикуваше я, но не бъркаше много в преценките си.

— Всъщност той беше много по-мил с мен, отколкото те — замислено отговори Вероник. Но така ли беше наистина? Вече не беше сигурна. — Предполагам, че като си на двацет, нямаш много време за родителите си. На техните години вече имах три деца и съпруг. Това те учи да мислиш и за другите, освен за себе си. А единственото, за което дъщерите ми сега мислят, са самите те и собствените им нужди.

— Добре. Тогава да си гледат работата — безцеремонно заяви Ейдън. — А ние какво ще правим сега? Мисля, че Флоренция я изчерпахме. Искаш ли да попътуваме още заедно? Имам време. — Не му се искаше да я остави, освен ако тя не го пожелаеше, а се надяваше, че няма да го направи. Дните им заедно бяха вълшебни — Венеция, Сиена, Флоренция... Ейдън искаше още.

Тя го погледна срамежливо през масата.

— Би ми било приятно — призна тя. Нямаше представа какво е това, приятелство или нещо различно, въпреки разликата в годините им. Струваше ѝ се невероятно, но на моменти имаше усещането, че е половинката от една двойка, особено когато спореха за гледните си точки за живота, но споровете не бяха груби и скоро стихваха. Всичко това приличаше на странен епизод от живота им, но и за двамата

вършеше работа и тя се наслаждаваше на всеки миг. Не ѝ се искаше да свършва. Нито на него.

— Защо да не потеглим към Франция? — предложи той. — Можем да се помотаем в Южна Франция, да прекараме там известно време. И ще отскочим там, където ти се налага да бъдеш. Как ти се струва?

— Прекрасно — заяви тя и се усмихна широко. Решиха да тръгнат от Флоренция на другия ден, след още едно последно посещение на „Уфици“.

След закуска се отправиха към стаите си, доволни от плана, а когато стигнаха до вратата на Вероник, Ейдън протегна ръка към нея и я притегли към себе си. Тя вдигна поглед към него и видя топлите му шоколадови очи да се приближават. Взе я в обятията си и я целуна, много по-страстно, отколкото оня път в гондолата, с много повече чувство. Целуваха се дълго и страстно, докато не останаха без дъх. Тя се облегна на вратата и той я целуна отново. Не остана съмнение какво се случваше. Двамата се влюбваха. Не знаеха дали ще продължи, дали въобще ще се получи, но точно сега, в този момент, това беше всичко, което искаха, и то бе прекрасно.

---

[1] Традиционни конни надбягвания в Сиена. Празникът води началото си от 14 век. — Б.пр. ↑

10.

На следващата сутрин потеглиха от Флоренция и се отправиха към Лука. Отседнаха в малка странноприемница и в продължение на два дни си правиха дълги разходки из околността. Разговаряха и се смееха, а той постоянно я снимаше. Улавяше я, когато не го очакваше, и изглеждаше щастлива. Така най-много я харесваше. На втория ден ѝ се обади детективът, когото беше наела в Париж. Беше приключил доклада си за Марние и искаше да знае къде да ѝ го изпрати. Сподели, че лесно се е сдобил с информация. Двете жени никога не били напусkali родното си място. Вероник му каза да ѝ изпрати доклада по факса в хотела. Изчете го внимателно, със сериозно изражение. Ейдън я наблюдаваше притеснен. Изчака я да прочете всичко, преди да започне да ѝ задава въпроси. Докладът беше едва пет страници и не му се наложи да чака дълго. Когато Вероник стигна до края, изглеждаше сериозна.

— Лоши новини? — попита той разтревожен. Тя поклати глава, но не изглеждаше доволна.

— Стари новини — отвърна с въздишка. Не ѝ се щеше да го натоварва с грозните подробности от живота си и постъпките на покойния си бивш съпруг. — При четенето на завещанието на Пол се разбра, че има незаконна дъщеря от жена, с която е поддържал връзка, докато сме били женени. След като се разведохме открих, че много пъти ми е изневерявал. — Всъщност вече му беше споделила това. — Но само от тази изневяра се е родило дете. За всички ни беше шок. Остави на дъщеря си четвърт от замъка, наравно с моите момичета. Така че се опитвах да намеря нещо за нея и майка ѝ. Наех детектив в Париж, преди да тръгна за Рим. — Докато говореше, Ейдън внезапно стана сериозен.

— Това трябва здравата да ви е разтърсило, и теб, и дъщерите ти. Никога ли не сте подозирали?

— Не, никога. Не и за тази му връзка. Когато научих за другите, името на тази жена така и не изскочи. Беше успял добре да я прикрие и

така и не ми каза, чак до края.

— Постъпка на страхливец — неумолимо отсече Ейдън, а Вероник не отрече. — Да ви сюрпризира сега, след като вече го няма.

— Пол си беше такъв. Никога не е правил нещо трудно или пък неприятно. Оставяше това на мен. И съм сигурна, че е решил, че и сега ще почистя след него — нещо, което предполагам ще направя, доколкото ми е по силите. Дъщерите ми ще трябва да се разберат с нея. Тя им е сестра... Е, полусестра.

— Удивен съм, че с него сте останали близки — отбеляза Ейдън. Трудно му беше да го разбере. Пол му се струваше истинско копеле.

— Първо правех всичко заради дъщерите ни. А може би и защото все още го обичах, когато се разведохме. После просто се превърна в навик и някак станахме приятели. Накрая не бях влюбена в него, така че лошото му държание вече нямаше значение за мен. Нямам друго семейство, освен дъщерите ми, така че той беше част от моята история. Нещо като по-възрастен брат с лошо поведение. Но тази му последна пакост, или по-скоро разкритието ѝ, промени всичко. В момента не съм настроена особено мило към него. — Ейдън кимна и замълча.

— Какво казва детективът?

— Момичето следва медицина, а майка ѝ е лекарка. Уважавана е от местната общност и е много добре приета. Сигурно самата тя е следвала медицина, когато са се срещнали с Пол и са започнали връзка. Никога не е помагал на дъщеря си, от време на време им е пращал пари. Рядко, което не ме изненадва. Никога не е бил отговорен към парите и вероятно е забравял за съществуването на момичето. Виждал я е едва няколко пъти, но не и напоследък. Майката никога не се омъжила, но дълго е живяла с друг местен лекар, който починал преди две години. Той е бил единственият баща, който момичето е познавало. Изглежда майка ѝ така и не ѝ е казала, че Пол ѝ е баща. Доскоро дъщерята смятала, че той е стар приятел на семейството, който се вясва от време на време. А аз съм убедена, че на Пол му е било извънредно удобно да участва в тази бутафория.

Докато я слушаше, в Ейдън се затвърди усещането, че у Пол Паркър нямаше и едно нещо, което да заслужава уважение. Болката в очите на Вероник, докато му разправяше всичко това, го караше да се

гневи на бившия ѝ съпруг задето я беше наранил така. Виждаше колко предадена се чувства.

— Според доклада — продължи Вероник, — хората в околността твърдят, че тя е много симпатична девойка, много отговорна и сериозна, и е добра студентка. А майка ѝ явно е чудесен човек. И двете ми се струват като нещо далеч по-добро от онова, което Пол е заслужавал. По онова време майката на момичето можеше да го преследва за пари или да спретне скандал, да го изнудва, да намеси и мен. Но тя не го е направила. И сега бъркотията се стоварва на нашите глави. Сигурна съм, че споменаването на момичето в завещанието е било изненада и за тях, но в техния случай поне е била приятна. Според доклада нямат пари — само онова, което майката печели от лекарската си практика, което не може да е много. Така че за тях това си е джакпот. Както и главоболие за дъщерите ми — да притежават част от имот заедно с полусестра, която досега не знаеха, че имат.

На Ейдън ситуацията не му се виждаше особено приятна, но поне изглеждаше, че майката и дъщерята са свестни. Той изпитваше нулева толерантност към мъже като Пол. Пое Вероник в обятията си и я целуна. Съжаляваше, че ѝ се налага да премине през това заради мъж, към когото очевидно е била лоялна и привързана. А тя беше благодарна на Ейдън заради добротата и подкрепата му. Вероник изпрати по факса доклада до дъщерите си, макар че нямаше представа Джулиет кога ще го прочете, след като е във Върмонт. Знаеше обаче, че сестрите ѝ ще ѝ кажат, когато се чуят. Джулиет винаги поддържаше връзка с Тими. В известна степен докладът беше добра новина, защото Марние изглеждаха честни хора, но цялата история беше крайно неприятна за всички.

На следващия ден отпътуваха и забравиха за доклада. На следващия ден обаче и трите ѝ дъщери ѝ се обадиха. Говориха за информацията от доклада, но и трите се притесняваха да се срещнат с Марние. След разговора с тях Вероник призна на Ейдън, че и тя не желае да ги вижда.

— Ами тогава недей — каза той. — Не ти наследяваш имота му, а децата ти. Ако не искаш да се срещаш с онези жени, защо ти е да се занимаваш с нещо, което ще ти причини болка? Майната им. Остави дъщерите си да се оправят. Те са големи жени.

На Вероник никога не ѝ беше хрумвало да мисли по този начин, но думите му имаха смисъл и ѝ дадоха усещане за свобода.

— Въобще не си задължена да си причиняваш болка и то в памет на мъж, който изглежда те е наранявал през повечето време, докато си е гледал кефа. Ако искаш да се запознаеш с жените, направи го. Но ако не искаш, просто остави дъщерите си да го направят, а ти стой настрана.

Тя му се усмихна и се наведе към него, за да го целуне.

— Ти си чудесен човек. Благодаря ти. Радвам се, че точно ти ми спаси живота.

— Аз също — призна той и отново я целуна. Целуваха се много, през цялото време, но никой от двамата не искаше да прави нещо, заради което после можеше да съжалява. Все още не бяха съвсем сигурни какво всъщност правят, а внимателният флирт изглежда устройваше и двамата. Не искаха да наранят нито другия, нито себе си.

— Никога не съм имал такава връзка — призна ѝ той един следобед, докато пътуваха към Портофино. — Обикновено спя с жените и не ги обичам. Сега съм влюбен, а не спя с теб. Някой ден ще разбере какво става. — Засмя се, тя също му се усмихна. И тя не беше имала връзка с мъж, който да се държи толкова добре с нея и който наистина да се грижи за чувствата ѝ, макар едва да я познава. Пол никога не беше мислил за друг, освен за себе си.

В Портофино прекараха три дни в очарователен малък хотел, а после за ден останаха и в Чинкуе Тере. Разхождаха се, разглеждаха, той правеше снимки, отидоха и до местните плажове, а вечер посещаваха романтични ресторанти.

След четири дни пресякоха границата и поеха към Южна Франция. Исака да видят Ез в Алп Маритим, след което бяха решили да отседнат в Антиб. Ейдън знаеше един малък хотел в стария град, който се намираше близо до хотела, в който Вероник смяташе да отседне с дъщерите си.

Пътуването към Ез беше точно толкова прекрасно, колкото се надяваха. Градът се оказа с красиви павирани улици, възрастни мъже играеха петанк. Пейзажът към брега беше възхитителен. Насладиха се на великолепен обяд, след което се отправиха през планините към Антиб и откриха малкия хотел на Ейдън, където наеха две стаи една до друга. Разходиха се из стария град и вечеряха в елегантен ресторант на

крепостната стена, откъдето виждаха яхти и лодки във всички размери. Градът имаше красиво яхтено пристанище и представляваше чудесно място за почивка с няколко плажа.

След като вечеряха, бавно тръгнаха към хотела. Ейдън я беше прегърнал през кръста. Поспряха и се загледаха в лодките. Времето им заедно беше част от истинския живот и накрая той изрече на глас онова, което от няколко дни я притесняваше.

— Какво ще правиш след това? Ще дойдеш ли да ме посетиш в Лондон, Вероник? — Страхуваше се, че след пътешествието повече никога няма да я види. Имаше чувството, че световите им се намират на светлинни години разстояние. От друга страна, разликата във възрастта изглежда не притесняваше никого от двамата.

— Мога да дойда в Лондон. А ти можеш да ме посетиш в Париж или Ню Йорк — предложи тя.

— Ще дойдеш ли на изложбата ми в Берлин? — попита той. Искаше да я направи част от живота си, да ѝ покаже къде живее, как работи. И двамата знаеха, че за него ще е по-трудно да влезе в нейния свят, отколкото тя в неговия. Ако продължаваха да се срещат, в някакъв момент щеше да му се наложи да се запознае с дъщерите ѝ, а Вероник не знаеше как ще приемат друг човек в живота ѝ, още повече Ейдън, който беше и по-млад. Вероятно щяха да са шокирани от възрастта му. Разликата в годините им не беше чак толкова абсурдна, но я имаше. Предполагаше, че по-скоро ще се разстроят от това, че въобще поддържа връзка с мъж. Бяха свикнали да е сама и никога не мислеха за нея като за жена, а само като за тяхна майка, която съществуваше единствено заради тях и техните нужди, за да им оказва внимание и емоционална подкрепа.

— Мога да дойда, след като момичетата си тръгнат — замислено каза тя. — Съмнявам се, че ще останат дълго.

— Ще се радвам — отговори той с усмивка. Харесваше му мисълта, че тя ще дойде на изложбата му.

— Аз също. — Вероник беше щастлива от поканата му. Забързаха към хотела, хванати за ръка.

Същата вечер Джулиет ѝ се обади и ѝ каза, че с Джой пристигат след седмица. Мислеха да останат една седмица, точно както беше предположила и Вероник. След като приключиха разговора, тя с изненада осъзна, че за пръв път не се зарадва на идването им. Искаше

й се да е с Ейдън и поне веднъж да не е с тях. Чувстваше се виновна, докато си го мислеше, а на следващия ден му каза за обаждането на Джулиет, докато пътуваха към Кап Фера. Канеха се да вечерят в скъпарския ресторант „Воал д’Ор“ с изглед към пристанището на Сен Жан Кап Фера.

Оставаше им само седмица да бъдат заедно и чувстваха всеки споделен миг още по-ценен. Обиколиха няколко градчета по крайбрежието, опитваха нови плажове, плуваха заедно, а вечерта хапваха и се веселяха по ресторанти. Разговаряха с часове, споделяха мечтите и тайните, си, понякога спореха, от което единият оставаше доволен, а другият се дразнеше, целуваха се често и се забавляваха. Вероник никога не се беше чувствала толкова добре. Ейдън също. От прекараното заедно време научиха много за характерите си. Харесаха всичко, което бяха видели. Ейдън заяви, че никога не е бил толкова щастлив с друга жена и макар да не бяха спали заедно, споделяха рядка интимност. Навсякъде ги приемаха за съпрузи или поне за любовници.

Дните се нижеха, дойде и последният ден. Отново разговаряха за отиването й в Берлин и за изложбата му. Вероник обеща да присъства на откриването след две седмици, а може би дори щеше да дойде порано, за да му помогне. Ейдън се надяваше тя да успее и й призна, че това би означавало много за него. След като дъщерите й си тръгнаха, тя щеше да се върне в Париж и оттам да отлети за Берлин. Последната вечер хапнаха в пицария в старата част на града, после тръгнаха към хотела, пробивайки си път през тълпите от хора по улиците. Вървяха прегърнати и той я целуна, преди да стигнат хотела.

— Ужасно ще ми липсваш — нежно каза той. Трудно му беше да си представи дните без нея. За Вероник щеше да е странно да го запознае с дъщерите си и да не им каже колко е важен за нея, но не се чувстваше готова да им признае. Искаше й се да защити онова, което двамата с него споделяха. Струваше й се безценно, крехко и необичайно.

Той отново я целуна, преди да стигнат до стаите. Вероник си легна с мисълта за него. Беше направила резервация за себе си и дъщерите си в „Еден Рок“, където винаги отсядаха. Ейдън щеше да я придружи дотам на следващата сутрин, да обядват, а после да отпътува за Берлин. Джулиет и Джой щяха да пристигнат вечерта. При мисълта, че утре се разделят, очите й се напълниха със сълзи. Цял час лежа, без

да може да заспи, след това стана и се загледа в нощното море. Чу леко почукване по вратата. Отиде да отвори и видя Ейдън да стои там по пижама, с боси крака и смутено изражение.

— Будна ли си? — прошепна той и тя му се усмихна, щастлива да го види. Заприлича ѝ на хлапе в тъмния коридор.

— Да, не мога да заспя — прошепна и задържа вратата отворена. Без да каже и дума, той я взе в обятията си. Не можеше да я остави, без да правят любов. Сякаш бяха чакали това цяла вечност. И двамата го искаха, преди да се разделят на следващия ден. Мълчаливо се озоваха в леглото, свалиха дрехите си и телата им се сляха. Лунната светлина ги обливаше, докато се любеха страстно, а после се отпуснаха, спокойни, най-сетне свързани. Когато утрото настъпи, ги завари заспали прегърнати. Щом се събудиха, Ейдън погледна Вероник и двамата знаеха, че са постъпили правилно. Целуна я, преди да станат.

— Съжаляваш ли? — попита я той притеснен.

— Не. — Тя му се усмихна. — А ти?

— Не знам как ще направим така, че това да проработи — призна той. — Но съм сигурен, че ще намерим начин.

Това беше всичко, което искаше да чуе.

Искаше ѝ се да е прав, това да не се окаже просто един летен романс или някаква забегка. Той отново я погали по гърдите и корема, все още гладен за нея. Но това беше едва началото.

— Искане ми се още днес да тръгнеш с мен за Берлин — тъжно каза той.

— Скоро ще съм при теб — обеща тя и го целуна. Тялото му беше впечатляващо красиво. После още веднъж се любиха, преди да се изправят срещу света.

Ейдън си взе душ и отиде в стаята си да се приготви. Всичко изглеждаше по-различно сега. Тя беше негова и каквото и да предстоеше, двамата заедно щяха да се справят. Усещаха го като края на стария им живот и началото на нов. Вече не бяха двама самотници. Връзката между тях беше „запечатана“ в малката стая предната нощ.

Той отнесе багажа ѝ в колата и след минути бяха готови. Приличаха на двойка, която се връща от медения си месец. Поеха към Кап д'Антиб, понесли със себе си всичко онова, което бяха споделили, съградили и отдали през изминалите седмици. И двамата бяха

щастливи. Той се наведе й я целуна. Елегантният стар хотел, в който беше резервирала стаи, се появи пред погледа им.

Не искаше да се разделят, но знаеше, че се налага, трябваше да се срещне с дъщерите си. В живота й имаше и друго, освен пътуванията с Ейдън, дългите им вечери и събуждането в прегръдките му. Имаше отговорности, а той — работата си. И някъде наред всичко това щяха да намерят време, за да бъдат заедно. Сега единственото, което трябваше да направят, бе да измислят как да го осъществят. И докато се отправяше към познатия хотел, в който от години отсядаше със семейството си, тя се закле пред себе си, че ще го направи. Ейдън вече означаваше твърде много за нея, за да го изгуби. Той беше най-хубавото нещо, което някога й се беше случвало, и когато очите им се срещнаха, докато слизаха от колата, тя разбра, че и той се чувства по същия начин.

11.

„Еден Рок“ беше част от известния хотел „Дьо Кап“ в Кап д’Антиб, намираще се само на няколко километра от малкия град Антиб, където Вероник и Ейдън бяха отседнали през последните дни. Хотелът беше един от най-красивите в Европа. Основната сграда беше с мраморни зали, високи тавани и великолепно стаи и апартаменти, повечето от които гледаха към блестящото като стъкло море. Имаше впечатляващо открито стълбище, което отвеждаше надолу към „Еден Рок“, с градини от двете страни на пътя и по-близо до водата. Това беше любимо място за отдых на аристократи, кралски особи и изключително богати хора, а през последните години и на новобогаташи, руски олигарси и филмови звезди, много от които предпочитаха да отседнат в по-ниска сграда, с по-малки, елегантно обзаведени апартаменти и дори по-красива гледка към морето от балконите.

Елегантен ресторант обслужваше и двата хотела, а под него, върху нещо като корабна палуба се намираще друг, в който предлагаша възхитително обедно меню. Имаше и безкраен басейн, както и частни затворени бунгала, където човек можеше да прави каквото си поиска, без някой да го притеснява. Бунгалата бяха дори по-скъпи от стаите в други класни хотели. Хотелите, „Дьо Кап“ и „Еден Рок“ представляваха затворен свят, на който по-голяма част от гостите не изневеряваха — идваха тук всяка година, сами, със семействата си или пък с любовниците си. Едно вълшебно царство, отделено от истинския свят, с елегантни, известни хора, които искаха да бъдат перфектно обслужвани и глезени. Дори персоналът оставаше непроменен през годините. И там добре познаваха Вероник и дъщерите ѝ. Беше посещавала мястото още като дете заедно с родителите си, заведе и Пол още щом се ожениха. Там прекараха част от медения си месец. За нея мястото беше като втори дом. Още щом пристигна, портиерът и двамата му помощници се появиха на алеята, за да я поздравят, заедно с двама носачи, които я очакваха, за да поемат багажа ѝ. Ейдън се

почувства неудобно, сякаш си мислеше, че всички тези хора се канят едва ли не да го нападнат. Спря ги, щом понечиха да извадят и неговия багаж от колата. Подаде им чантите на Вероник и момчетата изчезнаха в хотела.

Тръгнаха към сградата, заобиколени от униформени служители, които я поздравяваха. Ейдън я следваше с усещането, че е натрапник, озовал се в грешния хотел, от който щяха да го изхвърлят веднага щом се досетеха, че е измамник и мястото му не е там. Вероник разговаряше приятелски с персонала, докато я отвеждаха към познатия апартамент. От трийсет години наемаше все едни и същи стаи, а когато дъщерите ѝ бяха малки, заедно с бавачката се настаняваха в апартамента точно над нея. Портиерът със замах отвори вратата на апартамента и отстъпи назад, а Ейдън се поколеба, застанал най-отзад.

Вероник се обърна да го потърси и го повика при себе си. Представи го на портиера и той я последва в апартамента. Дъхът му спря, като видя елегантната обстановка и невероятната гледка. Имаше спалня, дневна с тераси от двете страни и две бани. Ухаеше на лукс и комфорт. Носачът остави чантите на поставката за багаж, а портиерът се поклонил и ѝ пожела приятен престой, след което цялата група изчезна, заедно с двете камериерки, които бяха предложили да отворят мъничкия ѝ куфар — нещо, на което Вероник отказа с усмивка. Най-сетне двамата с Ейдън останаха сами.

— Искане ми се да останеш с мен тук — каза тя и обвини ръце около шията му. Той забеляза голяма кутия с шоколадови бонбони на бюрото. За всичко бяха помислили. От хотела се бяха посветили да задоволяват всеки каприз на гостите си.

— Страх ме е да изляза оттук — призна Ейдън.

— Защо? — Думите му я изненадаха. Придърпа го до себе си в удобното кресло, достатъчно голямо и за двамата. Всичко в стаята беше елегантно, луксозно и предразполагащо, но той не можеше да се отпусне и вдървено седна до нея.

— Не ми е тук мястото — нервно каза той. Не си беше давал сметка, че животът ѝ е изпълнен с лукс като обстановката наоколо. Хотел „Чиприани“ във Венеция също беше от висока класа и той знаеше, че тя разполага с пари. Но тук не ставаше въпрос само за пари. Подсказваше за дискретен, но разточителен разкош, какъвто никога не беше виждал. Повечето от гостите, които отсядаха тук, бяха от стари,

богати фамилии, неколцина бяха милиардери като Николай и се наслаждаваха докрай на всичко, което им се предлагаше. Мястото вонеше на пари.

— Ако не бях с теб, когато дойдохме, щяха да ме изхвърлят — намуси се той и навири брадичка. Вероник вече знаеше, че прави така, когато се чувства крайно неудобно. А на нея ѝ се искаше тук да му хареса и някой ден заедно да дойдат. Това беше най-романтичното място в света — чудесен хотел, кацнал на самия морски бряг. Имаше дори и собствен пристан за гостите, които идваха с яхтите си.

— Не бъди глупав — опита се да го успокои тя. — Някои от хората, които отсядат тук, приличат на скитници. Изглеждаш съвсем цивилизовано и точно толкова на място, колкото всеки друг.

— Не мога да дишам тук. Казах ти, че съм алергичен към богатите, а тук е пълно с такива — отговори той. Изглеждаше паникьосан.

— Какво те притеснява? — внимателно попита тя, разочарована от реакцията му. — Да не би да мислиш, че не го заслужаваш?

— Може би — замислено отговори той. — Просто не одобрявам хора, които живеят така, след като по света има толкова гладуващи. Дори не искам да знам колко струва да отседнеш на място като това.

— Доста — призна Вероник. — Никой не бива да живее така всеки ден. Но за почивка е чудесно. Тук ми харесва. — Беше честна с него. — Мислиш ли, че някога би се съгласил да отседнеш тук? Само за почивка, от време на време? — Докато говореше, му подаде кутията с шоколадовите бонбони. Той лапна два бонбона наведнъж и тя се засмя. Понякога беше като дете. Друг път се държеше като по-възрастен, грижеше се за нея и я закриляше повече от всеки друг мъж, когото беше познавала. И едно беше сигурно — не беше разглезен, нито пък търсеше лесния път, иначе нямаше да се чувства толкова неудобно тук.

— Просто не мога да си се представя на място като това — каза той и отново огледа стаята. — Макар че шоколадът е дяволски добър — внезапно добави с усмивка и лапна още един бонбон, а тя отново се засмя.

— Каква е разликата, ако мога да си го позволя? — попита тя.

— Ами браво на теб. Проблемът е, че аз не мога. А и никога не съм мечтал да стана жиголо като порасна. Не искам да се възползвам

от теб, Вероник. Никога не съм го правил в живота си и не смятам тепърва да започвам. — Ето това беше обратната страна на монетата, когато си с човек, който не те желае заради това, което притежаваш. Някой непочтен мъж щеше да сграбчи възможността с двете си ръце.

— Защо да не можем да имаме и двете? И по-обикновения хотел, от който идваме, а понякога и този? Ти ми казваш, че съм твърде „богата“ за теб. Това не е честно. Никога не бих ти споменала, че си твърде „беден“ за мен. Това си е дискриминация. Не можеш ли да бъдеш малко по-толерантен към богатите?

— Може би — замислено отговори той. — Ти си първата от тях, която някога съм харесвал. — При тези думи се наведе към нея и я целуна, придърпа я в обятията си и плъзна длан под блузата ѝ. Темата за бедните и богатите изчезна на мига. Продължиха да се целуват и накрая се озоваха в разкошното легло. Миг по-късно дрехите им бяха на пода и се любиха още по-страстно от предната нощ. Когато свършиха, той се отпусна бездиханен и ѝ се усмихна, а отвън Средиземно море искреше на слънчевата светлина.

— Може пък мястото да не е толкова лошо — каза той, като все още не можеше да си поеме дъх. На Вероник ѝ се искаше да остане при нея още няколко дни, но нямаше никаква надежда, дъщерите ѝ бяха на път. Вероник предложи да се изкъпят във ваната на мраморната баня и той я последва.

Поговориха за всичко онова, което ѝ предстоеше, за посещението ѝ в замъка на следващия ден, за срещата с Марние. Ейдън я насърчаваше да постъпи така, както смята за добре, напълно я подкрепяше в решението ѝ.

— Сега разбирам как го правят проститутките — каза той с въздишка. — Ти ме корумпира само за час. Изядох половината бонбони от кутията, халатът е чудесен, леглото възхитително. Освен това харесах и ваната. Дай ми само седмица тук и накрая ще правя, каквото поискаш. — Засмя се, но тя вече добре го познаваше. Ейдън винаги беше верен на себе си, но изглежда се забавляваше и това я радваше.

Отидоха в съседния ресторант, където имаше огромен бюфет, но после избраха по-обикновения ресторант до басейна на долния етаж. Обядваха на терасата и се насладиха на гледката. Няколко възхитителни яхти бяха пуснали котва в пристанището.

— Ще ми липсваш — сериозно каза Ейдън. — Обаждай ми се винаги, когато пожелаеш. До утре няма да успея да стигна в Берлин, но по всяко време ще ме откриеш на мобилния. Сега поне мога да си представя къде си.

Вероник не знаеше дали това е добре, или зле, но той изглеждаше по-щастлив, отколкото беше в началото. Ейдън имаше свои теории и социални идеали, предразсъдъци към богатите, към начина им на живот и всичко онова, което представляваха, но го беше преглътнал. Прави любов с една богаташка, а после и обядва с нея. Това беше най-прекрасното сбогуване, преди да се разделят за следващите две седмици. Възнамеряваше да отиде при него в Берлин, когато дъщерите ѝ си тръгнат. Имаше някои неща, които да свърши в Париж, но след това искаше да го види колкото се можеше по-скоро, а това беше всичко, което и той желаше. Без нея щеше да се чувства толкова самотен.

Върна се в апартамента, за да останат още малко насаме, целуваха се, а после тя го изпрати до колата му. Малкият очукан остин се озова сред два ролс-ройса, бентли и едно ферари. Двамата си размениха усмивки, но Ейдън не изглеждаше разстроен. Колкото и да не одобряваше този начин на живот, беше се оказал сред богаташи, все едно дали му харесваше, или не. Тя просто се надяваше той да свикне с това, за да бъдат заедно. Въпреки случайните ѝ капризи, като „Еден Рок“ например, Вероник не обичаше показността. Животът ѝ в Париж беше спокоен, апартаментът ѝ там беше съвсем обикновен, а жилището ѝ в Ню Йорк беше луксозно, но в него нямаше нищо прекалено, макар че не знаеше дали Ейдън би го възприел така. Не беше съвсем сигурна докъде се простираха вътрешните му ограничения. Очевидно „Дьо Кап“ доста ги надхвърляше, но това беше извънреден случай, дори тя трябваше да го признае.

Той я целуна отново, преди да се качи в колата.

— Грижи се за себе си. Не позволявай нито на дъщерите си, нито на някой друг да те ядосва и разстройва! — прошепна ѝ той. — Помни, че те обичам. Довечера ще ти се обадя.

Целунаха се за последен път, после Ейдън се качи в колата, двигателят изръмжа, ауспухът избумтя, той ѝ помахаше и потегли. Валето ги наблюдаваше с безизразно лице, а после ѝ се поклони на влизане.

Вероник излезе на терасата на апартамента и се замисли. Леглото беше оправено, докато обядваха, така че нямаше следи от любовта им. Трудно беше да повярва на всичко станало, на това колко много означаваше той за нея. Струваше ѝ се, че са били винаги заедно. Толкова много неща се бяха случили от първата им среща в Рим. Чувстваше се различна, сякаш името на Ейдън беше отпечатано по цялото ѝ тяло. Зачуди се дали дъщерите ѝ ще го забележат, дали ще доловят промяната. Все още нямаше намерение да им казва за него. Беше прекалено рано, искаше ѝ се да даде време на връзката им, преди да им го представи. Не знаеше кога, но това нямаше значение, цялото време беше пред тях.

Вероник се поразходи наоколо, заслушана в щурците, и реши да остане известно време в бунгалото, което беше наела за дъщерите си. Пристигаха в Ница в четири следобед, вече беше почти шест. Когато се върна в апартамента си в „Еден Рок“, видя пред входа да спира мерцедес, от който изскочиха Джой и Джулиет. И двете изглеждаха много красиви. Джулиет беше с дънки, тениска и пуловер, Джой носеше шорти и тениска и както винаги беше възхитителна.

И двете момичета заедно се обърнаха, като ги повика, и се зарадваха да я видят.

— Уморени ли сте? — попита ги тя и двете поклатиха глави.

— Спахме в самолета — обясни Джулиет. — Обядвах, а госпожица Прекрасна както винаги яде два листа от маруля и маслинка. Аз хапнах гъши дроб. — Джулиет изглеждаше доволна и не се чувстваше виновна. Не я интересуваше, че е леко закръглена. Всички бяха съгласни, че Джой и Тими пък са твърде слаби. Тими — заради тревогите и стреса, а Джой — заради работата си.

— Какво искате да правите? — попита ги майка им и двете в един глас заявиха, че искат да поплуват. Харесваха тукашния басейн. Вероник отиде с тях, седна на ръба на басейна, потопила крака във водата, но не влезе да плува. Харесваше ѝ просто да седи и да ги гледа. След около час се прибраха по стаите си да се преоблекат за вечеря. По традиция всички тук се обличаха официално — жените с елегантни рокли и бижута, мъжете със сака, макар че през последните години вратовръзките вече не бяха задължителни. Когато Вероник и Пол

дойдоха за пръв път тук, мъжете задължително трябваше да са с костюми. Сега не беше толкова строго официално, но жените все още изглеждаха ослепителни в коктейлните рокли, а няколко от по-младите бяха в рокли от прозрачен шифон, дълги до земята. Изглеждаха ефирни и сексапилни.

Джулиет и Джой бяха избрали малки черни рокли, а Вероник — дълга пола — панталон от бял сатен, ярко розова копринена блуза и диамантени обици. Това бяха единствените официални дрехи, които беше взела от Рим, и сега се радваше, че го е направила. За следващия ден щеше да ѝ се наложи да измисли нещо друго.

Към средата на вечерята изплува и темата за Софи Марние и майка ѝ. Джой я попита дали иска да се види с тях. Джулиет беше уговорила среща в десет часа следващата сутрин, преди да се отправят към замъка.

— Може да се видим след това, мамо — каза любезно Джулиет. — Или да идеш направо в замъка. Не е задължително да се виждаш с тях.

Нямаха друг избор. Сега притежаваха собственост заедно със Софи, а тя им беше половин сестра, с която искаха да се запознаят. Освен това бяха обещали да разкажат всичко на Тими, която умираше да разбере какво е станало.

— Не знам. Не мисля, че искам да се запозная с майката, а когато се замисля за това, си давам сметка, че всичко е станало твърде отдавна и може би трябва да го направя. За да задоволя собственото си любопитство, ако не друго. А може би трябва да съм там заради вас двете.

— И сутринта можеш да го решиш — предложи Джой и после ѝ разказа за новия мениджър, когото беше наела. Беше харесала онова, което той ѝ бе казал, освен това човекът имаше много добра репутация като мениджър на изгряващи звезди, въпреки че беше едва на трийсет и две. Казваше се Рон Магуайър. Беше ѝ препоръчал и нов агент. Агентът вече ѝ избираше по-добри роли, а Рон я уреждаше в национални рекламни кампании чрез солидните си връзки с рекламните агенции, с които работеше. Джой беше възхитена от новите възможности пред нея, както и от факта, че баща ѝ беше помогнал, така че да може да преследва мечтата си. Вероник никога не беше правила подобно нещо. Сега се чувстваше малко виновна, като я

слушаше, но поне Пол най-сетне беше направил нещо за нея. Можеше да види колко много означава това за Джой, така че може би той беше имал право. Започваше да мисли, че трябва да е по-благоразположена към работата им и да ги подкрепя повече. Дъщерите ѝ бяха достатъчно големи, за да взимат правилните решения, дори да не съвпадаха с нейните.

Останаха дълго на масата и разговаряха. Джулиет още не беше отворила магазинчето след смъртта на баща си и не смяташе да го прави преди Деня на труда, но беше решила да наеме хора, така че да може повече да пътува. Освен това искаше да направи някои подобрения, както бе предложил баща ѝ. И макар още да му беше ядосана, Вероник беше трогната от онова, което беше сторил за момичетата, помагайки им да изпълнят мечтите си. Вече беше по-благосклонна към актьорската кариера на Джой, а може би фурната наистина подходеше на Джулиет, макар да ѝ беше трудно да го разбере. Джой изглеждаше по-щастлива и много по-спокойна. Явяваше се на прослушвания за по-добри роли и това я въодушевяваше. Тими още не беше готова да отвори приюта си, но и двете ѝ сестри казаха, че смята скоро да го направи.

Докато изпращаше дъщерите си, Вероник отново се замисли за двете Марние. Не искаше да се среща с Елизабет, майката на Софи, но беше любопитна по отношение на момичето. Щеше да преспи с тази мисъл, както я бе посъветвала Джой, и на сутринта щеше да реши. След като си пожелаха лека нощ и Вероник се прибра в стаята си, Ейдън ѝ се обади. Тъкмо бе спрял в Щутгарт, за да пренощува, на път към Берлин. Беше шофирал часове наред, без да спира. Призна ѝ, че през целия път е мислил за нея.

— И аз си мислех за теб — каза Вероник. — Липсваш ми.

Седеше на терасата под лунната светлина, докато си говореха. Беше ѝ хубаво, като знаеше, че се бяха любили в леглото ѝ, преди той да си тръгне. Това го превръщаше в част от всичко наоколо, въпреки колебанията му. Щеше да си спомня за него, за тялото му всеки път, когато се къпеше във ваната.

— Как са момичетата? — попита той така, сякаш ги познаваше.

— Добре са. Всички сме нервни заради утрешния ден. Не е лесно да се запознаеш с полусестра, за чието съществуване не си подозирал.

— Сигурно е така. А ти какво реши? Ще идеш ли, или ще се присъединиш направо в замъка?

— Сутринта ще го реша, ще видя как ще се почувствам. — Все още изпитваше смесени чувства към всичко това, дори и към посещението в замъка, който някога беше обичала.

— Изпращам ти добри мисли — топло каза той. Звучеше уморен. Вероник знаеше, че няма търпение да стигне в Берлин на следващия ден и да започне подготовката на изложбата.

Поговориха още малко, след това си пожелаха лека нощ.

Вероник се отпусна в леглото и си спомни как правиха любов и предната нощ, и тази сутрин. Връзката им изглеждаше сюрреалистична — от начина на запознанството им, повторната им среща във Венеция, следващите им пътувания и „Еден Рок“ тази сутрин. Всичко беше станало толкова бързо, че понякога ѝ се струваше трудно да повярва, че той е истински. Но ето че го имаше и току-що ѝ се беше обадил, беше ѝ признал, че я обича, и тя му беше повярвала, а после той ѝ каза, че я очаква в Берлин. Обичаше достойнството му, честността му, неговата гордост, интелекта му, нежността и добротата му. Припомни си някои специални мигове с него от изминалите дни и знаеше, че с каквото и да ги изненада бъдещето, щеше да е нещо истинско.

12.

Моментът, в който Джой и Джулиет трябваше да потеглят към Сен Пол дьо Ванс за срещата си със Софи Марние и майка ѝ, приближаваше, а Вероник все още се чудеше дали да тръгне с тях. Трите се насладиха на великолепната хотелска закуска на терасата, сред летящите наоколо птици. В крайна сметка Вероник реши да не отива, но когато ги видя да тръгват, отново промени решението си в последната минута.

— Идвам! — извика тя припряно, сграбчи чантата си и хукна след тях. Носеше бели дънки, бяла блуза и равни розови обувки за обиколката из замъка след срещата им. Скочи в колата с дъщерите си. Бяха наели шофьор и знаеха, че Сен Пол дьо Ванс е на половин час път, а градчето, в което се намираше замъкът, беше на няколко минути разстояние от там.

Вероник седна на задната седалка до Джулиет, загледа се през прозореца и не пророни и дума. Джой седеше отпред и си говореше с шофьора. Вероник си спомни деня, в който беше купила замъка по настояване на Пол. Той дори беше обсъждал да се преместят да живеят там. Беше се влюбил в красивия замък от осемнайсети век. Вероник също го харесваше, но ремонтът и поддръжката му струваха цяло състояние. Проектът се беше оказал доста скъп, но Пол беше пощурял по мястото и тя в крайна сметка реши, че си струва. С момичетата спряха да ходят там след развода, а и Пол никога не заведе отново децата. Прекарваше там лятото с приятели, докато накрая не спря окончателно да го посещава, най-вече защото замъкът изискваше поддръжка. Просто го изостави и нае местни пазачи, които да го наглеждат и да извършват дребни поправки. От двайсет години всичко там вероятно пустееше, а сега беше отговорност на момичетата или на онзи, който реши да го купи. Вероник се надяваше скоро да го обявят за продажба и да не позволят да се превърне в излишно бремене. На никоя не беше необходим. Всъщност не беше необходим и на нея, и на Пол, дори докато още бяха семейство, но сега беше още по-ненужен.

Не ѝ се искаше да инвестира в поддръжката и ремонта му заради дъщерите си. Шато дьо Бриз представляваше бездънна яма за пари и така си беше открай време.

Колата се движеше бавно през Сен Пол дьо Ванс и скоро се озоваха на главния площад. Под дърветата пред местния ресторант седяха възрастни хора и разговаряха. Вероник видя познатия каменен път, който се виеше по стръмния хълм до църквата. Типичен за средновековното градче, той беше едва няколко стъпки широк и по него не можеха да се движат коли. После продължиха към Биот, на няколко километра по-нататък. Красивото градче все още пазеше старите си укрепления. Имаха адреса на Марние и щяха да се срещнат в медицинския център на Елизабет, на няколко крачки от дома ѝ. Софи живееше с майка си. Няколко минути по-късно мерцедесът спря пред малка живописна каменна къща. Приличаше на миша къщичка от детска приказка. Отвън висеше табела с името на Елизабет Марние заедно с думите *Médecine Générale*^[1] отдолу. Тя беше местният домашен лекар. Трите жени слязоха от колата. Наоколо нямаше никого. Джулиет и Вероник последваха Джой към входната врата, тя натисна звънеца, но в продължение на минута никой не отвари. После една слаба суховата руса жена се показа на вратата. Беше със сива ленена рокля, русата ѝ коса беше прибрана назад. Носеше равни обувки, на китката ѝ се виждаше мъжки часовник. Със сериозен поглед огледа трите жени. Имаше наситеносини очи, лицето ѝ беше сбръчкано, не носеше грим. Очилата ѝ бяха вдигнати на главата. Приличаше на селски лекар, по нея нямаше нищо излишно. Усмихна се предпазливо, когато Вероник и Джулиет се приближиха.

— Аз съм Елизабет Марние — каза тя направо и те надушиха миризмата на дезинфектант от малкия спретнат кабинет. Гледаше право към Вероник, докато се представяше, и протегна ръка.

— Дълга ви извинение — тихо каза Елизабет на сносен английски. — Никога не съм искала да ви притеснявам, нито пък да научавате за мен. Всичко беше една голяма грешка.

Вероник не беше очаквала такава прямота и думите ѝ я изненадаха. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя кимна и стисна ръката на Елизабет. Навремето тази жена е била красавица, но сега от красотата ѝ не беше останало почти нищо. И макар да беше с пет години по-млада от Вероник, изглеждаше поне с десетилетие по-

възрастна. Лицето на Вероник беше запазило младежкото си излъчване, кожата ѝ беше идеална. Елизабет беше различна, личеше, че животът ѝ не е бил лесен, работила е много, отглеждала е сама детето си. В нея нямаше нищо фриволно и беше трудно човек да си представи как Пол се бе влюбил в нея, дори да е била красавица на младини. Аферата им явно беше плод на лятна скука край селския замък. Датата на раждането на Софи девет месеца след лятото, през май, показваше, че случаят е бил точно такъв. Пол никога не беше се ограничавал в желанията си, особено ако включваха и жени. Вероник внезапно изпита съжаление към тази жена, оказала се бременна още като момиче и то от мъж, когото не го беше грижа. Или поне не задълго. Замисли се дали раждането на още едно дете беше подхранило егото му, или просто се е задявал с едно селско момиче. Ако случаят беше такъв, то Елизабет беше платила висока цена за егоизма му, отглеждайки дъщеря, от която той никога не беше се интересувал.

— Заповядайте вътре — учтиво ги покани жената, след като се здрависа с Джой и Джулиет и ги въведе в кабинета си. Всичко изглеждаше старо и овехтяло, но беше безупречно чисто. Когато влязоха, една медицинска сестра стерилизираше инструментите, но изчезна веднага, щом се настаниха на столовете срещу бюрото на Елизабет. Тя си сложи очилата и се обърна към двете момичета.

— Знам, че сигурно е много тежко за вас. И съжалявам за това. Двете със Софи никога не сме очаквали нищо от баща ви. Не я е виждал още откакто беше съвсем малко момиченце, а аз не бях се чувала с него от десет години. Цялата тази работа със замъка ни дойде изневиделица. Софи следва в Гренобъл. Надява се да изкара практиката си в Париж някой ден и да се установи да работи там, или пък да се върне и да започне работа тук с мен. Няма желание да задържи замъка. — Докато говореше, те се зачудиха къде ли е Софи и дали в крайна сметка не се беше отказала да се срещне с тях. — Мисля, че тя ще е повече от щастлива да ви отстъпи своя дял срещу скромна, но честна сума. Това ще ѝ помогне да се издържа по време на следването, но няма намерение да се възползва от вас по никакъв начин. Колкото по-бързо се отърве от всичко това, толкова по-добре за всички ни.

Елизабет не спомена останалата част от завещанието, но след онова, което Пол беше оставил на законните си дъщери, според Арнолд оставаше съвсем малко. Особено след парите, които беше завещал на Тими, за да направи приюта — така не оставаха достатъчно пари за другите и само подаяние за дъщеря му във Франция.

— Мислите ли да продадете замъка? — попита Елизабет двете млади жени и те кимнаха. Бяха впечатлени от нея. Изглеждаше симпатична жена и всичко, което беше казала, бе честно. Бяха се подготвили да намразят и нея, и полусестра си, но у нея нямаше нищо неприятно.

— Не искаме да се захващаме с ремонта му — обясни Джой. — Никоя от нас не живее там. Вече не идваме във Франция през лятото, освен за някоя седмица с майка. Сестрите ми живеят в Ню Йорк, аз — в Лос Анджелис. Той просто не ни е нужен.

Вероник не каза нищо, само слушаше разговора им.

— Видяхте ли го вече? — попита Елизабет. — Чувам, че е в много лошо състояние. Мисля, че баща ви отдавна е спрял да го поддържа. Не мисля, че въобще го е виждал от тринайсет години насам, от последния път, когато видя Софи, а тя тогава беше на десет. Повече не се върна. — Каза го без упрек или обвинение. Изглежда нямаше какво да каже за него — нито добро, нито лошо. Спомниха си доклада на детектива — беше живяла двацет години с друг мъж, неин колега, който беше починал преди две години. Този човек е бил истинският баща на Софи, а не Пол, който я беше виждал едва няколко пъти.

— Днес ще идем там — отговори Джулиет и Елизабет кимна. В този момент на вратата се появи младо момиче. Приличаше на тийнейджърка. Беше много слаба, с детско, невинно лице и огромни зелени очи. Момичетата си помислиха, че това може би е по-малка сестра на Софи, но в мига, в който Вероник я видя, вече знаеше коя е. Девойката беше миниатюрна и деликатна версия на Пол. Изглеждаше съвсем като него, би могла да мине дори за дъщеря на Тими, която също приличаше много на баща си. Имаше и силна прилика с Джулиет, но нямаше нищо общо с Джой, която приличаше на майка си. Същински Пол. Русата ѝ коса можеше и да е от майка ѝ, но нямаше никакво съмнение кой е бащата. Вероник застина, когато я видя. Момичето им се усмихна срамежливо, влезе в стаята и застана до

майка си. Изглеждаше грациозна и ефирна, с дълга руса коса, която се спускаше по гърба ѝ. С това сладко личице беше точно като Алиса в Страната на чудесата.

— Това е Софи — представи я майка ѝ. — Много се притесняваше от срещата с вас. — Елизабет им се усмихна. — И аз също. Нямахме представа какво изпитвате към нас. Оценявам, че сте толкова мили.

— После се усмихна на дъщеря си и ѝ заговори на френски, който единствено Вероник разбираше напълно. Уверяваше Софи, че не са ядосани и са много симпатични. След това отново се обърна към тях. — Английският ѝ не е толкова добър.

Софи кимна със срамежлива усмивка. Трудно човек можеше да си я представи като студентка по медицина — изглеждаше на петнайсет.

— Искате да стане педиатър — добави Елизабет и Софи отново кимна. Явно разбираше какво казва майка ѝ, но беше твърде срамежлива, за да говори с тях. Джой ѝ протегна ръка с топла усмивка. В това момиче нямаше нищо заплашително. Изглеждаше млада, свенлива и уплашена и двете ѝ полусестри изпитаха съжаление към нея.

— Здравей, Софи. Аз съм Джой и съм най-малката. С три години съм по-голяма от теб. Живеея в Лос Анджелис.

Софи отново се усмихна и кимна.

— Уча медицина — каза тя несигурно на английски. — Искам да стана лекарка, като майка.

— Аз пък съм готвачка — усмихна ѝ се Джулиет. — Живеея в Ню Йорк и правя сандвичи, бисквити и... *gateaux*^[2] — добави тя и потупа бедрата си, при което всички се разсмяха. — Имам магазин, в който продавам сандвичи и сладкиши. На двацет и осем съм. Най-голямата ни сестра Тими работи с бездомници. — Не беше сигурна дали Софи ще я разбере, но Елизабет добави *SDF* — френския термин за бездомни хора. — Тя е на двацет и девет и също живее в Ню Йорк. И нито една от нас не е омъжена.

Като за начало информацията изглеждаше достатъчна.

— Приличаш съвсем на татко, а също и на Тими... Предполагам, че и на мен... — каза Джулиет. — Само че Тими е много слаба.

Поговориха още няколко минути, Елизабет им предложи чай, но никоя не пожела. Накрая Вероник попита Елизабет дали двете със Софи не биха искали да дойдат с тях и да видят замъка.

— Софи трябва да го види — настоя Вероник и Елизабет се съгласи. Момичето се обърна към сестрите си и рязко поклати глава.

— Не искам Шато дю Бриз — ясно изрече тя. — Много скъпо за мен.

— И за нас е скъпо удоволствие — успокои я Джой с усмивка. — Искаме да го продадем, но първо трябва да го видим, за да знаем в какво състояние е.

Софи кимна. След няколко минути всички излязоха навън. Елизабет се съгласи да ги придружи, а момичетата поканиха Софи да се настани между тях на задната седалка. Елизабет ги последва с колата си по познатия черен път. Вероник имаше чувството, че е попаднала в някакъв сън. Току-що се беше запознала с любовницата на бившия си съпруг и пътуваха към стария им замък заедно с незаконната му дъщеря, седнала между собствените ѝ две дъщери. Струваше ѝ се сюрреалистично. Не можеше да не признае обаче, че и двете бяха много приятни жени, а Софи — много сладка. При това беше и умна. А майка ѝ изглеждаше почтена и достойна жена, въпреки неудобната ситуация, в която се намираха всички. При запознанството си с Пол трябваше да е била на годините на Софи и може би също толкова наивна. Виновният беше той. Всички бяха на едно мнение по този въпрос.

След последния завой замъкът се появи пред очите им. За миг дъхът на Вероник спря. Не изглеждаше по-различно, отколкото беше преди трийсет години, когато го беше купила за Пол. Извисяваше се елегантен и благороден на фона на лятното небе, обграден от красиви стари дървета. Беше изграден от камък, а около него имаше пристройки, които очевидно бяха в лошо състояние. Живият плет наскоро беше подрязван, а розовите храсти около къщата на пазача изглеждаха като излезли от приказка. Щом слязоха от колата, към тях се приближи голямо добродушно куче и размаха опашка. От къщичката излязоха пазачът и съпругата му, за да ги поздравят. Бяха доста възрастни и беше трудно да се повярва, че са в състояние да поддържат каквото и да било. Въпреки това мъжът изглеждаше доста енергичен.

Вероник им обясни на френски кои са и защо са дошли. Каза им, че са децата на мосю Паркър и са тук, за да огледат замъка. Пазачът каза, че ги е очаквал и че адвокатът на мосю Паркър му е пратил писмо, за да го уведоми за скорошното посещение на семейството. Не познаваше Вероник, защото Пол го беше наел след развода им.

Влезе вътре да вземе ключовете и отвори огромната порта. Вероник видя конюшните в далечината, където някога живееха кончетата на децата ѝ. Двамата с Пол бяха добри ездаци и обичаха да яздят сред полето и горите.

Вратата изскърца като във филм на ужасите, докато пазачът я отваряше широко. Обясни на Елизабет и Вероник, че жена му почиства вътре веднъж седмично, което им се стори невероятно, защото още щом влязоха, Вероник забеляза паяжините, но реши да не спори. В коридора имаше дълъг килим „Обюсон“. Изведнъж чуха някакъв шум и Джулиет приклепна с писък.

— Мамка му! Мислиш ли, че тук има прилепи? — попита тя майка си, а другите се разсмяха.

— Възможно е — отговори Вероник. — Само че през деня те спят.

Джулиет се намуси и всички последваха пазача в огромната дневна. Мебелите още бяха там, покрити с чаршафи, завесите бяха същите, избелели до неузнаваемост. Имаше още два килима „Обюсон“, които бяха навити, както и гигантска камина. Замъкът все още беше напълно обзаведен. Пазачът отвори капациите на прозорците и пропусна слънчевата светлина вътре. Вероник с удоволствие установи, че помещението все още пази своето великолепие. Представи си как дъщерите ѝ си играеха там като малки.

Имаше огромна трапезария с маса, която побираше трийсет човека, няколко малки гостни и библиотека, пълна със стари книги. Кухнята пък беше реликва от друг век, с големи железни котли и огромна кръгла маса.

Изкачиха се по елегантното стълбище до спалните с красиви гледки от прозорците, а господарският апартамент навя болезнени спомени на Вероник. Беше си мислила, че там са били щастливи, но сега знаеше, че не е било така. Елизабет и Софи бяха доказателството за това.

Баните също изглеждаха старинни и красиви. На мансардата имаше поне още дузина малки стаи с кръгли прозорчета за прислугата. Пазачът обясни, че в мазето се помещават голяма винарска изба, склад, пещ и място за сушене на месо.

Замъкът не изглеждаше толкова занемарен, колкото Вероник беше очаквала, но почти във всяка стая се виждаха следи от течове. Водопроводната инсталация още преди години създаваше проблеми, електрическата също трябваше да се ремонтира. Пазачът призна, че покривът над целия замък тече, а дограмата на прозорците е почти изгнила. Изискваше се много работа, за да стане отново обитаем. Момичетата никога нямаше да го използват. Колкото и красив да беше още — а той изглеждаше дори по-хубав, отколкото го помнеше, — нямаше абсолютно никакъв смисъл няколко млади жени да поддържат такъв имот, като в същото време си имат собствен живот и кариера, която да преследват. Дори и за нея като сама жена, която прекарваше част от времето си в Париж, нямаше смисъл да го задържи. Елизабет се оглеждаше и клатеше глава, впечатлена от размерите и блясъка, но се държеше така, сякаш посещава музей. Софи пък изглеждаше на ръба на паниката.

— За мен — не, не и не — заяви тя, като размаха пръст и посочи към себе си, а после разпери ръце, за да покаже колко е голям имотът. — Много голям за мен и за маман.

После имитира, че чисти с прахосмукачка и бърше праха, завъртя очи, а двете ѝ по-големи сестри се разсмяха.

— Да, и аз смятам така — веднага каза Джой. — Твърде голям, прекалено, твърде стар, твърде скъп. — Направи се, че си скубе косата, а Софи се засмя и кимна в потвърждение. — *Trop cher á réparer*^[3]

Майката на Софи също кимна, след което се обърна към Вероник:

— Колко красив замък... Прекрасен е, но Софи никога няма да го използва. Живеем в малка къща близо до кабинета ми и през повечето време съм сама.

— И дъщерите ми няма да го използват — тъжно призна Вероник. И тя не можеше да си представи да заживее там. Най-вероятно щяха да продадат замъка на някой заможен чужденец, който щеше да го превърне в място, достойно за Луи XIV. Никой друг не би пожелал да се заеме с ремонта му, нито пък би могъл да си го позволи.

Единствената, която би могла да го направи, беше самата тя, но не ѝ се искаше да си причинява такова главоболие. Джой и Софи дълго разговаряха, помагайки си с жестове, и изглежда бяха достигнали до пълно съгласие, а Джулиет се разхождаше наоколо сама. Когато бяха готови да посетят конюшните, не можаха да я намерят. Беше се върнала обратно горе. Най-сетне се появи при тях със замечтан поглед.

— Моля те, само не ми казвай, че си се влюбила в мястото — скастри я Джой с видимо раздражение. — Не видя ли течовете във всяка стая, прозорците? Всеки момент ще се разпаднат. А мама каза, че разбрала от пазача за покрива — пропускател като решето. Трябва да го продадем — решително заяви тя, знаеше, че Тими ще я подкрепи, дори и без да го е видяла. — Не мога да се захвана с това. Живея в Ел Ей и не мога да си го позволя. Нито пък ти.

— От него би станал невероятен хотел — изтъкна Джулиет, докато вървяха към конюшните през високата трева.

— Не и преди да налееш милиони в него — практично отговори Джой. Джулиет беше мечтателка, но Джой не желаше да участва точно в тази ѝ мечта, нито пък Тими би го искала. — Спри да гледаш така. Трябва да го продадем.

— На татко тук му харесваше — тъжно каза Джулиет.

— Как пък не. Не е идвал тук от тринайсет години. И той не е искал да си създава главоболия. Дори и Софи е съгласна с мен. — Посочи към момичето, което разбра какво си говориха и енергично закима. Ужасяваше се, че може да ѝ поискат пари за ремонта. Майка ѝ също имаше подобни страхове. Не можеха да си го позволят, едва покриваха сметките за малката къща, в която живееха.

Посетиха конюшните и пристройките, включително и къщата на пазача, където цареше бъркотия и миришеше на лучена яхния. След три часа в замъка вече бяха видели всичко, включително няколко стари полилея, складирани в конюшните, за които Вероник се сети, че ги беше купила, но така и не ги бяха използвали. Изненада се като ги видя отново. Пол не беше правил нищо откакто се бяха разделили.

Отправиха се обратно към кабинета на Елизабет, която каза, че следобед очаква пациенти, а Джой увери Софи и майка ѝ, че не смятат да задържат Шато дю Бриз и обеща да държи връзка с тях. Софи целуна двете си сестри, а после и Вероник. Бяха се оказали красиви, млади жени, а и бяха се държали далеч по-любезно, отколкото се бе

надявала. Срещата мина много добре, предвид обстоятелствата. Елизабет и Вероник си стиснаха ръцете. Вероник хареса някогашната си съперница, нещо, което не беше очаквала, и отново изпита съжаление към нея. Пол ѝ беше оставил по-лошо наследство, отколкото на нея. Нищо не беше направил за жената. А Софи очевидно беше чудесно момиче. Пол отново беше извадил късмет, заобикаляйки се с хора, далеч по-добри, отколкото заслужаваше.

Вероник и дъщерите ѝ се отправиха обратно към хотел „Дьо Кап“. Джой не спираше да коментира състоянието на замъка, но Джулиет беше подозрително мълчалива и съзерцаваше пейзажа с отнесено изражение. Вероник беше изпитала носталгия, след като видя къщата, но беше съгласна, че трябва да се продаде. Изискваше твърде много работа, а нямаше разумна причина да задържат замъка.

— Аз пък все още си мисля, че от него може да стане разкошен хотел — тъжно каза Джулиет сякаш на себе си, загледана през прозореца. — Близо е до Сен Пол дьо Ванс и е на половин час от брега. Мястото е идеално и едва ли ще е нужна чак толкова работа.

— Ти полудя ли? Не видя ли в какво състояние е? Мислех си, че покривът ще се срути на главите ни. Кухнята е като излязла от тъмните векове и изглежда така, сякаш в нея готвят вещици, точно като в „Макбет“. А прозорците са готови да паднат. Не ме гледай така, Джулиет. Това не ти е магазинче за сандвичи в Бруклин. Говорим за замък, който не можем да си позволим да притежаваме. Дори и татко не е могъл. Гласувам да се отървем от него колкото се може по-скоро. Нямам пари за ремонт, нито пък ти. Тими очаква сумата от продажбата му, за да започне работа върху приюта си, Софи също се нуждае от пари. Не ща да слушам налудничав план за превръщането му в хотел. Ако искаш хотел, купи си. Но в тая история не ме брой.

Очите на Джулиет се насълзиха, докато слушаше сестра си, и през целия път до хотела мълча. Джой веднага се обади на Тими да ѝ разкаже за срещата със Софи и Елизабет и колко мили се бяха оказали. Тими изглеждаше облекчена и попита за замъка.

— Развалина е — потвърди Джой. — Надявам се да успеем да се отървем от него. Някой ще трябва да изсипе цяло състояние във възстановяването му.

— Защо не се срещнете с агент за продажба на имоти, преди да си тръгнете? — попита Тими. Идеята изглеждаше добра. Двете с Джой

още разговаряха, когато Джулиет влезе в стаята на майка си. Вероник седеше на терасата и мислеше за замъка. Все едно беше изпитала deja vu, а срещата ѝ с Елизабет и Софи се бе оказала по-емоционална, отколкото дъщерите ѝ изглежда предполагаха.

— Мамо, може ли да поговорим? — попита Джулиет и седна до нея. — Добре ли си?

— Добре съм. Просто днес емоциите ми дойдоха в повече.

— Съжалявам. — Джулиет мълча в продължение на една дълга минута, като се замисли дали не е уцелила неподходящ момент. — Знам, че звучи налудничаво, но според теб колко ще струва да се изкупи делът на останалите?

— Не знам — сериозно отговори Вероник. — Първо трябва да се направи оценка. Вероятно няма да струва много, предвид състоянието, в което се намира. По него има много работа.

— Знам — отвърна също толкова сериозно Джулиет. Беше се влюбила в замъка, виждаше се в очите ѝ. — Би ли могла да ми заемеш парите, за да го купя, срещу наследството ми? Мога да използвам парите от татко, за да го ремонтирам, може да продам фурната и сама да върша някои от нещата тук, ако успея да намеря някои от местните, които да ми помагат. Какво мислиш? Би ли направила това за мен? Да ми помогнеш да го купя, имам предвид. Имам чувството, че съм като омагьосана. — Почти същите думи беше използвал и Пол, когато беше поискал от нея да го купи. Поредното deja vu. — Мога ли да си го позволя срещу дела ми от наследството? — отново запитва Джулиет и Вероник кимна.

— Ако наистина го искаш. Мисля, че трябва да помислиш по въпроса, за да си сигурна. Не живееш тук. Трябва да обмислиш колко ще го използваш.

— Вероятно ще се наложи да се преместя тук — каза Джулиет така, сякаш това се разбираше от само себе си. — Не мога да се занимавам с него отдалеч.

— Но наистина ли искаш да живееш тук? — Вероник беше изненадана. Никоя от дъщерите ѝ не желаше да живее във Франция, трябваше да води истинска битка, за да ги доведе само за една седмица в годината.

— Може би. Мисля, че най-накрая открих къде искам да бъда.

— Помисли добре, преди да вземеш сериозно решение — посъветва я майка ѝ и после ѝ се усмихна. Джулиет изглеждаше пощастлива от когато и да било. — Какво мислиш за Софи? — не можа да се сдържи да не попита.

— Тя наистина е много сладка — отговори Джулиет. — Като хлапе е. И освен това много прилича на татко, нали?

— А също и на Тими, и на теб — въздъхна Вероник.

Джулиет се върна в стаята си няколко минути по-късно. Джой говореше по телефона и я изгледа подозрително.

— Какво си намислила? — Боеше се, че сестра ѝ може отново да се отплесне, както когато заряза кариерата си и си купи фурна в Бруклин. Според нея Джулиет постоянно правеше глупости, като например да прибира пълни неудачници.

— Мисля, че може да го купя — сериозно отговори сестра ѝ и Джой разбра, че тя не се шегува. — Ще стане красив хотел.

— Но ти нищо не разбираш от хотелиерство — напомни ѝ Джой, вбесена заради пълната липса на реализъм у сестра си.

— Нищо не разбирах и от пекарство, но фурната ми работи прекрасно.

— Ами парите, които татко ти даде за въпросната фурна? — настоя Джой.

— Татко ни даде пари, за да осъществим мечтите си. На Тими — за да си направи собствен приют за бездомни. На теб — за актьорската ти кариера, да си наемеш свестен мениджър и да взимаш уроци по актьорско майсторство, така че да си намираш по-добри роли и да спреш да разносяш подноси. А ако мечтата ми се е променила и искам да превърна замъка в хотел, не мисля, че е чак толкова ужасно — това пак си е моята мечта. Какъв е проблемът?

Джой я слушаше внимателно, знаеше какво има предвид. После поклати глава.

— Обичам те, но ти си се побъркала. Ще ти струва цяло състояние да оправиш мястото. Откъде, дявол да го вземе, ще намериш парите?

— Много от нещата мога да ги свърша и сама, а мама може да ми заеме парите, ако се съгласите да ми продадете дяловете си.

— Съвсем сериозна си, нали? — Джой я изгледа удивена. Джулиет кимна. Никога през целия си живот не беше била толкова

сериозна. Имаше усещането, че всичко е предварително замислено — прощалния подарък от баща им, който бе искал да постигне нещо повече, отколкото сандвичите в Бруклин, а сега можеше да го направи. Можеше да превърне Шато дю Бриз в красив малък хотел и да го управлява сама. Може би дори би могла да поеме кухнята. Умът ѝ се носеше в безброй различни посоки, докато двете се преобличаха, за да идат до басейна. Малко по-късно Вероник се присъедини към тях. Постояха в бунгалото, почиваха си, лежаха на слънце, а сервитьорът им донесе студени напитки. Животът беше прекрасен и беше чудесно, че са заедно.

Когато Вероник се върна в стаята си, Ейдън ѝ се обади.

— Как мина? Срецна ли се с тях? — Звучеше разтревожен за нея.

— Софи прилича на ангел и е точно копие на баща си — тъжно отговори Вероник. — А майка ѝ изглежда много почтена жена. Тя е разумна и не търпи глупости, освен това е сериозна и уважавана личност. Сигурно е била луда по него точно като мен, когато бях младо момиче. Когато се срещнахме, ми се извини. Като тегля чертата, всичко мина добре. Просто беше изтощително в емоционален план. После всички отидохме в замъка.

— А там как беше?

Вероник звучеше уморена, но според него се беше успокоила след срещата и той изпита облекчение.

— Замъкът е дори по-красив, отколкото го помнех, и се оказва точно в такова състояние, каквото предполагах. Прилича на дома на Рип Ван Уинкъл и изглежда като недокоснат от сто години. Ремонтът му ще струва цяло състояние. Тими, Джой и Софи искат да го продадат. Елизабет настоява за същото. Не могат да си позволят да го запазят и да го поддържат, а им трябва пари. Джулиет обаче се влюби в него и иска да го превърне в хотел. Тя е мечтателката в семейството, но мисля, че е сериозна в намеренията си. Иска да откупи дяловете на сестрите си и сама да свърши работата, ако намери кой да ѝ помогне.

— А тя може ли да си го позволи? — зачуди се той.

— Иска да ѝ заема парите. Бих могла, но ще искам разрешение от сестрите ѝ. Не желая да си мислят, че я фаворизирам. — Винаги беше внимавала, искаше да е честна към всички.

— Тогава го направи — каза той. — Не ѝ отказвай. Ако можеш да си го позволиш, помогни ѝ. Може би това е съдбата ѝ и не е само мечта.

— Ако е така, ще намерим начин — спокойно отговори тя, трогната от думите му, изречени в подкрепа на момиче, което той дори не познаваше.

— Никога няма да забрави, ако ѝ помогнеш, нито ще ти прости, ако откажеш.

Още преди Джулиет да излезе от стаята, Вероник почти беше решила да ѝ заеме парите, но искаше да говори и с останалите. За мъж, който нямаше деца, Ейдън имаше твърде категорични решения за онова, което тя трябваше да направи. В случая беше съгласна с него, той имаше право.

— Ще имаме дълги разговори, когато се приберем. Тя иска да продаде фурната и да се премести тук.

— Значи трябва да е наистина сериозна в намеренията си. — Ейдън беше впечатлен. Също като нея.

— Мисля, че е така.

— Е, ами струва ми се, че всичко е минало по-добре от очакваното — каза той. Вероник беше щастлива, че разговарят. Хубаво беше да знае, че някой го е грижа за живота ѝ. За нея това беше нещо ново.

— Така е. Как върви изложбата?

— Още не съм ходил в галерията. Представителят ми е тук, дойде да провери нещата. И с него още не съм се виждал. Искан преди това да те чуя. Колко дълго ще останат дъщерите ти? — Ейдън нямаше търпение да се срещнат в Берлин.

— Още не знам. Може би два дни. Едва ли ще останат повече.

— Кажим им да побързат да се прибират, че те чакам в Берлин — нетърпеливо настоя той. — Липсваш ми, Вероник.

— И ти ми липсваш — призна тя и се усмихна широко. Толкова хубаво ѝ беше да си говори с него. Точно от това имаше нужда след тъгата, която я налегна, като видя отново замъка. Сякаш бе отишла на посещение на всичките си разбити надежди. А с Ейдън всичко беше ново. Разговорът с него я караше да се чувства млада и изпълнена с надежда.

- [1] [Обща медицина \(фр.\)](#). — Б.пр. ↑
- [2] [Торти \(фр.\)](#). — Б.пр. ↑
- [3] [Твърде скъпо за ремонт \(фр.\)](#). — Б.пр. ↑

13.

Същата вечер Джой, Джулиет и Вероник вечеряха в големия ресторант на „Еден Рок“. Имаха много да си говорят за замъка и срещата с Марние. И трите бяха приятно изненадани от Елизабет и Софи, а Джулиет не можеше да спре да говори за замъка. Джой все още мислеше, че сестра ѝ е луда, щом иска да го купи. Самата тя беше съвсем категорична, че иска да се отърве от него възможно най-скоро и отново го повтори на сестра си, когато се прибраха в стаята си.

— Мисля, че мога да направя страхотни неща с него — възрази Джулиет с решителност, каквато Вероник не беше виждала в нея. На следващия ден дъщеря ѝ отново повдигна въпроса за заема. Вероник не беше против, стига Джой и Тими да са съгласни. Искаше и да се направи оценка на имота, за да може да се изчисли стойността на всеки дял. Джулиет заяви, че ще остане в Южна Франция колкото трябва, за да получи оценката. Смяташе също да разговаря с архитект за стойността на ремонта. Беше съвсем сериозна и още същата сутрин се обади на агент по недвижими имоти в Сен Пол дьо Ванс, за да си уговори среща с него следобед.

Джой вече беше обявила, че си заминава на следващия ден. Новият ѝ агент ѝ беше изпратил имейл за прослушване за по-добра роля в сапунен сериал, което можеше да означава, че ще се задържи в шоуто поне за месец. Мениджърът ѝ пък искаше да разговарят за голяма рекламна кампания за козметична линия. И двете възможности бяха чудесни, така че не искаше да ги изпусне. Нямахше търпение да се прибере и на няколко пъти разговаря с мениджъра си. Описа го като симпатичен и наистина умен младеж. Джулиет на шега я попита дали не излизат заедно, но Джой отрече и заяви, че връзката им е строго делова, макар да бил хубавец. И Вероник беше мислила за това. Младежът изглежда проявяваше необичайно внимание, макар Джой да настояваше, че това е просто и само работа.

Трите се насладиха на мързелив следобед в бунгалото и на басейна, а Джой и Джулиет плуваха до шамандурата, както когато бяха

деца. Вероник беше сама, когато получи есемес от Николай Петрович, който я питаше къде е в момента. Отговори му, че е в хотел „Дьо Кап“ с две от дъщерите си. Той незабавно ѝ отвърна, че се намира на яхтата си край Сен Жан Кап Фера и този следобед ще се отпрати в нейната посока. Дали тя и дъщерите ѝ не биха искали да вечерят на яхтата? Твърдеше, че за него ще е чест, и Вероник я досмеша. Помисли си, че би било забавно дъщерите ѝ да се запознаят с него. Освен това сигурно щеше да им е интересно да видят яхтата му. Знаеше, че той притежава няколко. Щеше да е хубаво да се срещнат. Изпрати му есемес, че за тях ще е удоволствие, и той отговори, че лодката му ще ги вземе в осем часа от пристана край „Еден Рок“. Когато дъщерите ѝ се върнаха от плуването, тя им съобщи за предстоящата среща.

— Николай чий? — попита объркана Джулиет. Никога не беше го чувала и не можеше да си представи как майка ѝ се бе запознала с него. — Знаеш колко мразя яхтите, мамо. От тях ме хваща морска болест.

— Мисля, че неговата е достатъчно голяма, че да не ти прилошее. Нека да идем. — Не го беше виждала откакто вечеряха на терасата на апартамента му в Рим, след като едва не беше я убил с ферарито си. Не беше споделила с дъщерите си за това, а още по-малко — че едва не се беше оставила да я блъсне.

— Как се запозна с него? — озадачи се Джой. Майка ѝ беше скромна жена и не общуваше с милиардери с яhti.

— Срегнахме се в Рим, преди да ида във Венеция, за да проуча картината от баща ви. — Звучеше достоверно, макар обяснението да беше непълно. — Руснак е — добави тя, за да ги подготви за поведението му на човек, по-голям от живота. Надяваше се само да не опита да съблазни някое от момичетата, макар да се съмняваше, че би го направил.

— Звучи ми скучно — каза Джулиет, която не беше в настроение за вечеря на яхта. Джой пък каза, че това е последната им вечер заедно, преди да се върне в Ел Ей, и не иска да я прекарва с непознат. Сестра ѝ я подкрепи.

— Не мисля, че ще ви е скучно — загадъчно каза Вероник. — Ако ви доскучае, обещавам да се приберем рано. Просто ми се доверете. Мисля, че ще ви е интересно да се запознаете с него. Много е колоритен.

— Мамо, ти да не излизаш с него? — подложи я на разпит Джой, без наистина да го мислеше, а Джулиет извъртя очи, сякаш идеята ѝ се струваше глупава. Още по-малко биха могли да си представят, че майка им бе пропътувала цяла Италия в компанията на британски фотограф, с единайсет години по-млад от нея, както и че смята да иде при него в Берлин веднага след заминаването им.

— Вечерях с него — скромно обясни Вероник.

Момичетата неохотно, но все пак се съгласиха да отидат до яхтата след настояванията на майка си. Към шест часа се прибраха, за да се изкъпят и преоблекат. Вероник се замисли какво щеше да каже на Ейдън. Спомни си ревността му към Николай и как се издразни, когато той ѝ прати есемес във Венеция. Не ѝ се искаше да го ядосва и реши да му каже, след като вечерята приключи. Не искаше да го лъже. Преди да тръгнат към лодката на пристанището, набързо му написа съобщение: „Излизам да вечерям с момичетата. По-късно ще говорим. Обичам те. В.“. За момента това беше всичко, което му трябваше да знае.

Облече се набързо и отиде при момичетата, за да ги вземе. Завари Джой да зяпа огромната яхта, закотвена пред хотела. Беше два пъти по-голяма от всеки друг плавателен съд наоколо.

— Мисля, че това е боен кораб. Или круизен — каза тя. Яхтата изглеждаше зловеща — целият корпус беше боядисан в черно, а към кърмата бяха привързани две големи моторни лодки. Виждаше се как в едната се качват група моряци.

— Мисля, че там ще вечеряме — внимателно каза Вероник, а Джулиет се втрени в нея.

— Ти шегуваш ли се? Кой е тоя тип?

— Руски олигарх. Не съм сигурна с какво се занимава, но явно е известен.

— Трябва да е търговец на оръжие, за да има такава огромна яхта — коментира Джой. Последваха майка си навън до пристана, където моторната лодка вече ги чакаше с шестима униформени моряци и техния командир, който ги посрещна. Екипажът беше британски. Изглеждаха доволни да видят момичетата, поздравиха ги любезно, след което им помогнаха да се качат на катера. Джой не можа да се сдържа да попита за яхтата и единият от моряците я осведоми, че е дълга сто трийсет и седем метра и понастоящем е една от двете най-големи частни яхти в света. Каза още, че на нея има площадка за

хеликоптери и плувен басейн, а собственикът вече строи още по-голяма. Джой кимна и погледна учудена Джулиет. И двете бяха впечатлени от познанството на майка им с човек, който притежава такова чудо. А още повече се изненадаха като го видяха.

Николай ги очакваше на палубата. Беше с бял ленен панталон и разкопчана бяла риза, около врата му висеше дебела златна верига и носеше златен ролекс, инкрустиран с диаманти. Развълнува се като видя Вероник. Прегърна я топло, поздрави Джой и Джулиет, а един сервитьор им подаде чаши с шампанско.

— Искате ли да ви разведе из яхтата? — попита ги той и трите ентузиазирано се съгласиха. Поведе ги по стълбите към горната палуба, която беше просторна и открита — имаше бар, лятно кино за топлите вечери и хеликоптерна площадка, която изглеждаше гигантска.

После слязоха до кабината на щурвала, където капитанът и трима офицери ги разведоха наоколо. Екипажът се състоеше от петдесет човека, повечето от които в момента бяха на палубата. При всяка възможност Николай се обръщаше към Вероник и ѝ се усмихваше, сякаш бяха стари приятели, което не остана незабелязано за дъщерите ѝ. Вероник не беше сигурна дали са ужасени, или впечатлени, но и двете бяха изненадани — и от Николай, и от яхтата, която изглеждаше голяма почти колкото презокеански лайнер.

Разгледаха и каютите за гости, двете гостни, киносалона, огромния гимнастически салон с всякакви видове екипировка, както и спа центъра. Николай гордо ги уведоми, че разполага и с фризьор и маникюристка. Имаше и богата библиотека, просторна трапезария с дървена ламперия, в случай на лошо време, както и една още по-голяма и открита — за топлите вечери. Всеки етаж разполагаше с вътрешен бар и места за сядане, както и с игрална зала, където Николай каза, че обича да играе покер с приятели. Последната им спирка беше в кухнята — храната се приготвяше от трима готвачи и четирима помощници. Яхтата приличаше на плаващ град. Когато се върнаха на главната палуба, там ги очакваше хайвер, сервиран на един от външните барове. Самото им пребиваване тук беше изумително преживяване и Вероник забеляза, че дъщерите ѝ са силно впечатлени. Домакинът им беше чаровен, приятен, интелигентен и гостоприемен. Очевидно много се гордееше с яхтата и се радваше да им я покаже. В

него несъмнено се долавяше нещо недодялано, но беше извънредно мил и приятелски настроен към тях.

Преминаха от шампанско на водка с хайвер. Джулиет не показва никакви признаци на морска болест. Николай им обясни, че човек не може да почувства клатене на яхтата заради огромните стабилизатори. Сподели, че с нея е прекосил няколко пъти Атлантика, и има по-голяма яхта, която държи на Карибите край Сейнт Бартс. Луксът тук беше зашеметяващ. Вероник се замисли как ли би реагирал Ейдън на всичко това. Едва ли имаше смисъл да се отправят възражения — човек можеше само да гледа с удивление. Трудно беше да си представиш, че някой би могъл да има толкова пари. А яхтата беше красива, макар разкошът да беше прекален. Предлагаше всяко удобство, което би могло да се купи с пари. Само картините по стените струваха милиони. Интериорът беше крециящ, но подходеше на Николай.

Имаше две картини на Пикасо на борда, няколко на Джаксън Поллок и един голям Шагал в главния салон. Момичетата останаха без думи, особено Джулиет, която разбираше от изкуство. Вероник се засмя, като видя удивлението на лицата им. Час по-късно Николай ги поведе към масата за вечеря. Бюфетът, подреден за тях, бе истинско пиршество. Нямаше и следа от младата му компаньонка. Изглежда беше сам, макар Вероник да подозираше, че момичето е някъде на борда. Беше я оставил да го чака в спалнята с часове, докато двамата вечеряха на терасата в „Хаслер“, и това не го притесняваше. Беше от онези мъже, които винаги имаха красива жена до себе си, дори и само като аксесоар.

— Майка ви разказа ли ви как се запознахме? — попита Николай дъщерите ѝ, докато вечеряха.

— Не, не е — каза Джой и многозначително изгледа майка си. Сега, когато и тя се беше запознала с него, беше още по-любопитна.

— Едва не я убих в Рим с ферарито — обясни той и разкаян погледна Вероник, която му се усмихна, за да го успокои. — Беше ужасно, а тя след това се държа толкова мило. Трафикът беше кошмарен, всички караха твърде бързо. На косъм успях да не я блъсна. Бяхме отседнали в един и същ хотел, така че я отведох там и извиках лекар. А после вечеряхме — гордо обяви той, сякаш вечерята с нея беше особена чест. — И ето че сега сме тук, приятели. Вие сте на

яхтата ми. В Рим ѝ обещах, че ще я поканя на вечеря. — Стюардът им наля „Шато Марго“ от 1983-та.

— Ти нищо не си ни казала, мамо! — обвини я Джой, задето беше скрила инцидента в Рим.

— Бях добре — омаловажи случката Вероник.

— Литна във въздуха като пеперудка — каза Николай, спомняйки си ужасния миг, когато бе помислил, че ще я убие. — Рим е много опасен град. Как беше във Венеция?

— Прекрасно. Посетих манастира, за който ти споменах, във връзка с моята картина. Сега я проучват. Още не са ми се обадили. После бях в Сиена и Флоренция, беше фантастично. Обожавам „Уфици“ — добави тя, а дъщерите ѝ я изгледаха учудено.

— Кога си правила всичко това?

— След Венеция — невинно отговори тя. — Преди да се срещнем тук.

— И не си ни казала... Мислехме, че си се върнала в Париж.

— Ами понеже и без това бях в Италия, реших малко да поразгледам — смотолеви тя. Дъщерите ѝ се спогледаха, но тя се направи, че не забелязва.

Опитаха профитеролите и шоколадовото суфле за десерт. Николай запали пура и се обърна към Вероник.

— Имам един проект за теб — каза той и ѝ се усмихна. И за двете момичета беше очевидно колко много я харесва. — Искам да ми нарисуваш портрет. Наемам те да го направиш. Ще дойда в Ню Йорк през есента, може да е тогава. — Не я попита дали иска, нито дали има време. Реши, че е свободна, а тя се засмя на предложението му.

— Дори не знаеш дали харесваш работата ми. Не съм рисувала портрети от дълго време, не и сериозни.

— Много е добра — прекъсна я Джой.

— Имаш доверието ми — заяви Николай и размаха пурата си. Вероник обичаше миризмата на пури — напомняше ѝ на баща ѝ. Предположи, че е „Коиба“. — Ще ти кажа кога идвам.

— Може да останеш разочарован... — Вероник беше много притеснена от идеята, но не и Николай.

— Не вярвам. Убеден съм, че си голяма художничка — каза той. Сервитьорката им наля „Шато д’Икем“ и всички отпиха с наслада.

Николай разказа за колекцията си от произведения на изкуството и покани момичетата да му гостуват в дома му в Лондон или на някоя от яхтите, по всяко време. Поговориха още час, след което Вероник обяви, че е време да се връщат в хотела — денят им беше дълъг, а Джой си тръгваше рано на следващата сутрин. И трите съжаляваха, че трябва да се прибират. Николай се беше оказал изключително приятен домакин, а пребиваването им на яхтата беше незабравимо преживяване. Той целуна и трите, а после им маха, докато се отдалечаваха с катера. Когато Вероник и дъщерите ѝ се върнаха в хотела, се чувстваха като Пепеляшка след полунощ.

— Боже мили, мамо... Какво беше това? — възкликна Джой, докато влизаха във фойето на „Еден Рок“. На лицето ѝ беше изписана широка усмивка. — Наистина ли едва не те е убил в Рим?

— Не съвсем, нямаше как да ме удари — каза тя и наум добави: „Благодарение на Ейдън“. — Но се държа много мило. Имаше великолепен апартамент в „Хаслер“, вечеряхме на терасата му.

— Това ми звучи доста пикантно, мамо. — Джой я гледаше с ококорени очи, а майка ѝ се разсмя. Никога не им беше хрумвало, че тя може да познава човек като него.

— Не беше така — увери я тя. — Той си имаше приятелка. Много красиво момиче, беше по-млада от теб.

— Хич не се учудвам — обади се и Джулиет. — Видях една красавица да се вмъква във фризьорския салон, докато обикаляхме, но когато влязохме там, беше изчезнала. Не мога да повярвам, че има такава яхта. Той сигурно е най-богатият човек на света.

— Само един от тях — каза Вероник. През последните години се беше навъдила съвсем нова порода богаташи и човек често можеше да се натъкне на тях в Европа. Самата тя беше виждала и други като него в Париж. — Яхтата беше невероятна, нали?

— Не мога да повярвам, защо не ни каза, че си била във Флоренция — каза Джой.

— Ами вие бяхте заети, а през повечето време не съм правила кой знае какво. Николай и за мен беше странност. Но си помислих, че ще ви хареса да видите яхтата. Чувала съм за нея. Оказа се дори по-голяма и впечатляваща, отколкото си представях.

— На такива големи яхти не получавам морска болест — обяви Джулиет така, сякаш беше направила важно откритие, а майка ѝ и

сестра ѝ се разсмяха. Бяха пили доста вино и се чувстваха страхотно.

Вероник си взе довиждане с Джой, дъщеря ѝ пътуваше рано на следващата сутрин. Когато се прибра в стаята си, Ейдън ѝ се обади. По-рано ѝ беше оставил съобщение, а тя още не беше му отговорила. Звучеше разтревожен.

— Къде беше цяла вечер?

— Направих нещо щуро — призна тя.

— И какво е то?

— Николай Петрович беше наблизко с яхтата си и ни покани с момичетата на вечеря. Реших, че на тях ще им хареса.

— Ама той какво иска от теб? — изръмжа ревниво той, но тя не искаше да го лъже. Това беше лош навик, с който не трябваше да свиква, дори и Ейдън да не одобряваше действията ѝ.

— Просто да ни покаже яхтата си. За момичетата това беше нещо ново и различно. — Не му каза колко великолепна беше, нито пък колко добре си бяха изкарвали. Само му сподели къде бяха ходили и това беше достатъчно.

— Сигурно ще се опита да спи с някоя от тях — каза той с неодобрение.

— Надявам се да не го направи. По-възрастен е от мен.

— Или пък може да опита да спи с теб... — паникьоса се той.

— Не ставай смешен. Момичето, с което беше в Рим, бе на около двайсет. Ами ти, какво прави тази вечер? — попита го тя, за да смени темата.

— Липсваше ми. Вечерях с представителя си и започнах да подреждам изложбата. Тук е трудно да направиш каквото и да било. — Разказа ѝ за проблемите си, сподели, че е получил много добра оферта от галерия в Ню Йорк, където да продаде някои от снимките си. Не беше натрупал голямо състояние, но това, което печелеше, му беше достатъчно, за да живее нормално. Нуждите му бяха обикновени, а и се надяваше, че ще може да вдигне цената на снимките, след като попаднат в музеите. Работеше здраво, за да постигне тази цел.

Вероник му каза, че Джой си тръгва на сутринта, а Джулиет ще се върне в замъка с агент за продажба на имоти, за да получи оценка за стойността му, така че да определи честна сума, ако реши да го откупи от сестрите си.

— Изглежда твърдо решена да го направи.

— Ще ѝ помогнеш ли?

— Да — потвърди тя и Ейдън остана доволен. Поговориха още малко, а към края на разговора той вече беше в много по-добро настроение.

— И повече да не излизаш на вечеря с оня руснак — строго нареди той. — Убеден съм, че е опасен, сигурно е търговец на оръжие, или пък нещо подобно.

— Може би — каза тя и не сподели, че Николай я беше наел да го рисува. Новината щеше отново да го ядоса, а тя не искаше това.

Обеща ѝ да ѝ се обади на следващия ден, каза ѝ, че я обича и после приключиха разговора. Вероник излезе на терасата и се загледа в гигантската яхта, която все още беше в залива. Светеше като плаващ град. Замисли се за двамата мъже, с които се беше запознала това лято. Ейдън и Николай — колко различни бяха един от друг. Единият парадираше с богатството си по всеки възможен начин, а другият твърдеше, че е алергичен към богатшите и вярваше в простите ценности. Николай ѝ харесваше, но обичаше Ейдън. И докато си мислеше за тях, заспа.

На сутринта, когато се събуди, яхтата беше отплавала. Николай ѝ беше изпратил есемес, в който обясняваше, че се връща в Монако да вземе няколко приятели. Молеше да му прати съобщение, ако отново пожелае да вечеря на яхтата. Тя отговори на есемеса и му благодари за чудесната вечер.

Малко по-късно се срещна с Джулиет в шатрата на плажа. Дъщеря ѝ си водеше подробни бележки за замъка и искаше да се срещне с архитект, преди да си тръгне. Не спомена на майка си, но беше решила да се види отново с Елизабет и Софи същия следобед, на път към замъка, преди да се върне в Ню Йорк.

Вероник ѝ пожела късмет на тръгване и прекара следобед в почивка, слънчеви бани и четене на книга. Идеалният следобед и тя бе щастлива. Срещата ѝ с момичетата беше минала добре. Джой изглеждаше спокойна и въодушевена от актьорската си кариера и новия си мениджър. Джулиет се беше влюбила в замъка. На нея пък ѝ предстоеше Берлин и Ейдън. В живота ѝ всичко беше наред.

На път към замъка същия следобед Джулиет накара шофьора да спре до кабинета на Елизабет в Биот. Имаше пациент и сестрата я помоли да изчака. Джулиет се зачете във френско списание и десетини минути по-късно Елизабет, в бяла престилка и стетоскоп на гърдите, се появи от кабинета изненадана. Момичето се изправи и я поздрави с топла усмивка.

— Отивах към замъка и реших да се отбия да кажа здрасти.

Елизабет изглеждаше доволна. Постъпката я трогна.

— Майка ти и сестра ти с теб ли са? — Помисли си дали не чакат в колата. Смяташе да ги покани да влязат.

— Сестра ми си тръгна за Ел Ей тази сутрин, а майка е в хотела. Сама съм. Имам среща с агент за продажба на недвижими имоти, за да направи оценка на замъка. Трябва да знаем колко струва. — Елизабет кимна и реши, че идеята е добра.

— Има нужда от голям ремонт — напомни тя.

— Знаем. Софи тук ли е?

— Току-що излезе. Отиде при приятели в Сен Пол дьо Ванс. Беше много доволна от срещата с вас вчера — каза Елизабет. — Бяхте много мили с нея. Тя се страхуваше, а и аз също. Майка ви се държи изключително любезно — откровено призна тя. — Трябва да е било много болезнено за нея.

— Тя също ви хареса — призна Джулиет. — Почувства се по-добре, след като се срещна с вас. Мисля, че се натъжи, като видя замъка. Той ѝ навява много спомени.

Елизабет кимна. И с нея беше така. Нищо не беше казала предния ден, но Пол я беше водил там няколко пъти, когато Вероник и децата ги нямаше. Там беше зачената Софи, с което тя не се гордееше и не би го признала пред Джулиет, но се бе почувствала неловко, когато се озова там с Вероник. На младини се беше държала като глупачка. Всички щяха да са щастливи, когато се отърват от замъка, в него витаеха старите духове от миналото и много разкаяние.

— Надявам се скоро да го продадете — каза тя, докато изпращаше Джулиет до колата. Джулиет не ѝ призна, че смята да го задържи и да го откупи от сестрите си. Идеята все още беше твърде нова и за нея самата. Обеща скоро да се върне и отново да ги посети.

— Поздрави Софи от мен — заръча тя на Елизабет.

Агентът по недвижими имоти я очакваше в Шато дю Бриз. Оказа се сериозен мъж, който добре познаваше района и всички продадени напоследък имоти. Предупреди я, че замъкът не би могъл да получи висока оценка, предвид западналото си състояние. В продължение на няколко часа обикаляха имота. Човекът огледа всичко, обясняваше ѝ на английски, като допълваше на френски, който тя разбираше. Беше почти шест часа, когато уморени приключиха огледа. Агентът прегледа бележките, които си беше записал, и после седнаха на стълбището пред замъка, за да поговорят.

— Не искам да ви разочаровам, нито да ви вдъхвам фалшиви надежди. Всичко тук трябва да се ремонтира. Електрическата инсталация, водопроводът, покривът. Някой ще трябва да вложи много пари, за да го приведе в състояние, в което да може да се използва. Вероятно ремонтът ще е по-скъп от покупката му. Не мисля, че можете да очаквате повече от шестстотин хиляди долара за него. Най-много шестстотин и петдесет.

Това означаваше, че нейният дял ще е сто и петдесет хиляди долара, а тя щеше да дължи на сестрите си общо четиристотин и петдесет хиляди, ако се съгласят. Сумата, която трябваше да заеме от майка си, беше голяма, и тя не знаеше дали Вероник щеше да приеме. Но пък знаеше, че наследството, което би получила от майка си, щеше да е далеч по-голямо. Освен това щеше да използва и парите, които баща ѝ беше оставил, за да започне ремонта. Можеше също да продаде фурната в Бруклин. Както каза и агентът, проектът щеше да е скъп, но тя можеше да се справи с него стъпка по стъпка и дори да се нанесе тук, щом ремонтът започне и мястото стане безопасно.

— Познавате ли някой предприемач в района, а също и архитект?
— попита Джулиет.

— Познавам, да. В Сен Пол има добра фирма.

— Бих искала да получа оценка колко ще струва ремонтът.

Агентът кимна, написа ѝ името и ѝ го подаде. Джулиет погледна бележката. Жан-Пиер Фларион. Беше добавил телефона и адреса му. Тя му благодари за отделеното време и му плати договорената сума.

— Искате ли да го обявя за продажба? — попита той.

— Още не. Ще държим връзка — обеща тя и се качи в колата, за да се прибере в хотела. Докато минаваха през Сен Пол ѝ дойде идея.

Обади се на архитекта по телефона. Изчака няколко секунди и накрая нечий глас забързано ѝ отговори.

— *Oui?*^[1]

Беше самият господин Фларион. Обясни му, че притежава замък в района и иска да се консултира с някого за ремонта му.

— Какъв замък? — Гласът прозвуча заинтригувано.

— Шато дю Бриз — отговори тя.

— Но той от години е необитаем. В ужасно състояние е. Мислите да го купувате ли?

— Всъщност го притежавам. Беше на баща ми. Възможно ли е утре да дойдете и да го огледате?

— Бих могъл — отговори мъжът. — Нека проверя нещо. — След минута каза: — Мога да съм там утре в десет сутринта. След това съм зает. А през остатъка от седмицата имам срещи в Ница.

— Утре в десет е чудесно — каза тя и усети как я побиват тръпки от вълнение. Наистина го правеше. Щеше да се срещне с архитект. Случваше се. Искаше ѝ се да се разкреци, толкова развълнувана беше. Благодарни му и затвори.

— Щом се прибра в хотела, веднага отиде при майка си. По очите ѝ Вероник позна, че срещата бе минала добре.

— Какво ти каза агентът? — усмихна се тя на дъщеря си.

— Каза, че замъкът струва между шестстотин и шестстотин и петдесет хиляди долара, което значи, че ще ми трябва над четиристотин и петдесет, за да го откупя от момичетата. Би ли ми заела толкова много пари, мамо?

Затаи дъх. Вероник помисли малко и кимна.

— А как ще платиш ремонта?

— Мога да използвам парите, които татко ми остави, и онова, което ще получа от фурната, ако я продам и след като ти върна онова, което ти дължа за нея. Това ще ми даде начален старт.

— Мисля, че ще трябва да ти заема известна сума отгоре за ремонта. Можем да я добавим към заема ти, с който ще купиш дяловете на сестрите си. И ще трябва да ги питаш какво мислят и дали са съгласни с предложението ти. Но цената ми изглежда разумна.

Когато Джулиет се върна в стаята си, имаше чувството, че лети. Щеше да си има хотел!

По-късно двете вечеряха в малък италиански ресторант в старата част на Антиб. Вероник беше минавала на няколко пъти покрай него с Ейдън и обстановката ѝ се беше сторила непринудена и приятелска. Поразходиха се наоколо след вечеря и после се върнаха в „Еден Рок“.

Джулиет нямаше търпение да се срещне с архитекта на следващата сутрин. Цяла нощ се въртя в леглото, без да може да заспи. Единственото, за което можеше да мисли, бяха плановете ѝ за замъка. Представяше си Шато дю Бриз в списъка на Relais & Châteaux^[2]. Предполагаше, че работата по замъка ще отнеме около година. Притесняваше се от онова, което архитектът щеше да ѝ каже. Докато изчисляваше колко може да струва ремонтът, най-сетне заспа. Сънува замъка. В конюшните имаше коне, градините бяха разцъфнали. Щяха да си отглеждат собствени зеленчуци и знаеше как точно иска да изглежда кухнята. А тя щеше да пече хляба и да готви. Буди се на няколко пъти, притеснена да не пропусне срещата. Накрая потъна в дълбок сън, представяйки си, че е в собствената си стая в замъка.

---

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

[2] „Ханове и замъци“ — международно сдружение на собственици на луксозни хотели. — Б.пр. ↑

14.

Когато на следващата сутрин Джулиет пристигна в замъка с десет минути закъснение, Жан-Пиер Фларион вече я чакаше там. След като през по-голямата част от нощта се беше мятала в леглото, накрая се успа. Уплаши се, че ще закъснее, и се приготви набързо.

Архитектът се оказа висок, симпатичен човек в средата на трийсетте. Носеше със себе си всичко, което щеше да му е необходимо — бележници, рулетка, фотоапарат, лаптоп. Джулиет искрено се извини за закъснението. Русите ѝ къдрици стърчаха безразборно, беше със сини дънки и маратонки, за да може да огледа всичко с архитекта, без да се притеснява, че ще се изцапа. Той също беше с дънки и леко спортно сако. Изглеждаше учуден като я видя.

— Представях си някоя доста по-възрастна жена — призна той, докато влизаха в замъка. Изглеждаше по-впечатлен от Джулиет, отколкото от сградата или предстоящия ремонт. Говореше перфектен английски, с което много я улесни.

— Току-що наследих замъка от баща си — обясни тя. — Притежавам го заедно със сестрите ми. Ще откупя дяловете им и ще го превърна в хотел.

— Това е интересна идея — одобри той, извади айпада си и започна да си нахвърля бележки. — Ще трябва да наемете човек, който да го управлява.

— Мога и сама да го управлявам, а също и да готвя — заяви Джулиет, а той кимна, впечатлен от ентузиазма ѝ.

Влязоха във всяко едно помещение, а Жан-Пиер мереше и записваше. Обсъдиха течовете с пазача, както и състоянието на покрива.

— Не знам архитект ли ми трябва, или строителен предприемач — сериозно каза тя.

— Върша и двете неща. А вие сте права. Не ви трябва да правите основни конструктивни изменения. Добре е да запазите оригиналното му състояние, само че ще трябва сериозни ремонтни дейности.

— Знам — смело отговори Джулиет, докато се чудеше каква ли сума ще ѝ съобщи. Но поне беше местен. Не ѝ се щеше да наема архитект от Париж. Или пък от Ница.

До обяд успяха да обхоят всичко. Двамата бяха съгласни, че кухнята има много работа. Но мебелировката изглеждаше добре. Налагаше се да я претапицира и да поръча нови завеси. Старите, които майка ѝ някога беше купувала, бяха се превърнали в дрипи.

— Можете да намерите някои чудесни неща в местните антиквариати — посъветва я той.

След като направиха всичко необходимо, архитектът заяви, че трябва да се прибере в офиса и да направи някои изчисления, за да ѝ даде приблизителна оценка.

— Мога да ви ги изпратя в късния следобед.

— Чудесно. — Не ѝ се искаше да му казва, че е отседнала в „Еден Рок“, така че му даде номера на мобилния си телефон и той обеща да ѝ се обади. А после я изненада, като я попита дали не би приела да обядва с него. Джулиет се поколеба за миг, но се съгласи. Обядваха в ресторанта на площада в Сен Пол дьо Ванс и той ѝ препоръча да опита сока — местен специалитет, подобен на пица, но с тесто от нахут. Ухаеше великолепно, когато го вадеха от фурната.

— Защо ви е да се нагърбвате с рухнал, стар замък? — попита той, докато обядваха. — Защо просто не го продадете?

— Влюбих се в него, когато го видях преди два дни. Мисля, че да го притежавам, е част от съдбата ми. Още щом го зърнах знаех, че ще го превърна в хотел. — След това му разказа за фурната, как беше изоставила кариерата си в областта на история на изкуствата, за да иде в „Кордон Бльо“, и колко много обичаше пекарството.

На свой ред Жан-Пиер сподели, че всички от семейството му са адвокати и баща му настоявал да работи в семейната фирма в Драгинян. Той отказал, постъпил в университета и станал архитект, след което се преместил в Сен Пол дьо Ванс, който винаги харесвал, и сега си имал собствена фирма. Изглеждаше много горд от онова, което беше успял да постигне. Обядът продължи цели два часа, през които двамата не спряха да говорят. Той обеща да ѝ се обади по-късно следобед, за да ѝ каже оценката, а тя му благодари за обяда и си тръгна.

Жан-Пол се върна усмихнат в офиса си. Никога не беше срещал жена като нея. Изпълнена с енергия и добри идеи, вълнуваше се от онова, с което се беше захванала. Изглеждаше му изключително грижовна и всичко в нея излъчваше женственост — лицето ѝ, чувствените ѝ устни, тялото. През цялото време му се беше налагало да се бори със себе си, за да се съсредоточи върху думите ѝ, като единственото, което искаше всъщност, беше да я гледа.

Докато набираше номера ѝ по-късно следобед, се чувстваше като ученик. Джулиет се препичаше край басейна в „Еден Рок“ с майка си и ѝ разказваше за срещата си сутринта. Твърдеше, че архитектът изглежда като човек, който си разбира от работата.

Приблизителната цена на предстоящия ремонт, която той ѝ съобщи, ѝ се стори ниска.

— Сигурен ли сте? — Стори ѝ се подозрително. Не ѝ се искаше по-късно сумата да се окаже двойна.

— Твърде много ли е? — разтревожи се той.

— Не, твърде малко. Не искам лоши изненади в бъдеще.

— Винаги има отклонения в сумата, когато човек се захване с работата. Изчислих внимателно въз основа на видяното днес. По-добре ли ще се почувствате, ако я удвоя? — каза той и тя се засмя.

— Не, в никакъв случай. Добре, това ми звучи чудесно.

— Кога искате да започнем? — попита Жан-Пиер и тя се замисли.

— Всъщност, би ми се искало да започнем още утре. Но сигурно ще ми трябват един-два месеца, за да уредя нещата си в Ню Йорк. Може би и повече. — Трябваше да изкупи дяловете на сестрите си и да продаде фурната в Бруклин, но не знаеше колко ще отнеме това. А сега беше средата на август. — Да кажем, че по някое време през септември или в началото на октомври. Ще имате ли време за мен тогава, или имате много други проекти?

— Ще имам време — обеща той. — Само ме уведомете като сте готова. — Спомни си думите ѝ, че като видяла замъка, решила, че това е съдбата ѝ. Сега той чувстваше същото към нея.

— Благодаря — каза тя с облекчение. След като затвори, се обърна към майка си. — Имам си архитект. Готова съм. Сега трябва да изкупя дяловете на момичетата, да продам магазина и да започвам.

Вероник се усмихна на пламъка в очите ѝ. Никога не я беше виждала толкова щастлива. Джулиет знаеше съвсем точно какво иска да прави и това беше чудесно.

— Кога се връщаш? — попита тя дъщеря си. Джулиет помисли, преди да отговори. Искаше ѝ се отново да види Софи, но не ѝ се щеше да губи още един ден.

— Утре — заяви тя твърдо. — Ще помоля на рецепцията да ми резервират полет от Ница. Ами ти, мамо? Ще останеш ли още малко тук? — Знаеше, че майка ѝ няма какво друго да прави, така че не бързаше да се върне в Париж или Ню Йорк.

— Не, мисля, че и аз ще си тръгна утре — отговори тя. — Няма да ми е забавно тук без вас.

Не ѝ каза за Берлин. Нямахте търпение да види Ейдън — така, както Джулиет не можеше да чака, за да се заеме със замъка, но си премълча. Искаше да иде при него и да му помогне с подготовката по изложбата. Щом Джулиет се гмурна в басейна, му изпрати есемес. Той се развълнува като разбра за скорошното ѝ пристигане в Берлин.

15.

Пет часа след отпътуването на Джулиет Вероник излетя директно за Берлин, без да спира в Париж. Ейдън я чакаше на летището точно зад охранителната линия, с широка усмивка на лицето. Двамата бяха разделени едва няколко дни, но им се струваше, че е минала цяла вечност. Докато вървяха към остина, се държаха за ръце. Щом видя малката спортна кола, Вероник изпита чувството, че се прибира у дома. Ейдън изглежда здравата беше работил. Носеше избеляла тениска и износени дънки. Сам слагаше рамки на снимките и ги подреждаше за изложбата. Докато пътуваха към Берлин по новата магистрала, Вероник му разказа за всичко, случило се през последните дни. Обясни му за вчерашната среща на Джулиет с архитекта, както и за намерението ѝ да продаде магазинчето си в Бруклин.

— Ще ѝ помогнеш ли? — отново попита той. Вероник кимна с усмивка. Беше много мило да защитава интересите на дъщеря ѝ, без дори да я познава.

— Сигурна съм, че сестрите ѝ няма да имат нищо против и ще се радват бързо да си вземат парите, особено Джой и Софи. — Знаеше, че всички те биха могли да използват парите за проектите си. Тими — за своя приют, Джой — за живота и кариерата си в Ел Ей, а Софи — за обучението и издръжката си. Дотук изглеждаше, че политиката ѝ да насърчава дъщерите си да се справят сами беше дала резултат и тя се гордееше с тях.

Наближиха града, отбиха от магистралата и Ейдън подкара към квартал Мите. Показваше ѝ забележителностите, мястото, където се беше издигала Берлинската стена и някогашния пропускателен пункт „Чекпойнт Чарли“. Вероник никога не беше идвала в Берлин и нямаше търпение да разгледа града заедно с него. Отседнаха в малък пансион край Бруненщрасе, където се намираще галерията и други авангардни места като „Куратори без граници“ — проект, започнат от Сара Белдън, търговка на произведения на изкуството от Ню Йорк. Навсякъде имаше графити, сградите бяха сиви и необитаеми. Ейдън

вече я беше предупредил, че хотелът е истинска дупка, но се намираше близо до галерията и му беше удобен. След „Чиприани“ и „Дьо Кап“ знаеше, че тя е свикнала на далеч по-люксов живот от неговия. Издаваха го дори дрехите ѝ — бяха скъпи и винаги изглеждаше шик. Ейдън беше сигурен, че животът ѝ в Париж и Ню Йорк е охотен, само дето не знаеше доколко точно. Той обаче нямаше намерение да се променя. Искаше да сподели живота си с Вероник такъв, какъвто си беше, без излишно да го разкрасява.

Спряха до малък хотел, за да оставят багажа, и тя се разсмя като видя, че мястото е дори по-ужасно, отколкото го беше описал. На рецепцията седеше младеж с пиърсинги и татуировки, с обръсната глава. Наложиха му се да търси ключа на Ейдън и най-сетне го намери в някакво чекмедже. Мястото изглеждаше занемарено, както и гостите, които бяха отседнали тук, но стаята беше чиста. Беше оскъдно мебелирана, банята беше малка, но Вероник обяви, че това не я притеснява. Оставиха багажа и излязоха. Извървяха краткото разстояние до галерията, хванати за ръце. По цялата улица имаше много магазини, ресторанти, галерии, разминаваха се с предизвикателно изглеждащи хора, архитектурата беше смесица от старо и ново строителство.

— Толкова се радвам, че дойде! — Ейдън сияеше, беше щастлив, че са заедно. Когато Вероник видя галерията, беше впечатлена. Мястото се оказа огромно и празно, подовете бяха циментови, таванът беше висок, с оцветени греди, а стените — гладки и голи, с чудесно осветление, за да изпъкват снимките. Зад бюрото седеше момиче, а трима младежи окачваха снимки там, където Ейдън им беше казал. Две от стените вече бяха покрити с впечатляващите му творби. Както ѝ беше обяснил при запознанството им, снимаше основно трагедиите и болестите на света. Предлагаше мрачен и тъжен поглед към живота: мъж, който беше жестоко пребит; проститутки и наркомани; скитници и окаяни деца; изтормозени хора, в чиито очи се четяха всички световни несгоди.

— Всички извъръщаме глави от такива гледки — обясни той, като я видя, че разглежда снимките. — А аз искам хората да видят. Не можеш да бягаш от живота, защото е грозен или тъжен. — Гледната му точка беше сурова, а фотографиите му — по-затрогващи и от творчеството на Диана Арбус или Нан Голдин, които също снимаха

неудачници и наркомани. Ейдън виждаше нещата още по-тежки и дори по-депресиращи. Фотографиите притежаваха някаква болезнена красота. Докато ги гледаше, Вероник се зачуди колко ли от тях ще се продадат. Творбите му не бяха от ония, които човек би искал да види, като се събуди сутрин. Все пак тези неща трябваше да се кажат, а той имаше смелостта да го направи. Не се беше отдръпнал при вида на мизерията или гетото, а снимката му на индийското дете, ридаещо над тялото на мъртвата си майка, предизвика сълзи в очите ѝ. Ейдън беше защитник на бедните и унизените, гласът на безгласните. От снимките му беше лесно да се разбере защо изпитва такава ненавист към хората с пари или към онези, които водеха лесен живот. Според Вероник в света имаше място и за двете. Ейдън изповядваше далеч по-екстремни политически и социални виждания и яростно изразяваше това чрез работата си.

— Красиви са — възхитено призна тя и думите ѝ го развълнуваха.

— Понякога се тревожа, че са малко крайни. Не искам да плаша хората, но през повечето време чувствам, че правя именно това.

Представи я на Карл, собственика на галерията — млад мъж в началото на трийсетте, целият в татуировки. Учтиво ѝ стисна ръката и когато каза името си, тя не пропусна онова „фон“, което подсказваше, че е аристократ в един много модерен свят. Никой не би го допуснал по външността му. Работещите в галерията изглеждаха твърде предизвикателно, нещо характерно за берлинската арт сцена. Всичко изглеждаше далеч по-крайно и агресивно от света на изкуството в Париж, който бе запазил познатата си бохемска същност и беше далеч по-малко авангарден. Всичко тук беше впечатляващо и ново за нея. Да го сподели с Ейдън я зареждаше и ѝ разкриваше цяла нова вселена, макар самата тя да изпитваше страст към по-различен вид изкуство. Ейдън харесваше и други течения, беше се наслаждавал на посещенията им в „Уфици“ във Флоренция. А и според него, исторически погледнато Ренесансът също е бил считан за авангарден навремето. Това беше интересна гледна точка и когато я сподели, Вероник се развесели. В думите му все пак имаше истина.

Всеки творец изпреварваше времето си, все едно в коя област се изявяваше. Често новите концепции шокираха обществото — първите голи изображения, идеята, че земята е кръгла... Или онова, което

Ейдън правеше в момента. Вероник се възхищаваше на това колко е отворено съзнанието му, на новаторството и смелостта му. Да гледа снимките му я вдъхновяваше отново да се върне към рисуването. Това я подсети за Николай и портрета, който бе пожелал да му нарисува. Зачуди се дали наистина ще ѝ се обади — мислеше си, че като модел щеше да бъде забавен. Руснакът притежаваше силен характер, който се проявяваше и в излъчването му.

Ейдън я покани на обяд в една бирария, където хапнаха наденички и пиха големи халби с тъмна бира. След обяда я разведе из още няколко галерии, за да я запознае с местната арт сцена. Всичко беше твърде авангардно, но ѝ хареса. Двамата имаха много за какво да си говорят — за съвременното изкуство, мотивацията на творците, гледните им точки, разликите в поколенията творци. На Ейдън му доставяше удоволствие да бъде с човек, който изпитва такава страст към изкуството във всичките му форми. Вероник пък беше много отворена към новите идеи, което му харесваше, макар собственият ѝ стил на рисуване да бе далеч по-традиционен и да не беше склонна да поема рискове. От друга страна, неговите творби стискаха човек за гърлото, осмелявайки се да покажат истината такава, каквата е.

Накрая отново се върнаха в галерията. Джони Гарднър, неговият представител, вече беше там. Оказа се по-млад от Ейдън, с щръкнали черни коси. С изключителна сериозност обясни на Вероник работата на шефа си. Младежът ѝ хареса. Тръгна си няколко минути по-късно, за да се срещне с художник, който имаше студио нагоре по улицата. Ейдън продължи да поставя снимките в рамки и тя му помогна, а след това наблюдаваха как ги окачат по стените. Ейдън често ги спираше, за да промени нещо — да размени две фотографии или да мръдне някоя с няколко сантиметра. Беше изключителен перфекционист в работата си. На Вероник ѝ хареса да е част от това. Вълнението от предстоящото откриване осезаемо се долавяше в галерията.

В единайсет вечерта си поръчаха каджунска храна от „Загреус проект“. Беше много вкусна и докато вечеряха, успяха да завършат още две стени. После се върнаха в хотела и си легнаха изтощени. Ейдън се вълнуваше от предстоящото откриване, но се радваше, че Вероник е с него.

Когато тя се събуди на следващата сутрин, той нежно я погали. Лежаха голи в леглото и още полузаспали започнаха да се любят.

— Какъв прекрасен начин да събудиш човек — сънливо измърка тя, а той я целуна.

— Благодаря ти, че ми помогна снощи. Имаш добро око — похвали я той.

— Ти също. Правиш чудесни неща.

Изкъпаха се заедно, закусиха набързо и отидоха в галерията. Отне им още два дена, докато завършат подготовката. Имаше достатъчно кътчета и умно подбрани места, които им предоставяха допълнителни стени и разширяваха изложбата. Всичко беше готово. Ейдън размени местата на три фотографии, преди да се върне в хотела и да се преоблече за откриването. Беше предоставил твърде много от снимките си за изложбата и сега се надяваше на чудесни отзиви.

За откриването Ейдън беше облякъл черна риза и черни дънки, а Вероник — черни кожени панталони и черния пуловер, който си беше купила след няколко часа разходка по Ораниенбургер щрасе.

— Изглеждаш страхотно — възхитен отбеляза той и я целуна на излизане от хотела. Вълнуваше се много заради самото шоу, а Вероник най-вече заради него. Най-важният критик в Берлин беше обещал да присъства и още щом влязоха, Карл, собственикът, го уведоми, че получил обаждане от музей в Испания, откъдето искали да закупят някои от творбите му. Друг музей в Хамбург също проявявал интерес. Изложбата беше важна за Ейдън и се радваше, че я споделя с нея.

Хората започнаха да прииждат. Имаше ордъоври, музика, пъстра тълпа от почитатели на изкуството. Творци и колекционери бяха дошли от Италия, Испания и Англия. Критикът също се появи и хареса изложбата. Ейдън беше звездата на вечерта, творчеството му беше оценено и предизвика дискусии. Вероник забеляза, че повечето от присъстващите бяха млади хора, далеч от нейната възраст. Внезапно се почувства стара и се замисли дали не изглежда глупаво в черните си кожени панталони. Носеше косата си спусната, по молба на Ейдън. Това ѝ напомни за английския израз „стара овца, облечена като агне“ — надяваше се да не изглежда така.

Беше съвсем различна от хората, наобиколили Ейдън. В нея нямаше нищо предизвикателно, просто го обичаше и се радваше да е там с него, но вечерта се оказа тежко напомняне, че живеят в различни светове. Беше ѝ приятно да е тук, но не се чувстваше на мястото си. Замисли се той как ли би се вписал в нейната среда. Би могъл да го

направи, стига да поиска. Но беше твърде остър камък, имаше много категорични идеи, които едва ли щеше да промени заради някой друг. А и тя го уважаваше за това. Питаше се дали би могъл да бъде щастлив в нейния свят с недоверието, което изпитваше към хората с пари и с презрението към традиции, които смяташе за безсмислени. За него всичко трябваше да бъде честно и ясно, инак не би могъл да го толерира. Самият той твърдеше за себе си, че е гадно копеле, но нищо не може да направи по въпроса.

Нямаше съмнение, че понякога нейният свят не беше толкова честен, че в него царстваха преструвките и измамата. Малко хора можеха да си позволят да бъдат директни като Ейдън. Той нямаше нищо за губене, нямаше кого да защитава, освен себе си. През целия си живот Вероник се беше съобразявала с други хора и ситуации, често пъти за своя собствена сметка, което Ейдън не одобряваше. Смяташе, че трябва да е по-остра с хората, по-пряма, а тя настояваше, че това не ѝ е в стила. По негово мнение правилният отговор на хора, които по някакъв начин те обиждат или пък са груби, безчестни, неделикатни, или те използват, беше „майната ти“. Вече на няколко пъти ѝ беше предложил при необходимост да го каже на някоя от дъщерите си. Мисълта за това я бе накарала да се разсмее.

Вероник винаги беше безкрайно учтива, а добрите ѝ обноски и възпитание съпътстваха всичко, което вършеше. Ейдън настояваше, че това е лъжа, а той мразеше лъжците. Според него, ако някой те нарани, просто му сритваш задника и продължаваш напред. Това се виждаше и в работата му. Имаше меко сърце, но в същото време умееше и да се наежва като таралеж.

Правеше го винаги, когато се ядосаше. Вероник беше по-мека и спокойна, и заедно, по някакъв странен начин, двамата се допълваха един друг. Успокояваше го, а той я насърчаваше да е по-силна и категорична.

— Не можеш да бъдеш мила със задници — беше казал при един от среднощните им разговори. — Не го заслужават. Трябва да си твърда като тях, инак завинаги ще ти се качат на главата. — И по някакъв начин Пол точно така беше направил. Дори дъщерите ѝ го правеха понякога. Мислеха, че е тяхно право, и това дразнеше Ейдън, докато слушаше разговорите им по телефона. Кореше я, че е толкова отстъпчива с тях.

Джулиет ѝ се обади, докато все още бяха в галерията, за да ѝ каже, че е обявила магазинчето си за продажба. Обсъдила го с Арнолд, обявила разумна цена за бизнеса си и бързаше да сподели с майка си. Учуди се от шумотевницата около нея, пречеше ѝ да разговарят, а майка ѝ изглеждаше заета.

— Къде си? — попита Джулиет. Момичетата бяха свикнали винаги да им е на разположение, но и да не ги притеснява, когато самите те бяха заети. Очакваха да бъде майка на повикване, без собствени планове и нужди, и винаги се учудваха, когато си имаше други неща за вършене. Явно смятаха, че докато не ѝ се обадят, живее в заключена стая, и се предполагаше веднага да се отзове на заповедите им.

— Намирам се на откриването на изложба — каза с висок глас Вероник. Беше твърде близо до музиката, но не искаше да излезе. Ейдън искаше тя да е до него, това беше голямата му вечер. Не каза на Джулиет, че е в Берлин. Не ѝ трябваше да знае. Не искаше да отговаря на въпроси като „с кого?“ и „защо?“.

Джулиет повтори думите си, за да може майка ѝ да я чуе по-добре, и направо премина към темата. Често именно така преминаваха разговорите им. „Заета съм, мамо“ веднага слагаше край на разговора. Ако Вероник обаче беше заета, това не означаваше нищо.

— Говорих с Тими — продължи Джулиет. — Съгласна е да ми продаде дела си на цената, за която бяхме говорили с теб. Иска да прибави парите към онова, което татко ѝ остави за приюта и вече започва да оглежда къщи в Уестсайд. Каза, че може би ще отнеме време, докато открие каквото ѝ трябва. Обадих се на Джой, но все попадам на телефонния секретар. Получила е роля в сапунен сериал и през следващите няколко седмици ще работи всеки ден. Мисля, че спи с новия си мениджър — добави ни в клин, ни в ръкав, продължавайки разговора, който бяха водили за него в Южна Франция. — На другата вечер ми изпрати есемес, че вечеря с него и говорят за оная реклама за козметика, за която ѝ беше уредил прослушване. Каза ми, че ще ми се обади като се прибере, но така и не го направи. Може да си е мислила, че в Ню Йорк е много късно, но имам усещането, че тя крие нещо.

Трите сестри се познаваха добре. Вероник също. И тя чувстваше, че Джой крие нещо по отношение на този нов мениджър.

— Надявам се намеренията му да са почитени и да не се опитва да се възползва от нея — разтревожи се тя.

— Той е добре известен и представлява известни хора — успокои я Джулиет. — Проверих го в Гугъл, когато Джой ми каза за него. И тя е права. Той наистина изглежда много добре. Та какво мислиш? — попита тя, а музиката в галерията се усили. Звучеше джаз и силно резонираше в циментовия под и стените.

— За кое? — извика Вероник, за да заглуши шума на тълпата. — За мениджъра на Джой ли? — Не знаеше какво да мисли. Беше твърде рано и нямаше никаква информация за него.

— Не. За цената, която искам за фурната. Добре ли е? — Джулиет отново се беше върнала на проекта за замъка и онова, което трябваше да направи, за да го осъществи.

— Не знам. Арнолд какво казва? — попита Вероник.

— Казва, че му се струва добре, след като я предлагам с цялото оборудване и имам клиентела.

— Тогава съм сигурна, че цената е добра. Ще ти се обадя утре — обеща Вероник. Вече й беше трудно да следи разговора.

— Утре съм заета. Трябва да ида до склада в Йонкърс и да инвентаризирам излишното оборудване, което съм оставила там. И него трябва да продам.

— Добре — каза Вероник. В този миг Ейдън й помахаше да дойде при него и тя му кимна. — Обичам те. Скоро ще се чуем.

Приключи разговора и отиде при Ейдън. Той искаше да я запознае със сериозен немски издател, който мислеше да пише книга за работата му. Оказа се много интересен човек и двамата с Вероник дълго разговаряха с него. Останаха взаимно впечатлени един от друг. Вече беше почти полунощ, когато тълпата започна да намалява. Ейдън беше доволен от начина, по който бе преминало откриването, и от това, че всички, за които се беше надявал да присъстват, бяха там. Собственикът на галерията беше щастлив, че бе успял да ги събере, а работите на Ейдън бяха много добре приети. Джони Гарднър, представителят му, също беше доволен от шоуто.

На следващия ден отзивите бяха чудесни, а това невинаги се случваше с представянния, които повече шокираха и обиждаха, отколкото да доставят удоволствие. Но критиците бяха „схванали“ идеята, а седем от фотографиите бяха продадени на високи цени.

Ейдън беше щастлив. Приемаха го за един от най-талантливите млади фотографи на арт сцената. А това, което искаше в момента, беше да присъства в повече музеи.

Разговаряха за това, докато обядваха в бар „Париж“ на следващия ден, а Вероник му даде добър съвет. Беше започнал да уважава опита ѝ, добрия ѝ усет за бизнес. Когато я похвали, тя се разсмя и заяви, че това е в гените ѝ заради дядо ѝ и работата му с произведения на изкуството. Ейдън все повече чувстваше, че съдбата се бе намесила от мига, когато я бе зърнал край фонтана Ди Треви, а после и във Венеция. Беше убеден, че това е съдба, че им е писано да са заедно.

— Значи нямаш нищо против да си с най-възрастната жена наоколо? — попита го тя предпазливо. На няколко пъти тази мисъл ѝ беше хрумвала. Някои от момичетата на откриването бяха по-млади и от дъщерите ѝ, а той би могъл да бъде с всяка една от тях, въпреки прошарените си коси. Това беше неговата, а не нейната среда, и макар да ѝ беше приятно, беше го почувствала.

— Не ставай глупава — смърри я той и прозвуча съвсем по британски. — Че ти беше най-красивата жена тази вечер. На кого му пука на колко си години? На мен не. Защо тогава теб трябва да те е грижа? А и видях как всички мъже те зяпат, половината зала искаше да е с теб. Дори немският ми издател ме пита за телефона ти. Не бих му го дал. Пръв те видях — усмихна ѝ се той.

— Благодаря ти... — Беше харесала издателя, но и напълно щастлива с Ейдън. Отново се развесели от това, че ревнува и проявява собственическо чувство. Това я ласкаеше и ѝ показваше, че го е грижа за нея. — Всички там изглеждаха далеч по-предизвикателно от мен. — Макар да беше с черен кожен панталон, обувките ѝ бяха „Шанел“. Доста от присъстващите бяха по джапанки или гуменки, с дрехи сякаш от магазини втора употреба. Не се беше осмелила да го изтъкне, а и не искаше. Ейдън беше с черни каубойски ботуши, които си бе купил от един винтидж магазин в Лондон и които вече бяха добре износени от предишния им собственик. Тя просто нямаше такъв стил. Беше шик, винаги изглеждаше елегантна, каквото и да носеше, освен това притежаваше една особена изтънченост.

— Бях горд, че съм с теб — тихо призна Ейдън. — Само това има значение. Ако исках да съм с момиче, татуирало лешояд на

гърдите си, със змия около шията и пиърсинг по цялото лице, облечена с оръфана тениска, щях да бъда. Има много такива момичета. И само една Вероник.

Усмихна ѝ се и тя разбра, че той наистина го мисли. Испита облекчение. Беше му признала, че се е почувствала не на място през първата част от вечерта, но после се бе отпуснала и забравила усещането, докато водеше интересни разговори. Всички говореха английски.

През следващите два дни обикаляха Берлин. Посетиха Музея на фотографията — един от берлинските държавни музеи, както и Музея на съвременното изкуство в „Хамбургер Банхоф“, бивша железопътна гара. Бяха в ботаническата градина, гледаха витрините по Курфюрстендам. Вероник настоя да посетят Еврейския музей, където имаше кула на Холокоста, и да почетат загиналите евреи. Изживяването беше съкрушително, докато гледаха снимките и изложените вещи. Включиха се и в обиколката. И двамата бяха дълбоко разтърсени. Излязоха навън и през следващите два часа разговаряха само за това. После се върнаха в хотела, за да си починат, преди да излязат за вечеря. Вероник беше благодарна на съдбата за изминалите няколко дни, наслаждаваше се на всяка една минута. Внезапно животът ѝ се бе оказал много по-различен и интересен.

Беше будна, а Ейдън още спеше, когато телефонът ѝ звънна. Беше Тими.

Вероник ѝ отговори шепнешком, за да не го събуди.

— Къде си? — попита дъщеря ѝ. — На кино ли? Защо шепнеш?

— Просто съм сред хора — излъга Вероник. Напоследък като че ли все по-често го правеше. Нямахме как да обясни за Ейдън, а още по-малко това, че спеше до нея. Внезапно се беше оказала с таен живот. За първи път. — Какво става? — попита на свой ред тя. Тими говореше със сериозен и напрегнат тон. Вероник незабавно се досети, че нещо не е наред. Добре познаваше децата си.

— Днес всички получихме писмо. И ти ще получиш. Бърти ни съди. Иска четвърт от всичко, включително и от замъка. Иска и да попречи на Софи да вземе каквото и да е, тъй като татко не я е признал приживе.

— Това няма значение — спокойно каза Вероник.

— Човек може да завещае цялото си имущество, на когото реши. Може и на кучето си да го остави, ако пожелае. Така е в Щатите. Във Франция трябва да оставиш на децата си две трети от всичко, но не и в САЩ. Така че той не може да отнеме нищо от Софи. — Помисли си дали Бърти наистина би могъл да се пребори с другите, само че Пол недвусмислено беше обяснил защо лишава сина си от наследство. Изглеждаше смислено и честно, предвид всичко, което му беше дал приживе.

— Не мога да кажа, че съм изненадана — продължи Вероник с въздишка. — Но ми е тъжно да го чуя. Не ви трябва такова главоболие, нито пък на мен. Арнолд какво казва?

— Казва, че вероятно няма да спечели и дори няма да стигне до съда. Само че може да ни струва доста заради адвокатските такси. Според него Бърти не иска процес, а само да ни тормози, докато не стигнем до споразумение. А ние няма да го направим. Днес сутринта говорих с Джой и Джулиет и те мислят също като мен — да го пратим по дяволите. Той е пълен кретен и винаги си е бил такъв. Тормозеше ни още от деца и ни крадеше джобните. Да върви на майната си.

Всичко изглеждаше ясно. Вероник беше съгласна, макар че тя не би казала нещата толкова грубо. Изпитваше съжаление към него, но бе отвратена от поведението му. Изглежда с годините ставаше все по-зле, а сега се долавяше и отчаяние. Предполагаше, че може да е затънал в дългове. Баща му също беше изпадал в такова положение от време на време заради лошите инвестиции, които бе правил, но винаги беше успявал да се измъкне с чест. Поне във финансово отношение Пол беше достоен човек. За Бърти това не важеше.

— Искат да ни отнеме наследството. Ама че трън в задника — добави ядосано Тими. — Според Арнолд той не би могъл да постигне нищо, тъй като не е страна в процеса, но ще опита да направи нещо, така че хронометърът е включен. Точно от това нямахме нужда. Ще ти пратя писмото по имейла. Нашите доходи по пощата, така че сигурно и с твоето е станало така. Вероятно е отишло в Ню Йорк.

Вероник можеше да си представи какво пишеше в писмото и не гореше от нетърпение да го прочете.

— Утре ще трябва да се срещна с адвоката му — продължи Тими. — Джулиет има някаква среща с брокер, дето продавал ресторанти, и не можела да я отмени, а Джой всеки ден е на снимки до

късно вечерта. Въобще не мога да се свържа с нея. Сигурно спи с готиния си нов мениджър — раздразнено изтърси тя, а Вероник се усмихна.

— Изглежда всички сме единодушни по въпроса. Да се надяваме да е свястно момче и добър мениджър, който да не я преследва заради парите.

— Джой е твърде умна за това. Никога не пръска пари по мъже. — За разлика от Джулиет, както знаеха и двете, но си премълчаха. — Така че ще трябва сама да ида на срещата. Мразя Бърти и в червата.

— Той определено не е свестен — тъжно каза Вероник, — но все пак ти е полубрат. Да се надяваме скоро да получи просветление. — Никога не се отказваше. Тими беше вдигнала ръце още преди години, а също и Пол. Вероник се беше опитала да му влияе положително, но без резултат. А сега той съдеше всички. Вече и тя започваше да преосмисля поведението си към него.

— Цял живот няма да получи просветление, мамо. Той е мошеник и жалък крадец. — Вероник нямаше как да не се съгласи, но все пак го намираще за потискащо. — Някой ден ще свърши в затвора, където му е мястото. И татко така мислеше.

— Слава богу, че баща ви няма да го види, ако се случи. Това щеше да разбие сърцето му.

— Той знаеше какъв е Бърти, затова го лиши от наследство. Все едно, просто исках да знаеш какво става тук. А ти кога се прибиращ? Трябваш ни тук, мамо.

Докато го казваше, Тими прозвуча като дете, което се нуждае от закрила — нещо необичайно за нея. Обикновено беше невъзмутима и силна, изглеждаше непобедима. Само че смъртта на баща им беше разтърсила и трите ѝ дъщери. Сякаш част от основата, върху която стояха, се беше срутила и сега се чувстваха нестабилни и несигурни в себе си. Това припомни на Вероник как самата тя се бе чувствала, когато баща ѝ почина, именно затова се беше омъжила за Пол още същата година. Човек, на която и възраст да изгуби родителите си, се среща лице в лице с преходността — и на любимите хора, и своята. Загубата на Пол беше тежка, без значение какъв баща беше.

— Скоро ще съм у дома — неопределено отговори Вероник. Нямаше планове и ѝ се искаше да е с Ейдън. Въздъхна, когато затвори. Ейдън се беше събудил и бе чул последната част от разговора им.

— Нещо не е наред ли? — Разтревожи се като видя притеснението ѝ.

— Да. Не... Очаквано, но все пак неприятно. Доведеният ми син съди всички ни, защото баща му го лиши от наследство. Знаех, че ще стане така. Не е добър човек, макар да ми е тъжно да го призная.

Ейдън се усмихна и я целуна.

— Знаеш отговора ми за такива хора: „майната ти“. Тя прихна, но знаеше, че той говори сериозно.

— По-лесно е да го кажеш, отколкото да го направиш. Прекарах двайсет години в опити да държа семейството цяло, въпреки развода и децата от два брака, но завещанието на Пол сложи край на илюзиите ми. Отряза собствения си син, а включи незаконно дете, за чието съществуване никой не знаеше. Дотук с мечтите ми. Но дори и така, ако той тръгне да ни съди, ще трябва да се оправяме с това и да преминем през всичко, дори да стигнем до съда, ако се наложи. Според мен е просто опит за изнудване, но американската правна система предразполага към това и дори насърчава хора като него да опитват. Ще натрупа дивиденди, преди всичко да приключи.

— А може ли да спечели? — попита Ейдън.

— Съмнявам се. Пък и момичетата не биха се споразумели с него. Ще спечелят само адвокатите. Защитата ще струва цяло състояние, а той сигурно ще използва адвокат по предварително споразумение, което няма да му струва нищо, освен ако не спечели.

— Шантава система — заяви Ейдън отвратено. Тя го погледна тъжно.

— Момичетата искат да се прибера. Не ми се иска да те оставя толкова скоро.

— Ами тогава недей. Те са големи жени. Остави ги сами да си свършат работата. — Изглеждаше разочарован от желанието ѝ да си тръгне.

— Не мога да им кажа „майната ви“, Ейдън — внимателно каза тя. — Те са ми деца. А той съди и мен. Трябва да се прибера в Ню Йорк, да се срещна с адвокати и да видя какво става. После пак мога да дойда в Европа.

Не го покани в Ню Йорк, тъй като предпочиташе да е с него някъде, където дъщерите ѝ нямаше да им се натрапват, нито пък да го разкрият. Все още не. По-късно щяха да се справят с това, сега не му

беше времето. Всички все още преживяваха загубата на Пол, а и Бърти им беше на главите. Новината, че майка им има мъж в живота си, щеше да ги шокира. Нямаше никакви илюзии по въпроса.

— Ще дойдеш ли в Париж, когато се върна? — попита го тя. Той кимна, но ѝ заприлича на изоставено дете. Това беше другото в него, което тя обичаше. Чувстваше, че той има емоционален проблем с изоставянето заради смъртта на майка си, докато още е бил дете, макар никога да не беше говорил за това, след като ѝ разказа историята. Темата беше болезнена.

— А защо вместо това не дойдеш с мен в Лондон сега? — помоли я той. — И оттам може да летиш за Ню Йорк.

Вероник помисли малко и после кимна в знак на съгласие, а той се зарадва. Искаше да ѝ покаже студиото си, апартамента си и целия свой свят там. Досега само бяха пътували заедно, а той искаше да сподели с нея и ежедневието си. И тя искаше да му отвърне със същото, но не знаеше как. Може би в Париж, където беше сама. В Ню Йорк щеше да е много по-трудно заради дъщерите ѝ. В Париж имаше свобода да прави каквото си иска. В Америка щеше да е контролирана — нещо, което той не можеше да разбере, защото нямаше деца. Ейдън правеше каквото си реши и смяташе, че тя глези момичетата с връщането си.

— Те са големи жени, остави ги да се справят сами — повтори той, докато събираха багажа си. Бяха решили да пропуснат вечерята в „Борхард“ и веднага да потеглят към Лондон с колата. Работата му в Берлин беше приключила.

— Но това е моята работа, Ейдън. Да си майка е постоянно занятие, дори и децата ти да са пораснали.

Родителите му определено не бяха гледали така на нещата и идеята му беше напълно непозната.

— Сами трябва да се оправят. — Беше непреклонен по въпроса, а „майната ти“ се беше превърнало в тяхна шега, макар да не беше в стила на Вероник.

Ейдън се обади на Карл, благодари му за страхотното шоу и му каза, че си тръгват, а Карл му обеща да го държи в течение за бъдещи продажби, запитвания от музеи и каквото още можеше да изскочи. Представителят му се беше върнал в Ню Йорк веднага на другата сутрин след откриването. Същата нощ стигнаха почти до Антверпен,

отседнаха в малка странноприемница и рано на следващата сутрин продължиха с пътуването.

На следващия ден Вероник седна зад волана и ѝ хареса. Стигнаха Английския канал край Кале и качиха остина на влака за трийсет и пет минутното преминаване. Във влака закусиха докато стигнаха Фолкстоун, а после се върнаха в колата. Отне им още два часа до Лондон и се отправиха към Нотинг Хил. Ейдън живееше в таванско помещение, пълно с фотографска техника и съкровища, които беше събирал по време на пътуванията си. Щом влязоха, Вероник реши, че това е ергенска квартира — на дивана беше захвърлен пуловер, в хладилника нямаше нищо за ядене, а леглото беше неоправено още от заминаването му. Той ѝ обясни, че има чистачка, която идва от време на време, но забравил да ѝ се обади. Въпреки безредието, жилището излъчваше топлина и уют с тумбестата печка в ъгъла. Призна ѝ, че мястото е много студено през зимата. Когато излязоха да купят храна, Вероник се влюби в квартала. Купиха кафе, риба с картопки, които и двамата се съгласиха, че са ужасно нездравословни, но въпреки това ги харесаха. Разстлаха ги на хартия, която да отнеме от мазнината, и ги наръсиха с оцет и сол.

— Ммм... Много е вкусно — каза Вероник и се намръщи, а той я снима, без да може да спре да се смее. Когато беше с нея, всяко място изглеждаше по-добро. Призна ѝ колко много ще му липсва. Тя се беше съгласила да остане в Лондон два дни с него, но след това трябваше да замине. Вече беше успяла да се чуе с Джулиет и Джой. И двете бяха разстроени заради заплахите на Бърти. После получи обаждане от Елизабет Марние, която също беше паникьосана. Вероник я успокои, че най-вероятно делото няма да стигне доникъде и че положението на Софи е сигурно, тъй като баща ѝ я беше признал за своя дъщеря в завещанието си. Бърти просто опитваше да използва положението, за да измъкне пари, но Вероник не вярваше, че ще успее. Обеща на Елизабет да я държи в течение и ѝ каза да не се притеснява. Пол беше оставил на тях двете да се погрижат една за друга и за децата му, а той отново се беше измъкнал. Типично за него.

Следващите два дни Вероник посвети изцяло на Ейдън. Посетиха галерията „Тейт Модърн“, музея на Виктория и Албърт и всичките му любими галерии. Помогна му да изчисти и подреди жилището. Едната вечер си готвиха, а на следващата решиха да хапнат

навън. Тя искаше да идат в „Бара на Хари“, в който членуваше, за да го сравнят с оня във Венеция, но в Лондон мястото беше далеч по-официално, а никой от двамата не желаше да се облича така. Искаха просто да са заедно, да се забавляват и да правят любов. Вероник имаше усещането, че се опитват да складират прекараното заедно време за предстоящите самотни дни. Знаеше, че Ейдън много ще ѝ липсва. Никой от двамата не можеше да си представи времето, когато щяха да бъдат разделени. Да бъдат заедно ѝ изглеждаше толкова нормално и естествено, че собственият ѝ дом и дъщерите ѝ почти престанаха да ѝ липсват. Сега домът ѝ беше там, където беше Ейдън.

Сутринта, когато си тръгна, тайно залепи бележка на огледалото в банята, като му напомняше, че го обича. На летището едва успяха да се разделят.

— Скоро ще се върна, обещавам — каза тя и отново се целунаха. — Ще дойда в Париж веднага щом мога. — Това щеше да е следващата стъпка във връзката им. Подобно на Венеция, Флоренция и Берлин, Лондон също се беше оказал успешен. Вероник се чувстваше напълно спокойна с него и хареса апартамента му. Надяваше се и той да хареса нейния на Ил Сен Луи. Ейдън вече беше споделил, че обича Париж, така че тя не се притесняваше.

Той я накара да обещае, че ще се обади веднага щом кацне и двамата се целунаха за последен път. Вероник мина през охранителната линия и му маха, докато не се скри от очите ѝ. С натезало сърце и с мисълта, че го оставя, се качи на самолета за Ню Йорк.

16.

Когато Тими влезе в кабинета на Арнолд Сандс, за да се срещне с експерта, който той беше наел, не знаеше какво да очаква. Знаеше, че името му е Брайън Макарти, че е учил в Харвард и че има репутацията на адвокат, който почти няма изгубено дело. Арнолд не смяташе, че случаят на Бърти ще е особено труден. Призна, че наемането на Брайън Макарти може да е презастраховане, но и че адвокатът на Бърти може да се стресне, като види кой работи за тях, а дори и да се откаже от делото. Брайън бил като булдог, а на Тими ѝ харесваше мисълта да тормози брат си и адвоката му. По нейно мнение той напълно си го заслужаваше и мечтаеше гневът на боговете да се изсипе отгоре му, заедно с отмъщението на четирите сестри. От думите на Арнолд личеше, че Брайън Макарти е точният човек за тази работа.

Той вече чакаше в кабинета на Арнолд, когато Тими пристигна. Арнолд я прегърна топло и я представи на Брайън, който въобще не ѝ изглеждаше така, както очакваше. Представяше си го донякъде като Арнолд. Вместо това приличаше на куотърбек от „Грийн Бей Пакърс“. Или на нападател. Беше около два метра висок, раменете му изпълваха рамката на вратата. Имаше хубаво лице, но очите му, зелени като нейните, гreeха яростно. Косата му беше яркочервена. Изглеждаше като абсолютен ирландец. Арнолд беше пропуснал да ѝ спомене, че Макарти е бил капитан на футболния отбор в Харвард и се беше отказал от кариера в Националната футболна лига, за да практикува право. Имаше приветлива усмивка, но изглеждаше страховит и тя леко се слиса. Този мъж беше огромен. Тежеше поне сто и десет килограма. Тими беше високо момиче, но до него изглеждаше като миньонче. Започна да говори направо за иска на брат ѝ. Тими седеше и се усмихваше развеселена.

— Нещо забавно ли казах? — попита я той объркан. Беше умен, безпощаден, пряк и не се смущаваше лесно.

— Простете, но просто си мислех, че брат ми ще припадне, когато ви види. — Тази мисъл ѝ харесваше, Брайън също се усмихна.

Арнолд го беше предупредил, че Тими е сериозна и взискателна. Да, беше твърдоглава, но той може да се справи с това. Тя никак не го плашеше.

— Малкият ми брат е по-висок от мен и играе за „Лейкърс“. Ако искате, мога да доведе и него — пошегува се той и всички се разсмяха. — Простете, но просто не понасям типове като брат ви, който се е прецакал, а след това опитва да измъкне пари от всички останали. От онова, което Арнолд ми сподели, разбирам, че баща ви е бил прав да го лиши от наследство. Досега този Бърти е разполагал с предостатъчно възможности, отвратително е да се опитва да изнудва сестрите си.

Брайън знаеше и за незаконната дъщеря, която баща ѝ беше споменал в завещанието, Арнолд му бе разказал. Вероник се беше обадила на Арнолд от Кап д'Антиб и беше му споделила, че срещата с Марние е минала добре и двете жени били свестни. Не искаха тревоги и бяха благодарни за онова, което получаваха. Жените от семейство Паркър се бяха оказали късметлийки с тях. В момента Бърти беше проблемът.

— Как да го накараме да се предаде и да се откаже? — попита Тими. Искаше ѝ се Бърти да изчезне в мъглата, а той гледаше на иска като на шанс сестрите му да паднат в капана и да му платят.

— Ще го убедим, че сте безкомпромисни и ще напомним на адвоката му, че няма нищо, за което да се хване. А ако не се откаже, ще го разбием в съда. Но не мисля, че ще се откаже. Той няма нищо за губене, може само да спечели. Не вярвам, че иска да стигнем чак до съд, но междувременно ще направи всичко възможно, за да ви причини голямо главоболие — показания, разкрития, съдебна оценка на състоянието... Всичко, за каквото биха могли да се хванат, което ще ви коства пари и дяволски ще ви разстрои. Идеята е накрая да му дадете пари, само и само да се отървете от него.

— Само че няма да го направим — заяви Тими решително.

— Ами сестрите ви? Биха ли желали споразумение? — Искаше му се да научи повече. А Тими беше добра отправна точка, виждаше, че е делова и умна. Освен това беше и красива.

— Сестра ми Джой — не. Съгласна е с мен и също ненавижда Бърти. Джулиет също, само че тя е „мекото сърце“ на семейството.

— Мислех, че сте социален работник? — усмихна се той.

— Да, а също и най-гадната от бандата — гордо отговори Тими. — Сама бих го спукала от бой, стига да можех. — Тъй като той беше откровен с нея, тя не се поколеба да му отвърне със същото. Брайън беше съвсем различна порода от Арнолд, който беше изтънчен, любезен и кавалер до дъното на душата си. Брайън Макарти беше уличен боец и това си личеше.

— Ами тогава ми позволете да го спукам от бой от ваше име — предложи услугите си младият адвокат.

— Откъде да започнем? — попита тя и го погледна в очите.

— Искът е към всяка една от вас поотделно. Ами майка ви? Тя какво мисли за това?

— Разочарована е. Отгледала го е от осемгодишен. Тя беше последната, която се отказа от илюзиите си за него, дори след баща ни. Сега не би му дала нищо. Знае, че е мошеник, макар че не иска да го признае.

Брайън кимна.

— Искат документи, така че ще им дадем. Всичките книжа на баща ви, финансовите извлечения, всичко, което изисква отчетност. Същото ще направим с всички вас, включително и с майка ви. Прави го само за да ви вбеси, но ще се наложи да отстъпим.

— Сериозно ли говорите? Не може ли просто да не му обръщаме внимание, щом това никога не би могло да стигне до съда?

— По закон сме задължени да им предоставим онова, което искат. Имат право на достъп до документацията, за да видят какво ще открият във финансовите отчети — обясни юристът.

— Да, ама аз не съм съгласна — заинати се тя. Той я изглежда втренчено. Тими беше точно толкова твърдоглава, колкото Арнолд го бе предупредил.

— Трябва да го направите, госпожице Паркър. Да не би да имате нещо за криене? — попита я направо, а тя се ядоса.

— Не. Просто нямам време. Грижа се за хора, които умират по улиците и им трябва място, където да спят. Не мога да си губя времето с някакъв задник, който се опитва да ме изнудва.

— Той може да иска да ви изнудва, но точно сега законът е на негова страна и той има правото да изиска от нас всички финансови отчети за шестима ви, включително състоянието на баща ви.

— Ами другите да се оправят. Аз не мога — отреза го тя и той се слиса.

— Мисля, че не разбирате. Това не ви е лотария. *Всички* вие трябва да предоставите финансовите си отчети.

— Схванах. Няма да го направя. — Продължаваше да не отстъпва. Брайън погледна смаяно Арнолд, който изглеждаше объркан и деликатно опита отново да обясни на Тими.

— Не съм тъпа. Разбирам. Казах ви. Нямам време. Няма да зарежа клиентите си и седмици наред да се ровя във финансови отчети, дето дори може вече да не ги пазя и да не ги знам къде са.

— Ами потърсете ги — сурово настоя Брайън, а тя поклати глава. — Тогава не мога да ви представлявам — заяви направо и се изправи. — Случаят е интересен, но няма да си губя времето, като се разправям с клиенти, които не искат да ми сътрудничат и то по най-основните принципи на правото. — Обърна се към Арнолд с пламнали очи. — Можеш да ме отпишеш. Не съм вашият човек.

— Правите това на въпрос, защото сте мъж — кисело изтърси Тими, а Брайън я изгледа вбесен.

— Майтапиш се, нали? Обвиняваш ме, че съм сексист, защото очаквам да ми помогнеш с документите. А ти каква си? Някаква войнстваща феминистка ли? Ми наеми си жена тогава, само че и тя ще очаква същото като мен. Това е съдебен иск, а не война между половете.

Проблемите на Тими с мъжете бяха ескалирали до краен предел и тя нямаше намерение да отстъпи.

— Мъжете винаги настояват да докажат, че те определят правилата и на тях се полага да ти казват какво да правиш. Или се възползват от теб. — Като баща й, но тя го премълча. — Или пък те лъжат, или спят с най-добрата ти приятелка.

На Брайън му дожаля, като я слушаше — очевидно си имаше и други проблеми, освен иска на брат си. Внезапно забеляза погледа й — не просто гневен, а и наранен. Сниши глас и отново се обърна към нея.

— Ще ти кажа едно. Няма да спя с най-добрата ти приятелка. Никога няма да те излъжа, защото никога не лъжа, все едно колко може да те заболи от думите ми. А когато говорим за закона, ще ти се наложи да направиш каквото трябва, освен ако не искаш да ме вбесиш и да се окажа лишен от адвокатски права. Ако изразявам мнение или

давам съвет, можеш да спориш с мен и да правиш каквото си искаш. Но когато опре до правото, ще играем по правилата. Това как ти се струва?

Очите ѝ срещнаха неговите и тя го гледа в продължение на един дълъг миг, а после кимна.

— Добре. Ще го преживея.

Брайън не беше сигурен в думите ѝ, но се съгласи. Освен това дължеше услуга на Арнолд, така че щеше да се опита да удържи положението заради него.

— Приключихме ли? — попита тя и се изправи. — Трябва да се връщам на работа. Не мога цял ден да си губя времето с глупостите на брат ми.

На Брайън му се прииска да каже, че и той не може, но си замълча. Стиснаха си ръцете и тя излезе. След това той се обърна към Арнолд.

— Боже мили! Как успя да ме въвлечеш в това? Трябва да ви таксувам двойно за този случай — каза той, а Арнолд се усмихна. — Идеше ми да я удуша. Надявам се сестрите ѝ да не са толкова ужасни.

— Тими не е ужасна — съчувствено рече Арнолд, макар и той да не беше доволен от поведението на младата жена. — Имаше си проблеми с баща си. Той никога не беше насреща, за никоя от тях. Беше много егоцентричен човек и тя още му е ядосана. Мисля, че преживя и няколко тежки връзки — обичайните романтични разочарования.

— Не се учудвам. Тя какво прави с гаджетата си? Захапва ги за шиите или просто им откъсва главите? Ето на това му викам вбесена жена.

— Сестрите ѝ са много мили. Поне двете, които познавам. Гледах ги как растат. А майка им е ангел. С нея няма да имаш проблеми. Не знам нищо за момичето от Франция, но се срещнах с нея миналата седмица и чух, че всичко минало добре. Явно е свястно момиче. Тими ще ти е единственото предизвикателство.

— Когато още бях млад обществен защитник, ми се падна тип, дете беше застрелял трийсет и един човека от леката си кола. Беше далеч по-мил от нея. Тая жена има нужда от намордник и каишка.

— Ще се успокои — опита да го увери Арнолд, но не беше сигурен в думите си. Брайън си тръгна от кабинета му и си уреди

среща с Джулиет през следващата седмица. Искаше да се срещне с всички, за да знае с кого си има работа. Тими се беше оказала трудно начало, само че той нямаше намерение да ѝ търпи глупостите, нито да я остави тя да ръководи шоуто. Това не беше в стила му, бе успявал да се наложи и на по-трудни клиенти от нея.

Тими също беше изнервена от срещата, докато вървеше към офиса си. Не беше свикнала адвокати да я заплашват и да ѝ казват какво да прави. Брайън Макарти ѝ приличаше на шовинист и имаше нещастieto да е уголемената версия на бившия ѝ годеник, който ѝ беше изневерил. Веднага беше забелязала приликата, ако се изключеше червената коса. Годеникът ѝ също беше играл футбол в Харвард, но беше по-млад. Всъщност бе на нейните години. Провери в интернет и разбра, че Брайън е на трийсет и девет, пълноправен партньор във фирмата. Препоръките му бяха великолепни, но тя реши повече да не му позволява да ѝ се налага.

Точно това заяви на майка си, когато се обади да ѝ разкаже за срещата. Беше среднощ, Вероник разопаковаше багажа си и мислеше за Ейдън. Ужасно ѝ липсваше. Обади му се щом кацна, както беше обещала.

Тими не я попита как е минал полетът, нито я поздрави за добре дошла. Направо започна за срещата с Брайън Макарти.

— Не го харесвам — заяви тя гневно.

— И защо? — попита Вероник, докато се опитваше да се съсредоточи върху думите ѝ. Беше уморена от полета до Ню Йорк. Тими не беше помислила за това.

— Той е булдог и сексист и аз няма да му позволя да ми се налага.

— Да не би да е опитал? — Вероник беше изненадана. Арнолд не би наел такъв човек, но чуваше колко е ядосана Тими. Побесняваше само като говореше за него.

— Трябва всички да предоставим финансови извлечения. Нямам време за това — да се занимавам с опитите на Бърти да ни изнудва.

— Очаквах го — спокойно каза Вероник. — Ще трябва да го направим.

— Мамо, ти не работиш. А аз — да — каза Тими с режещи нотки в гласа.

— И все пак трябва да го направиш, Тими — твърдо заяви Вероник. — Това ли беше битката ти с адвоката?

— Не ми харесаха нито тона му, нито стила му. Прилича на колежанче в костюм. — Приличаше ѝ на бившия ѝ годеник, ако трябваше да бъде честна.

— Според Арнолд е опитен правист — каза майка ѝ уморено. Наистина не ѝ се искаше да се въвлича в битките на дъщеря си с адвоката. Трябваше им юрист, а според Арнолд той беше най-добрият за тази работа.

— Просто стой далеч от него и прави каквото трябва — посъветва я Вероник и след като помрънка още малко, Тими затвори, очевидно в лошо настроение. Реши, че дъщеря ѝ преиграва. Същото си помисли и Джулиет, когато сестра ѝ се оплака и на нея.

Вероник не се чувстваше добре вкъщи. В Лондон беше пет сутринта, така че не можеше отново да се обади на Ейдън. Внезапно я налегна усещането, че прекараното с него време не беше истина. Може би това беше просто луд летен романс и нищо повече. Рим, Венеция, Сиена, Флоренция, Антиб, Берлин, Лондон. Бяха обиколили половин Европа, но какво щеше да се случи след това? Той щеше да я посети в Париж, а тя беше обещала да се върне в Лондон. И после какво? Може би той имаше право, като казваше, че два различни живота като техните не биха могли да се смесят. Имаха много общи неща, но средата и възрастта не бяха сред тях. Това всъщност имаше ли значение? Вече не знаеше.

Легна си, уморена и обезсърчена, по-самотна от всякога. Сякаш нищо не беше се случило в действителност и бе само сън. А гневното обаждане на Тими заради адвоката едва ли можеше да се приеме като топъл поздрав за добре дошла. Както винаги дъщеря ѝ беше забравила да я попита как е. Нищо чудно, че не им бе споменала нищо за живота си, помисли си Вероник и се остави на съня. Отношенията с дъщерите ѝ бяха еднопосочна улица, в която цялата обич и всичките усилия идваха единствено от нея.

17.

Вероник помоли Арнолд да оформи документите за парите, които отпуснаше на Джулиет срещу дела ѝ от наследството, а Тими и Джой се подписаха, че са съгласни. Веднага щом Джулиет получи парите от майка си, изплати на сестрите си уговорената сума. Същата сума беше преведена на сметката на Софи Марние в Ница и тя беше доволна. Беше се отървала от замъка и чувстваше облекчение.

Джулиет получи и допълнителни пари от майка си, които щяха да ѝ трябват за ремонта. Очакваше с продажбата на магазинчето да осигури необходимата сума. Тими пък щеше да вложи парите в закупуването на къща за бъдещия приют и все още търсеше подходяща сграда. Джой инвестира парите от баща си, за да продължи актьорската си кариера и да се издържа, докато получи работа.

Призна, че се среща с Рон, новия ѝ мениджър, и че е луда по него. Той ѝ помагаше в кариерата, но освен това, по нейните думи, бил изключително мил с нея и двамата се виждаха почти всяка вечер. Найсетне тя и мъжът в живота ѝ се намираха в един и същи град, което според Вероник беше добър знак. На двайсет и шест години Джой за първи път имаше нормална връзка, макар още да беше съвсем в началото. Вероник се надяваше да се запознае с Рон, но Джой ѝ каза, че не планират да пътуват до Ню Йорк. Някои неща не бяха се променили. Дъщеря ѝ все още се държеше на разстояние и беше по-независима от останалите. Целият ѝ живот сега беше в Ел Ей, а не в Ню Йорк. Но звучеше по-сърдечно от преди, по-щастлива и по-спокойна.

Джулиет пък се срещаше с агенти по продажба на недвижими имоти и се опитваше да продаде магазинчето. Няколко души бяха проявили интерес, но още никой не беше захапал въдицата. На няколко пъти разговаря с Жан-Пиер Фларион по скайп, за да поддържа интереса му към проекта. Уверяваше я, че ще е на нейно разположение, когато е готова да продължи. Държеше се официално,

учтиво и много професионално. А тя нямаше търпение да започне работата по замъка. Оставаше ѝ само да продаде бизнеса си.

Вероник уреди среща между Брайън Макарти, Тими и Джулиет, за да обсъдят иска, и Тими отново се скара с адвоката. Бърти беше поискал финансовите им отчети, а адвокатът беше отправил официално запитване, предназначено да ги ядоса. Тими отново заяви, че няма време, търсела сграда за приюта си. Вероник не можа да повярва колко грубо и упорито се държа дъщеря ѝ. Брайън почервения, но остана спокоен, а Вероник му се извини, след като Тими си тръгна. Разбра какъв беше проблемът. Брайън беше като копие на бившия годеник на дъщеря ѝ, който ѝ беше изневерил, и Тими не можеше да направи разлика между двамата. А и без това беше враждебна и недоверчива към мъжете.

Същата вечер, когато разговаря с нея, Вероник ѝ спомена за приликата между двамата и не ѝ спести коментара за грубото ѝ държане, а дъщеря ѝ отново се вбеси.

— Не говори глупости! — Отричаше тя яростно. — Въобще не си приличат. Това е шантаво.

— Напротив, приличат си — твърдо настоя Вероник. — Няма никакъв смисъл да правим цялата работа по-трудна, отколкото е. Наели сме този човек, за да ни отърве от претенциите на Бърти. Остави го да работи. Никой не те кара да го харесваш, просто не му пречи да си върши работата.

По време на срещата Тими се беше държала отвратително, а Джулиет гледаше майка си и въртеше очи. Набиеше ли си нещо Тими в ума или пък решише ли, че някой не ѝ харесва, ставаше истинска вещица. За щастие Брайън не беше се отказал, което според Вероник беше чудо предвид онова, на което беше станала свидетел.

Вероник се чуваше с Ейдън по няколко пъти на ден. И той беше тъжен и нещастен като нея. След две седмици в Ню Йорк тя имаше чувството, че се е минала година.

— Кога ще те видя? — тъжно попита той. Беше по-изоставил работата си, звучеше депресиран, точно като нея. Вероник се беше уморила от разправиите последните дни. Ню Йорк я задушаваше.

— Не знам — тъжно призна тя.

— Те не са деца, за бога... Защо просто не си тръгнеш?

— Опитвам се да им помогна с наследството, а и всички трябва да представим финансови отчети. Тими мрази адвокатата и му е обявила война. Дребни неща, но се натрупват към цялата бъркотия.

— Пречат ни да сме заедно — нещастно каза той. — Липсваш ми.

Ейдън беше разочарован, нетърпелив и ядосан от твърде многото време, което тя отделяше на децата си, без да получава съответното разбиране и внимание от тях. Тази несправедливост го дразнеше още от началото, а тя изглежда не я забелязваше или не я интересуваше, или просто беше свикнала.

— И ти ми липсваш. След някоя и друга седмица ще мога да тръгна за Париж — обеща тя. Но какво щеше да стане после? Не можеше да види отвъд следващото пътуване. Биха ли могли да имат повече от това? Ейдън си имаше кариера в Лондон, а тя — задължения в Ню Йорк, живот в Париж и три дъщери, които от двайсет и девет години бяха целият ѝ живот.

— Нека да действаме стъпка по стъпка — опита се да бъде разумна тя. Бодлите на Ейдън отново бяха щръкнали и се налагаше да се опита да го успокои.

Минаха още две седмици, наситени с правни искиове, срещи с Брайън и разговори с Арнолд относно имотното състояние на Пол. Една вечер в края на септември Вероник, Джулиет и Тими вечеряха в ресторант, близо до дома ѝ. Джулиет беше изтощена от неуспешните опити да продаде магазинчето, а Тими запълваше цялото си свободно време в огледи на сгради и все още не бе открила подходяща. Джулиет заяви, че през уикенда ще отиде до Кейп Код, за да си почине. Тими планираше да посети някакъв колега на брега на Джърси. Вероник внезапно осъзна, че е тук без никаква причина. Дъщерите ѝ нямаша време за нея, имаха си собствен живот и планове, а тя стоеше в Ню Йорк, в случай че потръбва на някого. Нямахте причина да го прави. Ейдън имаше право — те не бяха деца. Нямахте търпение да го изчака да се събуди, за да му се обади.

— Готова съм — обяви тя по телефона. — Поне засега. Какво ще правиш този уикенд? Не знам защо въобще съм тук. Да отидем в Париж. Имаш ли време?

— Дали имам време? От цял месец го очаквам. Докарай си задника тук! Кога идваш?

Тя се замисли за миг.

— Утре. През деня ще се приготвя и ще взема нощния полет. Да те чакам ли в Париж?

— Там ще съм! — зави той. Беше започнал да си мисли, че тя не съществува, а любовният им романс е бил само сън. И тя се чувстваше така. След вечерята с дъщерите си осъзна, че родителските ѝ задължения са навик и не са толкова необходими, колкото бе свикнала да вярва. На момичета им харесваше да знаят, че ще е наблизо, ако възникне проблем. През останалото време обаче не им беше необходима.

Вероник се вълнуваше като тийнейджърка, докато се приготвяше на следващия ден. Момичетата не бяха се обаждали, а и тя още не им беше казала, че ще заминава. В края на деня написа есемес и до двете: „Заминавам за Париж за няколко седмици. Обичам ви, мама“. Те бяха свикнали с това и изглежда не ги интересуваше. Прати есемес и на Брайън и му остави номера си във Франция, в случай че му потрябва. Същата вечер се качи в самолета с широка усмивка. Нямахше търпение да види Ейдън. Той щеше да пристигне в Париж час преди нея и да я чака на летището, така че двамата заедно щяха да идат в града. Вълнуваше се, че ще му покаже апартамента си на Ил Сен Луи. Той приличаше на неговата мансарда, за разлика от големия апартамент на Пето авеню в Ню Йорк, който беше далеч по-плашещ и не толкова забавен. В Париж тя си почиваше и нямаше търпение да сподели града с него.

Самолетът кацна навреме. Успя да слезе веднага и се втурна към митницата. Този път не беше поискала помощ от авиокомпанията, искаше да бъдат сами като се срещнат. Бяха разделени от почти четири седмици, което им се струваше като цял един живот.

Видя го в мига, в който премина през митницата на летище „Шарл дьо Гол“. Носеше дънки и черно кожено яке. Веднага я притисна към себе си и я целуна. Не помръднаха от мястото си и дълго се целуваха. Най-сетне излязоха от летището и взеха такси. Тя носеше само един куфар, а Ейдън беше с малка чанта.

— Боже, прекрасно е, че те виждам — усмихна се той. — Бях започнал да си мисля, че никога няма да се върнеш и че си плод на въображението ми.

— И с мен беше така. — Дори не можеше да си спомни какво беше правила през всичките тези седмици без него.

Пътуването до града отне половин час. Таксито спря на Кей дю Бетюн точно когато поредният Бато Муш^[1] отплаваше. Ейдън веднага вдигна камерата и снима, а после я последва в старинната сграда. Кооперацията се намираше на първа линия и докато се изкачваха по стълбите Вероник му каза, че се наложило да чака с години да се обяви за продан някой от апартаментите в нея.

Подът в жилището беше леко хлътнал от времето, но гледката беше изключителна — към левия бряг на Сена.

Оставиха багажа и Ейдън я прегърна, притисна лице към нейното и вдиша аромата ѝ.

— Дали ще е грубо веднага да питам къде е спалнята? — каза той и се усмихна, а тя се разсмя. Посочи му я с палаво изражение. Миг по-късно дрехите им бяха на пода и всички тревоги от последните седмици изчезнаха, докато правиха любов. Това беше съвършеното завръщане у дома и за двамата. Мина дълго време, преди да се отпуснат в удобното легло. После Вероник го разходи из жилището, показва му дневната, кабинета, трапезарията и кухнята, както и двете малки гостни, в които отсядаха момичетата, когато идваха в Париж. Ейдън хареса апартамента, чувстваше се съвсем като у дома си.

Вероник искаше да му покаже всичките си любими места, а самият той също имаше няколко, които искаше да сподели с нея. Излязоха на разходка, обядваха в ресторант на площад Пале Бурбон, а после се поразходиха покрай Сена и си купиха вино, сирене, и пастет с пресен хляб за вечеря. Светлините на Бато Муш озариха Сена, а те седяха на дивана, вечеряха и си бърбеха. Ейдън не можеше да свали поглед от нея, а тя се чудеше с какво бе заслужила такова щастие. Сякаш винаги са били заедно и толкова близки.

Вторият им ден в Париж беше дори по-хубав. Отидоха до Гран Пале, за да видят изложбата, прекараха известно време в Лувъра, а после се разходиха из Тюйлери и дълго разговаряха. Както всеки друг град, който бяха посетили това лято, и Париж беше съвършен за тях и за нещата, които откриваха един за друг. Вечеряха в „Ле Волтер“, любимото ѝ бистро. Храната беше невероятна. После решиха да се разходят, преди да се приберат.

— За какво си мислиш? — попита я той, докато вървяха, хванати за ръце.

— Затова колко съм щастлива с теб. Толкова ми е хубаво, Ейдън.

И той се чувстваше добре.

— Казах ти. Това си беше съдба. Писано ни е било да се срещнем. Трябвало е да те срещна в Рим и да те спася от летящото ферари на побъркания руснак. Всъщност си мисля, че целувката под „Моста на въздишките“ свърши цялата работа — каза той и й се усмихна. Лятото беше незабравимо и двамата заедно бяха дочакали есента.

На следващата сутрин докато закусваха й се обади пазачът на къщата на родителите й на Левия бряг. Имаше проблем с покрива и човекът искаше от нея да го види и да реши дали иска да го пренаредят, или пък да изчакат. Поне веднъж годишно изскачаше нещо такова.

— Още ли пазиш къщата на родителите ти? — Той изглеждаше изненадан. Вероник му беше казала, но беше забравил, а сега това му се струваше странно, след като знаеше, че баща й е починал преди трийсет години.

— Така и не можах да се реша да я продам. Там израснах, там живеехме с Пол като младоженци. Използвахме я и когато децата бяха малки. След развода спрях да ходя. Твърде много тъжни спомени има в нея. Мислех си да живея там като дойдох в Париж преди няколко години, но тогава намерих този апартамент. Тук ми е много по-лесно и е по-забавно. Момичетата го харесват дори повече.

— А защо тогава не продадеш къщата, след като никой не я използва? — Изглеждаше озадачен. В живота й витаеха толкова призраци, останки от далечно минало, които явно бяха болезнени за нея.

— Твърде специална е, за да я продам — обясни тя. — Майка ми я наследила от дядо. Остави я на татко, за да бъде моя един ден. Предполагам, че я пазя за дъщерите ми, но те може би ще я продадат. Аз обаче нямам сили да го направя. Това е сграда от седемнайсети век на Левия бряг. По-стара е от замъка. — Усмихна се тъжно. — И е много по-добро състояние от него. По-добра стопанка съм от Пол.

Все още харчеше значителна сума за поддръжката й всяка година. На няколко пъти беше получавала предложения за покупка,

най-вече от богати араби и веднъж от американец, но нямаше желание да я продаде и се съмняваше, че някога ще се реши.

— Искаш ли да я видиш? — попита го тя.

— Разбира се.

След закуска тръгнаха пеша натам. Къщата се намираше близо до Дома на инвалидите, където беше погребан Наполеон, на улица „Варен“. Минаха покрай музея на Роден и хотел „Матиньон“ и продължиха надолу по улицата. Вероник отключи тежките порти, двамата прекрачиха високия праг и се озоваха в елегантен вътрешен двор. Имаше помещение за пазача, големи конюшни за каретите, а самата къща беше впечатляваща и в безупречно състояние.

Вероник позвъни на вратата на пазача. Мъжът излезе, поздрави ги радушно, а тя ги представи един на друг. Влязоха в сградата и се изкачиха по идеално поддържано мраморно стълбище. Ейдън имаше усещането, че са дошли на гости на някого. Тук Вероник винаги се връщаше в миналото. Спомняше си за родителите си, а също за Пол и децата им.

Хвана Ейдън за ръката и след като Люк, пазачът, им отвори вратата, тя го въведе в приемната с оригиналния дървен под от седемнайсети век, с великолепните корнизи и ламперия и огромния полилей над главите им. Всичко беше безупречно и в чудесно състояние. Кристални аплици, невероятно високи тавани, изрисувани с облаци и ангели. През малката дневна го въведе в голяма гостна, която гледаше към съвършено поддържана градина, пълна с цветя и добре оформени дървета. Имаше и официална трапезария, където родителите ѝ бяха давали големи вечери, дори и бална зала, която изглеждала като във Версай.

На горния етаж се намираха безброй красиви спални, включително тази на родителите ѝ, елегантни съблекални, детската стая. Имаше забележителна библиотека с книги. Мебелите бяха грижливо покрити. Липсваха единствено картините от стените — една част отдавна беше продала, други бе взела в Ню Йорк. Имаше стенописи от седемнайсети век, все още непокътнати, а някои от стените бяха с копринени тапети.

Ейдън не беше казал и една дума, откакто бяха влезли. Изглеждала впечатлен.

— Красиво е, нали? Сега разбираш защо не продавам къщата. Просто не мога. — Все още беше дълбоко привързана към нея и към всичко, което символизираше в живота ѝ — детството ѝ, родителите ѝ, брака ѝ, независимо, че от години не беше отсядала там.

— Това е музей — прошепна той. — Не мога да си представя как бих могъл да прекарам детството си на такова място. Дори и като възрастен не мога да си представя да живея тук.

Спомни си мястото, където бе отрасъл. Контрастът като мълния освети разликите между него и Вероник. Почувства се замаян.

— Това е много специална къща — простичко каза Вероник. Не го изрече като хвалба — това беше нейният роден дом. И този дом разкри на Ейдън коя е. Тя беше толкова скромна и непринудена, че никога не би заподозрял каква всъщност беше истината. А и беше очевидно, че тя може да си позволи да задържи къщата. Всеки сантиметър беше безупречно поддържан. Тя го поведе надолу и отново излязоха в градината, където Люк им посочи покрива и обясни проблема с ръждясалите водосточни тръби и разхлабените керемиди над мансардата. Притесняваше се за течове през зимата — нещо, което досега не бяха допускали. Призна, че ще е скъпо да се подмени покрива. Можеше да се направи малък ремонт. Тя го изслуша и кимна.

— Мисля, че трябва да го подмениш изцяло — заяви решително. Не искаше да рискува.

— Знаех си, че така ще кажеш. Съгласен съм — одобри Люк. — Но исках решението да е твое. Това са много пари.

— Ремонтът на къщата не би струвал по-малко.

И пазачът го знаеше, но се опитваше да ѝ спести пари, когато можеше.

След това Вероник разходи Ейдън из градината с ароматни цветя и съвършено аранжирани лехи. Имаше и стара люлка, която дъщерите ѝ някога бяха използвали. Огледаха двора за последен път, после тя благодари на Люк и си тръгнаха. Вероник знаеше, че Ейдън хареса къщата и се почувства щастлива. Той спря наред тротоара на улица „Варен“ и я погледна сякаш я виждаше за пръв път.

— Коя си ти? — попита той паникьосан.

— Какво имаш предвид? — Не разбра въпроса му. Не можеше да схване смисъла.

— Ами това. Коя си ти, дете си израснала в такава къща и можеш да си позволиш да я запазиш? Знаеш ли аз къде израснах, Вероник? В съборетина, която би трябвало да бъде разрушена, с малка спалня за родителите ми и с легло в дневната за мен. И през повечето време нямахме какво да ядем, защото баща ми пропиваше всичко. Цялата ни къща беше по-малка от коя да е от баните тук. Какво правиш с мен, по дяволите?

— Обичам те. Съжалявам, че си израснал така — каза тя с болка в очите. — Мразя всички ужасни неща, които са те сполетели... Баща ти... Загубата на майка ти... Не само това, че си бил беден. И с мен се случиха тъжни неща. Няма нищо общо с къщата. Обичам я и имах щастието да живея в нея, но това не променя факта, че двамата с теб се обичаме, Ейдън. — Думите ѝ прозвучаха решително.

— Не принадлежа на твоя свят — мрачно каза той и отново тръгнаха по улицата.

— Не си влюбен в света, а в една жена, която също е влюбена в теб. Не ме е грижа какво правиш и какво нямаш.

— Не искам нищо от теб. Ясно ли ти е това? — Той пак спря, разкрещя ѝ се, без да го осъзнава, а хората започнаха да се обръщат.

— Знам — спокойно отговори тя.

— През цялото време си мислех, че бившият ти съпруг е имал пари и е проявил щедрост към теб. А парите са били твои, нали? Всичко е твое... Къщата... Замъкът... И той ли е бил богат? — Беше ядосан и тя знаеше, че в момента не може да го успокои. — Защо не ми каза?

— Мислех, че ще е грубо да заявя, че имам пари. А в отговор на въпроса ти — той нямаше нищо. И не ми пукаше. Всъщност по-късно стана ясно, че затова се бе оженил за мен. Но нямаше значение. Обичах го, имаме три деца. Парите не ме правят това, което съм.

— Напротив! — извика той. — Цял живот си живяла така и си имала всичко, без да знаеш как живеят бедните.

— Но защо ме виниш за това? Отговорна съм към онова, което имам. Дарявам пари, за да помагам на хората. Какво съм виновна, че семейството ми е било богато?

— Трябваше да ми кажеш — изръмжа той. — Между нас никога няма да потръгне. И как би могло? Дъщерите ти сигурно си мислят, че съм на лов за парите ти.

— Накрая ще разберат, че не си. И няма да предам бъдещето ни заради тях. Имат си техен живот, а аз имам правото на мой собствен. Ти си добър човек, Ейдън. Обичам те. Не е честно да ме виниш заради къщата, която притежавам и в която съм живяла като дете. Нима единственият начин да си добър е да си спал в дневната и да си гладувал? И защо? Нима си мислиш, че имаш изключително право върху добротата заради лишенията, а аз съм лош човек, защото семейството ми е имало пари? Това какво общо има с нас?

— Въобще не можеш да ме разбереш — ядосано каза той.

— Тогава не трябваше да ме спасяваш от пътя на ферарито, защото не заслужавам да бъда спасена, нито пък трябваше да ме следваш във Венеция. Имаме право на това само ако го искаме. Няма нищо общо с това дали си богат или беден. Става въпрос за двама души, които се обичат, а аз не давам и пукната пара беден или богат си расъл. Единствено съжалявам за болките, които си преживял, и ми е все едно какво притежаваш в момента.

— Естествено, че ти е все едно. Ти си богатата. Защо да те е грижа? Ти си всичко, което съм мразил през целия си живот.

— Ами ако грешиш? Ами ако има зли бедни хора и добри богаташи? Това не би ли било изненада?

Не ѝ отговори. Продължи напред, а тя го настигна. Изминаха целия път до апартамента ѝ, преди той отново да проговори. Застана пред входа и я погледна нещастно.

— Искаш ли да се махна? — попита той.

— Разбира се, че не. Не съм аз тази, която има проблем. Ти си това. За бога, Ейдън, порасни! Добре де, имам пари. Е и? И ако не можеш да ме обичаш въпреки това, майната ти!

Той я изгледа удивен, а после избухна в смях.

— Не мога да повярвам, че ми го казваш. О, боже! Направи го! Каза ми да вървя на майната си! — Не можеше да спре да се смее.

— Съжалявам, обаче си го заслужи. — Вероник изглеждаше объркана.

— Може. Но трябва да признаеш, че е дяволски шокиращо да се влюбиш в жена, за която си мислиш, че е умерено имотна, а после да откриеш, че има такава къща, че е подарила на съпруга си замък и един бог знае какво още, и че може да купи целия Париж, ако ѝ се прище.

— Не точно.

— Е добре, но не бях готов за това. А ти си толкова дискретна, че не бих предположил. Е да де, вярно — хотелите, в които отсядаше, но това правят и много хора, които предполагам, че имат по-малко пари от теб.

— Предполага се да съм такава. Дискретна. Да не искаш да съм като Николай, да нося часовник от злато и диаманти и да имам сто и петдесет метрова яхта?

— Боже, опази. А защо тогава си толкова строга с дъщерите си и ги караш да си заработват хляба, сякаш нямате и петак?

— Защото не искам да станат мързеливи и разглезени. Онова, което един ден ще получат, е друга история. Засега искам да си имат работа, да работят здравата и да живеят от онова, което заработват сами.

— А те знаят ли за всичко това? — Той размаха ръце към къщата на другия бряг на реката.

— Разбира се.

— И тези пари са твои, а не на баща им?

Тя кимна.

— Не го изтъквам, но те отдавна се досетиха. Баща им беше ужасно разглезен.

Ейдън клатеше глава, докато изкачваха напуканото стълбище, а после се отпусна върху дивана в малката ѝ дневна. Колкото и удобна и очарователна да беше, в нея се долавяше далечно отражение от къщата, която току-що беше видял. Вероник определено беше потайна по отношение на имотното си състояние и не го показваше, дори и да живееше добре.

— Ще трябва да помисля — каза той, опитвайки да се успокои. — Никога не съм предполагал, че ще се обвържа с някоя като теб. Никога досега не съм имал такъв проблем. Ти правиш на пух и прах всичките ми теории, които развивам от толкова години. — Вероник кимна, а той отиде в кухнята да вземе бутилка вино и си наля една чаша. — Ти ме притесняваш — оплака се той.

— И ти не си лесен — отвърна тя и го изгледа с цялата си любов. — Обичам те, Ейдън. В богатство и бедност, в добро и в лошо. Не ме е грижа кой какво притежава.

— Очевидно. Всъщност това аз трябваше да го кажа. Нека ти обясня какво чувствам — каза той. Наведе се към нея и впи устни в

нейните. Преди да разберат какво става, вече бяха в леглото и се любеха по-страстно от когато и да било преди. Любиха се яростно и отчаяно и когато свършиха, и двамата бяха останали без дъх. Тя го погледна и се усмихна.

— Леле... Сега, като знаеш колко съм богата, се представи още по-добре — подразни го тя и той се ухили.

— О, майната ти! — изсумтя и отново я целуна.

---

[1] Круизни корабчета, които разхождат туристи по Сена. — Б.пр. ↑

18.

Вероник и Ейдън прекараха две чудесни седмици заедно в Париж. Трябваша му няколко дни, за да свикне с мисълта, че жената, която обича, е богата. Започна да се шегува с това и Вероник го прие за добър знак. Разкритието го беше сварило неподготвен, но истината бе, че то не промени нищо между тях.

Когато напуснаха Париж, бяха съкрушени, но адвокатът на Бърти искаше от Вероник да даде показания под клетва, а тя имаше и други неща за уреждане, така че трябваше да замине за Ню Йорк. Обеща да се върне след няколко седмици. И на двамата това им се струваше като цяла вечност. Прекараха незабравими дни заедно — разхождаха се дълго из Булонския лес и замъка Багател, посещаваха изложби, аукционите в хотел „Друо“. Готвиха си сами, ходиха по ресторанти, разговаряха с часове, правеха любов, спяха. Една вечер Ейдън дори ѝ чете поезия, след като намериха любима негова книга при букинистите по крайбрежието на Сена.

Тръгнаха от „Шарл дьо Гол“ по едно и също време. Той я изпрати до нейния изход, целуна я и ѝ маха, докато тя се отдалечаваше по коридора към самолета. Щом изчезна от погледа му, Ейдън се почувства така, сякаш бе изгубил най-добрия си приятел. Обади ѝ се по телефона преди самолетът ѝ да излети. Единственото, което искаше, беше да се върне скоро и Вероник обеща да го направи.

В Лондон Ейдън трябваше да подготви още една изложба. А в Ню Йорк Вероник се оказа затрупана с работа.

Още на другия ден Джулиет ѝ се обади. Най-сетне беше продала магазинчето си за сандвичи и не можеше да си намери място от радост. Сега вече можеше да тръгне за Франция. Беше решила да потегли след седмица, но в крайна сметка се оказа, че са ѝ необходими две седмици, за да организира всичко. Джой и Рон отлетяха за среща с козметичната компания, която я искаше за рекламно лице в националната си кампания за цяла година — нещо, което Рон беше уредил. Сделката беше много голяма и двамата много се вълнуваха. Работата

изглеждаше сигурна и ако я получеше, щеше да спечели цяло състояние, а и да привлече вниманието върху себе си.

Джой пристигна вечерта, преди Джулиет да отлети за Франция. Това беше рядка възможност всички да вечерят заедно. Рон пък се беше съгласил да се срещне с Вероник преди срещата с дъщерите ѝ. Появи се в апартамента ѝ с Джой и очите му замалко да изхвъркнат, като видя картините по стените.

— За бога, истински ли са? — прошепна, а Джой кимна с усмивка.

— Повечето от тях са били на дядо. Бил е търговец на произведения на изкуството.

Рон беше наистина впечатлен. Вероник влезе в стаята, облечена в семпъл пуловер и широки панталони. Джой поразително приличаше на нея. Усмихна се на високия хубавец, който стърчеше до дъщеря ѝ. Той погледна Джой, а после хвърли притеснен поглед на майка ѝ. Внезапно се почувства като изгубено хлапе.

— Толкова се радвам да се запознаем — топло го поздрави Вероник и му предложи питие. Рон с удоволствие би пийнал водка с лед, но не беше сигурен, че ще изглежда добре. Поколеба се.

— Може ли шампанско?

Вероник го помоли да отвори бутилка „Кристал“ в кухнята. После наля на всекиго по чаша и двамата се върнаха в дневната. Благодарил му за голямата помощ, която оказва на Джой в кариерата ѝ, а дъщеря ѝ изглеждаше трогната — майка ѝ правеше всичко по силите си, за да предразположи приятеля ѝ да се чувства удобно. Рон си помисли, че Вероник е чудесна жена, която се грижи дъщеря ѝ да получи най-доброто. Тя пък не скри, че няколко години е била нещастна от кариерата, която си бе избрала Джой, но заяви, че накрая я е приела и е впечатлена от усилията му да помогне.

— А това е едва началото — каза той и се усмихна на Джой. — Един ден тя ще стане голяма звезда. Искам да получи роля, в която ще може да използва и певческия си талант. Рекламната кампания ще е нейният голям истински дебют. Цялата страна ще гледа лицето ѝ в продължение на година.

На Вероник ѝ хареса това, че той цени дъщеря ѝ и се съгласи, че има великолепен глас.

Поговориха около час. Рон вече беше влюбен и в майката — и когато трябваше да тръгват за вечерята, я целуна по двете бузи, преди да се разделят, а тя му пожела късмет на срещата следващия ден. В таксито Вероник се обърна към Джой с широка усмивка.

— Харесва ми. Той е умен, честен, има страхотни идеи за бъдещето ти и е луд по теб. — Беше изключително впечатлена. Джой цялата сияеше.

— Той е толкова добър, мамо — прошепна тя, а майка ѝ я прегърна.

— Ти също. Толкова се гордея с теб — призна Вероник и наистина го мислеше.

— Благодаря — каза Джой със сълзи в очите и държа ръката на майка си по целия път към ресторанта.

Джулиет искаше да отпразнува заминаването си и ги беше поканила в ресторант „Балтазар“ в Сохо. Няколко пъти беше разговаряла с Жан-Пиер Фларион, за да му каже, че пристига, и искаше да се разберат с коя част от проекта да започнат. Смяташе да се види и с Елизабет и Софи — тя щеше да се прибере от Гренобъл за уикенда.

Тими пък смяташе, че вече е намерила сграда за приюта и бе щастлива. А Джой и Вероник се държаха така, сякаш криеха нещо. След като поръчаха, Вероник им призна, че току-що се бе запознала с Рон и го беше харесала. Тими го беше видяла предната вечер и също го бе одобрила.

— Всички сте се захванали с прекрасни проекти — похвали ги Вероник. — А аз мисля да се върна към рисуването — добави тя, с което изненада най-вече Тими.

— Защо? Не си рисувала от години? Защо сега?

— Прозвуча така, сякаш майка им беше обявила, че смята да играе кючек в някой марокански сук.

— Че защо не? Имам достатъчно време. А това лято се нагледах на толкова изкуство в Италия, че се вдъхнових.

— Просто ми се струва глупаво да започваш кариера на твоите години — продължи Тими. — Не ти трябва. А ако почнеш да рисуващ портрети срещу заплащане, ще бъдеш с вързани ръце, защото хората ще ти казват какво да правиш.

— Така е. Но мисля, че ще ми хареса. — Дъщерите ѝ я изгледаха озадачени. Бяха въодушевени от собствените си дела, тя също ги

подкрепяше, но мисълта, че тя също искаше да се занимава с нещо, им се струваше глупава. — Според вас какво трябва да правя?

— Ами малко да попътуваш, да си почиваш, да се виждаш с приятели... — каза Тими и Джой се съгласи.

— И да съм тук, когато ви трябвам — добави тя. Беше самата истина. Дъщерите ѝ никога не бяха съвсем искрени за това. Смятаха, че тя не трябва да прави нищо и само да чака обаждане от тях, в случай че им потрябва. Майка на повикване.

— Но вие вече сте големи — продължи тя. — А аз трябва да се занимавам с нещо. От няколко години се опитвам да измисля какво да е то, след като вече сте пораснали. В завещанието си дори баща ви пише, че трябва отново да започна да рисувам. Всъщност Николай ме помоли да му нарисувам портрет, когато се видим в Ню Йорк.

— Пази се от него — предупреди я Джой и се засмя. — На яхтата ми се стори, че ти е хвърлил око.

— Не мисля — усмихна им се Вероник. — Но ще е забавен модел за рисуване. Има много изразително лице.

— И много впечатляваща яхта — добави Джой. Цели седмици я бяха обсъждали.

— Слава богу, че не се налага да се притесняваш за това, мамо — мило каза Джулиет. — Не ти трябва да се омъжваш отново, нито дори да излизаш с някого. Ти си си напълно самостоятелна.

Каза го с добри чувства, но Вероник го намери за потискащо.

— Не бих излизала с някого, нито пък бих се омъжила за него, защото „се налага“ от финансова гледна точка. Бих излизала или живяла с някого, защото го обичам.

Дъщерите ѝ внезапно се почувстваха неудобно от думите ѝ.

— Е добре де, все пак не ти се налага — настоя Тими и опита да омаловажи темата, но Вероник не ѝ позволи.

— Ами ако искам? Ако се влюбя в някого? — каза тя, а дъщерите ѝ се втренчиха в нея.

— Някой като Николай ли? — притесни се Джой.

— Не, Николай не. Някой. Който и да е. Какво ще си помислите?

— Ще решим, че си се побъркала — веднага отговори Тими. — Защо ти е такова главоболие на твоите години? Освен това няма свестни мъже за жени на твоята възраст. Всички са женени. — Успя да разбие цялата ѝ надежда с един замах. — Няма свестни мъже дори за

жена на моите години, още по-малко на твоите. Освен това, мамо, така си си по-добре, а имаш и нас.

Пълната безчувственост на думите ѝ остави Вероник без дъх.

— Имам вас, но вие водите напрегнат живот, както и трябва. Колко често си говорим? Не много. Веднъж седмично? Веднъж на всеки десет дни? Всички искате да си имате партньори в живота, аз защо да не искам? — Искаха от нея да им е винаги под ръка, но през останалото време да не им се пречка. И нямаха нищо против, че е сама. Всъщност така им беше по-удобно.

Изгледаха я с ококорени очи, сякаш си беше изгубила ума, а после Джой смени темата. Разговаряха за Рон и предстоящата среща за рекламната кампания. Джулиет не спираше да бърби за замъка, а Тими им разказа за приюта. Но мечтата на Вероник да си има живот, проект, да се върне към рисуването, да се среща с мъж им беше напълно безразлична и дори им изглеждаше абсурдна. Внезапно беше разочарована, осъзна, че за тях тя е като някакъв предмет, предназначен за тяхно удобство. Бюро за услуги. Продължи да разсъждава над това и като се прибра у дома. Чувстваше се потисната от начина, по който гледаха на нея. Щастието ѝ въобще не ги интересуваше. Когато Ейдън ѝ се обади, тя му разказа за разговора.

— Децата са много неблагодарни — каза той. — Ето защо никога не съм искал свои. Сигурен съм, че въобще не им е хрумвало, че може да искаш някого в живота си и да не бъдеш винаги сама. Че можеш да си щастлива с мъж.

— Държат се сякаш съм стогодишна бабичка — оплака се тя, наранена от безчувствеността и егоизма им. Постоянно се тревожеше за щастието им, а те никога не мислеха за нейното.

— Не е така — каза разумно Ейдън. — Просто си мислят, че майка им е извън времето, че е свръхжена, която няма собствени нужди. Мислят си, че могат да те вадят от килера винаги, когато имат нужда да ги успокоиш или да оправиш бъркотията, а после да те приберат, когато приключиш. Нещо като прахосмукачка — добави той и я накара да се засмее.

— Точно така — съгласи се тя. — Беше ужасно да ги слушам. Въобще не ги е грижа за мен. Никога не са се замисляли как се чувствам. Мислят ме за машина. Дори не искат да рисувам, смятат го за безсмислено, така че защо да си правя труда?

— Ами аз пък искам да рисувам. Мисля, че трябва отново да започнеш да рисувам портрети.

— Мислех си за това — каза тя, но не спомена за Николай. При това нямаше представа дали той наистина ще ѝ се обади.

— Кога се връщаш? — попита Ейдън с надежда.

— Още не знам. Двете с Тими трябва да предадем финансовите си извлечения. — Преди няколко дена Джулиет беше дала своето и бе казала, че всичко е било фиктивно, а въпросите били отегчителни. Джой щеше да представи своето в Ел Ей по препоръка на Брайън. — Веднага щом ги предадем ще мога да ти кажа кога се връщам.

— Нека е скоро, моля те — каза той тъжно.

След като приключиха разговора, тя се замисли за дъщерите си и за думите им. Не можеше да си представи как някога би могла да им разкаже за Ейдън. Смятаха я за стара, че въобще не бива да има връзки с мъже и вярваха, че трябва да остане сама до края на живота си. Какво трябваше да направи при това положение? „О, а между другото... Имам любовник, който е с единайсет години по-млад от мен и двамата въобще не ставаме от леглото...“. Въображението ѝ отказваше да работи. Но и никак не ѝ се щеше да продължи да го пази в тайна. Знаеше, че я обичат, но никога не бяха се замисляли какво ще е добре за нея, мислеха само за себе си. По това си приличаха с баща си, който цял живот си беше угаждал. Връзката ѝ с тях беше съвършено едностранна, което беше точно обратното на онова, за което копнееше. Дъщерите ѝ щяха да се ужасят, ако знаеха, че е влюбена. Натъжи се, след като осъзна, че те въобще не я познават, а и не искаха да я опознаят. На тях им харесваше да е сама, с което им беше по-достъпна. Сега тя изпитваше още по-голяма благодарност, че има Ейдън. Щеше да е толкова нещастна без него сега, когато го познаваше. Той твърдеше, че всички деца са такива, но тя не споделяше това.

Представянето на финансовия отчет на Вероник по иска на Бърти отне цяла вечност — пет часа с кратка почивка за обяд. Състоя се в конферентната зала в кантората на Брайън Макарти. Арнолд беше там, за да ѝ оказва морална подкрепа, от каквато нямаше нужда, а тя силно се впечатли от Брайън и реши, че е много добър адвокат. Възражаваше на точните места, предварително я беше инструктирал да не отговаря, за да не падне в капана на адвокатата на доведения си син. Вероник беше подготвена добре. Питаха я основно по финансови

въпроси и както призна по-късно на Ейдън, преживяването беше отегчително.

И с Тими трябваше да мине по същия начин. Брайън я беше подготвил какво да говори и за какво да внимава, но тя не спря да демонстрира колко ѝ е неприятно, че ѝ се налага да присъства там. Имаше много работа, беше ѝ се наложило да отмени срещата си с агента за продажби, за да види отново къщата, която искаше да купи. Беше помолила Брайън да смени деня на срещата, но след като той отказа, тя отново му се ядоса. Не спря да спори с него и за въпросите, които ѝ беше казал да отбягва.

Адвокатът на Бърти се държа много по-твърдо с нея, отколкото с Вероник, и въобще не беше толкова учтив. През цялото време Бърти седеше насреща ѝ и я гледаше злобно. След един час Тими беше побесняла, а адвокатът на брат ѝ я предизвикваше. Обвини Брайън, че не възразява достатъчно. В края на срещата Брайън беше вбесен, Тими — още по-ядосана, а адвокатът на Бърти изглеждаше доволен. След като всички си тръгнаха, Тими се нахвърли върху Брайън да му обяснява какво не бил направил и какво трябвало да направи, след което заяви, че си е изгубила времето. Адвокатът беше толкова разярен, че изхвърча навън, без да каже и дума.

Тими се върна в офиса си. Изглеждаше така, сякаш се канеше да убие някого, когато Брайън ѝ се обади. Тя не можеше да повярва на смелостта му да я търси след скапаното си представяне днес.

— Искам да направя сделка с теб — започна той направо, след като тя вдигна телефона. Тими се изкуши да му затвори. Арнолд вече беше ѝ се обаждал с молба да отстъпи, преди Брайън да се е отказал да ги представлява. Трябваше им за иска, бил най-добрият в града, така че не бивало да се държи грубо с него. А сега и той самият ѝ се обаждаше.

— Каква сделка? — попита тя.

— Не знам какъв ти е проблемът с мен — дали не ме харесваш като човек, дали си изкарваш на мен факта, че брат ти е задник, или пък просто мразиш мъжете. Или пък си имала някакви проблеми с баща си. Ако е така, наистина съжалявам. Но или ще работим, за да спечелим, или аз съм дотук. Искам да проверя дали ще можем да вечеряме като двама цивилизовани възрастни и дали ще успеем да стигнем до някакво мирно разрешение. А ако след вечерята

продължиш да ме мразиш, ще се оттегля от случая. Не бих могъл да работя за семейството ви, ако нещата продължат така, а и не искам да станат по-лоши. Нито пък ти. Та какво ще кажеш? Вечеря? Ресторант по твой избор. Например „Двайсет и едно“? — Това беше един от най-добрите ресторанти в града и ѝ беше любим.

— Какво те е грижа дали те харесвам? — изръмжа тя по телефона, смаяна от предложението му. Всъщност вече беше започнало да ѝ харесва да го мрази. Така изпускате парата.

— Аз съм готин човек. Не заслужавам това. И този случай въобще не ми трябва. Поех го като услуга към Арнолд. Това е случай, от който никой няма да изкара свестни пари, а твоят полубрат е нищожество. Всички го знаем. Доколкото мога да преценя, вече върнах услугата. Дотук цялата ми работа представляваше едно допълнително главоболие. Само че не ми е приятно, дето оня дрисльо и евтиният му адвокат размахват саби срещу вас. Искам да ви помогна, но това ще стане само ако сме екип. Ако няма екип, няма и случай и аз напускам. — Беше подходил изключително прямо и колкото и да не ѝ се щеше, остана впечатлена.

— Съжалявам. Може днес да съм се поувлякла. Но това просто си е загуба на време и пропилях целия си ден. Клиентите ми имат нужда от мен, имам други неща за вършене. — Една от клиентките ѝ току-що беше приета в психиатрия след опит за самоубийство и Тими искаше да я посети.

— Аз също. А изслушванията са такива. Губят времето на всички. При майка ти продължи дори по-дълго, отколкото при теб.

— Тя и без това няма какво друго да прави — пренебрежително изтърси тя, което Брайън не намери за много любезно. Тими му изглеждаше много вироглава жена, обидена на целия свят.

— Е, ще ходим ли на вечеря?

Предложението си заслужаваше, но тя не можеше да си обясни защо искаше да вечеря с нея след всичко, което му беше казала. Поколеба се, после каза:

— Добре. „Двайсет и едно“. Кога?

— Какво ще кажеш за утре вечер?

Беше свободна.

— Става.

— И в края на вечерята ако решиш, ще се откажа от случая.

— Това е доста смело от твоя страна — каза тя.

— Ами аз съм смел мъж. И по-лошо съм виждал. Не се боя, че ще ме уволнят. Особено след като си взема чека — засмя се той.

— Ето какво. Ако още те мразя, аз ще платя вечерята — предложи Тими.

— Не, това не е сделката — напомни ѝ той. — Вечерята ще платя аз, а ти ще кажеш дали искаш да напусна. Чиста работа.

— Не те мразя — каза тя обърквана. — Просто се ядосах. Не обичам да си губя времето. И ако мразя някого, това е Бърти.

— Той си го заслужава. Аз — не. И в двата случая печелиш, а ние можем да станем приятели. Ако решиш, може да сме екип. Ако искаш да напусна, ще те разбере. И не ме е страх да се оттегля. Сделката е добра. — Предложението му беше изобретателно.

Тими се впечатли.

— Искаш ли да мина да те взема? Къде живееш?

— В центъра съм. Ще си взема такси.

Брайън не ѝ каза, че и той живее в центъра, в Трай бека. Беше решила да не го ангажира.

Тими не спомена на никого за поканата. На следващия ден беше в „Двайсет и едно“ в седем и половина вечерта, както се бяха разбрали. Брайън я чакаше на бара, беше си поръчал коктейл „Бул шот“. Стори ѝ се добър избор и тя си поръча същия. Имаше дълъг ден — беше на посещение в психиатрията, а сутринта разбра, че един от любимите ѝ клиенти се беше самоубил през нощта. Десетина пъти го бяха прибирали от улиците, но той отново се връщаше. Непрекъснато се сблъскваше с подобни трагедии. Наистина харесваше този скитник. Дори обмисляше да откаже вечерята, но накрая все пак реши да дойде.

— Тежък ден, а? — попита Брайън. Прочете го в очите ѝ.

— Много. — Усмихна му се и когато седнаха на масата, реши да му разкаже.

— Не знам как се справяш. Майка ми е психиатър — специалност са ѝ младежите със суицидни наклонности. Това би ме убило. А тя всъщност е много весел човек.

— Как се е хванала с тази работа?

— Имала е близначка, която се самоубила, когато били на петнайсет. Това е нейният начин да оправи нещата. Ами ти? Защо бездомници?

— В университета карах стаж в приют за бездомници и работата ме увлече.

— Къде си учила? — попита той любопитно. Искаше му се да разбере защо таи толкова гняв.

— Бакалавър в Принстън, а магистратурата изкарах в Колумбийския университет. Знам, че си учил в Харвард — добави тя с възхищение.

— Само Бог знае как успях. Преди да вляза в университета не бях силен ученик, но после ми потръгна. Единственото, което исках, беше да спортувам. Университетът се оказа цената, която трябваше да платя, за да играя футбол. Отне ми години да проумея, че в живота има и други неща — например момичета, работа, при която използваш мозъка си, като да речем правото. Винаги съм спортувал — призна той. Личеше си по тялото му.

— Още ли? — Тими изглеждаше впечатлена.

— Не съвсем. Сега карам ски, играя тенис, такива неща. Нямам време.

— Да, знам за какво говориш. Някога имах собствен живот. Сега работя по осемдесет-деветдесет часа в седмицата. Това ме пази да не се забърквам в неприятности.

— Струва ми се малко тежко — съчувствено отбеляза той.

— И да си бездомен е тежко. — А после му разказа за приюта, който се канеше да отвори със завещаното от баща ѝ, както и за къщата в Уест Сайд. — Мисля да е за жени и момичета, но още не съм решила. Те просто не оцеляват на улицата. Чисто физически им е по-трудно. Мъжете повече мога да ги предпазя, но всеки ден виждам колко много жени пропадат.

Брайън кимна. Тими имаше меко сърце, но го бе обградила с твърде много бодлива тел. Учуди се, когато си даде сметка, че започва да я харесва.

Насладиха се на хубава вечеря, разговаряха за изкуство, музика и за нещата, които обичаха в свободното си време. Тими се чувстваше все по-добре. Брайън работеше не по-малко от нея. След няколко чаши вино той призна, че миналата година се е разделил с приятелката си, с която живели пет години.

— Какво стана? — попита Тими.

— Омъжи се за най-добрия ми приятел от колежа. Явно той е позабавен от мен и не е толкова зает. Тя е лекар на „Ню Йорк Мете“. Дава ми безплатни пропуски, а аз ѝ ги връщам. Така че, всички си имаме своите малки драми. Сега отново съм соло, което не е никак зле. Нямам време да ходя по срещи.

— Нито пък аз — твърдо заяви Тими. — Развалих годежа ни преди две години. Той ми изневери, а оня преди него спа с най-добрата ми приятелка. Реших да се откажа докато е време. Два страйка и съм аут.

— Не — каза той и я изгледа. — Просто трябва да разкараш играчите и да вземеш нови. Понякога се налага да прочистиш отбора, а не да се предаваш. Всички допускаме грешки. — Той ѝ се усмихна. Беше толкова хубава, когато не е ядосана. Тими беше красива жена, но майка ѝ беше нещо друго — класа и невероятни обноски. Беше му трудно да повярва, че двете жени имат родствена връзка.

— От две години не съм излизала на среща — призна тя. — И не искам да го правя.

— Това няма никакъв смисъл на твоите години — каза той. Това поне обясняваше гнева ѝ. Беше наранена и още не бе успяла да се излекува. — Трябва да се върнеш в играта. — Плати сметката и ѝ се усмихна. — И така, какво правим? Разделяме ли се?

Тя също му се усмихна.

— Прекарах чудесно.

— Аз също. Но не в това е въпросът. Уволнен ли съм?

— Може би не — стеснително отговори тя.

— Добре, защото си мислех пак да те поканя на вечеря. Можем да си говорим колко много работим и да се оплакваме, че нямаме гаджета заради измамниците в миналото ни. — Той се намръщи. — Като се замислиш, това звучи ужасно. Нека просто си изкараме хубаво и да намерим друга тема за разговор.

— Благодаря за вечерята — каза Тими, когато излязоха навън.

— Аз пък ти благодаря, че не ме уволни. Искаш ли да те закарам? Живея в Трай бека.

Тя се съгласи. В таксито говориха за „Мете“ и перспективите им през следващата година. Брайън се оказа добра компания. И наистина беше готин човек. Остави я в Уест Вилидж и накара таксито да изчака няколко минути, за да си поговорят.

— Имаш ли куче? — попита я, а тя го погледна объркано и поклати глава.

— Не. Защо?

— И аз нямам. Това е много лошо. Можехме да ги разхождаме заедно.

Тя се засмя на думите му. Вечерта с него наистина ѝ беше харесала.

— Забавлявах се — призна му тя.

— И аз също. Сигурен бях, че накрая ще ме уволниш.

Усмихна ѝ се отново и я изпрати до вратата, а когато се качи в таксито, ѝ помаха. Това беше най-хубавата вечер, която беше прекарвала от години. Все още се усмихваше на себе си, докато се качваше по стълбите, а когато Брайън влезе в таксито, на лицето му също имаше усмивка. Накрая и двамата бяха отбелязали гол.

19.

Самолетът на Джулиет се приземи на летището в Ница и тя нае кола до Сен Пол дьо Ванс. Беше си резервирала стая в хотел в града и искаше да потърси малка къща, в която да се нанесе, докато замъкът станеше годен за обитаване. Знаеше, че това ще отнеме известно време. Агентът по продажба на имоти, който беше направил оценката на замъка, вече я очакваше. По пътя към хотела тя се спря в кабинета на Елизабет. Софи тъкмо слизаше от колата, натоварена с покупки, и се зарадва да я види.

— Ти се върна! — Държеше се сякаш са стари приятелки и Джулиет я прегърна топло. Чувстваше се странно привързана към нея, сякаш момичето беше още един дар от баща ѝ — наследство, което ѝ бе завещал.

— Радвам се, че си тук за уикенда. Искаше ми се да те видя.

— Когато мога се прибирам, за да се видя с майка.

Влязоха в малката къща. Елизабет също се зарадва да я види и я убеди да остане за вечеря. Готвеше яхния и Джулиет много я хареса. Софи заяви, че майка ѝ прави най-хубавите *ашу Парментие* и патешко конфи в градчето. *Ашу Парментие* приличаше на овчарски пай, правеше се от кайма и картофено пюре — чудесно зимно ястие.

Поговориха си, докато вечеряха, след което Джулиет реши, че е време да се прибере в хотела. Беше уморена от полета, от емоциите и заспа веднага щом си легна. Беше изкарала една чудесна вечер. Софи гордо се беше похвалила, че си има нов гардероб за университета благодарение на част от парите, които Джулиет ѝ беше платила за замъка, бяха подменили и завесите вкъщи.

На следващата сутрин Джулиет се обади на Жан-Пиер и отиде в офиса му, за да разгледа чертежите, над които работеше. Беше замислил съвсем нова кухня, за която се закле, че няма да излезе скъпо. Щяха да закупят мебелите от ИКЕА и да използват стария дървен под. Архитектът остана доволен, когато тя огледа и одобри всичко.

— Страхувах се да не размислиш — призна той.

— Естествено, че няма. — Изненада се от предположението му. — Просто трябваше да се организирам и да продам фурната. Получих добра сума за нея. Продадох и част от старото оборудване, което държах на склад. — Беше събирала всеки цент за работата по замъка.

Обядваха заедно, отново си поръчаха сока, а после отидоха до замъка. Жан-Пиер можеше да започне след седмица. Два дена покъсно агентът по недвижими имоти ѝ се обади, че ѝ е намерил малка къща в Биот, която можеше да наеме срещу малка сума, докато се нанесе в замъка. Двамата с Жан-Пиер заедно отидоха да я видят и той също я одобри. Намираше се само на няколко километра от собствения му дом и той каза, че мястото е добро и безопасно.

В неделя вечерта, преди Софи да тръгне за Гренобъл, Джулиет заведе Жан-Пиер на вечеря при Марние, а Елизабет беше приготвила известното си *аши Парментие*. Когато си тръгнаха, всички си обещаха, че ще поддържат връзка.

— Харесвам приятелките ти — призна Жан-Пиер.

Тя се поколеба за миг, после го погледна свенливо.

— Не са ми приятелки. Тя ми е сестра... Е, полусестра. Майка ѝ и баща ми са били... — Млъкна, а той кимна разбиращо. — Не знаехме, докато той не почина. И аз ги харесвам.

— Хубаво е, че се разбирате. — Джулиет кимна. И тя мислеше така. — Това често се случва тук — продължи той. — Винаги е било така. Кралският двор е бил пълен с незаконни деца, както и с хора, които всъщност са били нечии други синове и дъщери. Французите сме сложен народ — добави с усмивка. — Но баща ти не е бил французин.

— Майка ми е половин французойка. Нейната майка е била французойка. Както и баба ѝ и дядо ѝ.

— Значи и ти си французойка — заключи той. — Имаме силна кръв.

Всъщност Джулиет определено беше усетила подтика да дойде и да заживее във Франция, без да е сигурна защо. Жан-Пиер се радваше на решението ѝ. Остави я пред къщата ѝ и каза, че ще се видят на следващия ден. Нямахше търпение да се заеме със замъка и да ѝ помогне да го превърне в хотел. Личеше си колко много значи това за

нея. Все още му се струваше, че съдбата се беше намесила, за да я доведе в Сен Пол дьо Ванс.

В същия ден, в който Джулиет отпътува за Франция, Джой се яви на прослушването за рекламната кампания на козметичната фирма. Обади се на майка си да ѝ каже, че всичко е минало добре. Надяваше се да получи работата, а Рон беше сигурен. На прослушването се беше справила чудесно. Звучеше развълнувана. Вечерта плануваха да се върнат в Ел Ей.

— Чудесно. Обади ми се като разбереш какво е станало — заръча ѝ Вероник. Виждаше колко ѝ помага Рон с кариерата. Джой изглеждаше много по-уверена отпреди, а той не я оставяше да си губи времето с безполезни неща. Агентът ѝ беше далеч по-склонен да я подтиква да опитва всичко. Рон искаше от нея да направи избор. Ако успееше да получи мястото, това щеше да е повратен момент в кариерата ѝ. Вероник нямаше как да отрече, че Пол им беше помогнал да сбъднат мечтите си, дори и онези, за които не бяха подозирали — като Джулиет, която искаше да превърне замъка в хотел.

Все още изпитваше съжаление към Бърти. Надяваше се да преодолее гнева си и да постигне нещо в живота.

Тъжно ѝ беше, че Джой и Джулиет вече не са в Ню Йорк, но нищо не каза на Ейдън за това. Знаеше, че той и без това смята, че е прекалено привързана към дъщерите си предвид възрастта им. А те очевидно бяха далеч по-малко привързани към нея, което беше нормално за годините им. Все още я болеше от мнението им, че не би трябвало повече да рисува, след всички тези години. Освен това не смятаха, че заслужава в живота ѝ да има мъж. Но тя си имаше Ейдън, това беше важното.

На следващата сутрин ѝ се обади Николай. Намираше се в Ню Йорк и каза, че иска да я види.

— Кога започваме? — попита я той с дълбокия си глас и тежък акцент.

— Да започнем какво? — Знаеше, че едва ли има предвид романтична връзка. Беше твърде възрастна за него предвид жените, с които се обграждаше.

— Ами поръчката ми... Моят портрет.

— Сериозно ли говориш? — Беше изненадана.

— Разбира се. Нали вече те наех...

— Николай, от години не съм рисувала. Може да съжаляваш, че си го направил.

— Имам ти пълно доверие. Кога започваме? — повтори той. — Утре имам време. В Ню Йорк съм за четири дни.

Вероник се замисли. Дори вече не пазеше принадлежностите си за рисуване.

— Можем да започнем — каза. — Ще ти направя няколко снимки и няколко видеозаписа, а после ще мога да довърша. Утре в десет?

— Идеално. А после ще обядваме. Нали? — Да.

Остана без дъх. Не можеше да повярва, че се беше съгласила да рисува портрет на Николай. Ами ако нищо не се получи?

Втурна се към магазина за художествени материали, купи необходимите ѝ маслени бои, платно, за което се надяваше да е с точния размер, триножник, терпентин и четки — всички онези неща, които беше изоставила преди години. А когато се прибра в дома си, се почувства неуверена, нервна и глупава. Подреди нещата в кухнята, където според нея светлината беше най-добра, след което домъкна удобен стол, в който да настани Николай.

Същата вечер не призна нищо на Ейдън, не искаше да говори за това, но той долови въодушевлението в гласа ѝ.

— Каниш се да свършиш някоя щуротия. Усещам го — обвини я закачливо, като в същото време беше доволен. Не му харесваше да мисли колко е самотна Вероник без него.

— Просто се занимавам с някои материали за рисуване — отговори тя. — Купих ги тази сутрин.

— О, ами време беше. Добре, започвай. — Самият той беше зает с подготовката на следващата си изложба.

Почувства се виновна, задето не му каза цялата истина, но реши, че така е по-добре. Николай се появи на следващата сутрин точно в десет. Той я притисна в прегръдката си като мечок, а тя го почерпи с кафе и го настани на стола в кухнята. Изненада се от себе си колко гладко мина скицирането. Направи му няколко снимки и видеозапис, накара го да се разхожда свободно, докато разговаряха, така че да огледа лицето му от всички ъгли и да намери позиция, която най-много ѝ допада. Съгласиха се портретът да е три четвърти, а той одобри размера на платното. Вероник пък беше изненадана от това колко

бързо нервното напрежение се изпари и как бе погълната от работата. Нахвърли още няколко груби скици и му ги показа.

— Много добре — каза той, кимна одобрително и после добави, че е направил резервация в „Ла Гренуил“ за обяд — един от най-изисканите ресторанти в Ню Йорк.

Вероник се приготви набързо, избра елегантен черен костюм на „Шанел“. Колата ги чакаше долу. Профучаха по Пето авеню към Петдесет и втора улица между Пето и Мадисън, след което обядваха и разговаряха за изкуство, за портрета и забележителната му яхта. Скоро Николай планираше да отлети за Южния Пасифик, където се намираше друга негова яхта. Беше приятна компания, с него беше забавно да се разговаря. След обяда тя се прибра и отново се залови с портрета — искаше да доизчисти онова, което беше започнала сутринта. Началото се очертаваше да е добро.

На следващата сутрин Николай отново дойде, а тя още нищо не беше казала на Ейдън, знаеше, че ще се ядоса. Втория ден работиха три часа, на третия — два. През последния ден прекара само час с нея, но тя му направи още снимки и видеозаписи. Беше доволна, че вече разполага с всичко необходимо, засега нищо повече не ѝ беше нужно.

— Ще се обадиш, когато си готова, а аз ще ти кажа къде да ми пратиш портрета. Сто хиляди долара? — попита той и извади чековата си книжка, а тя моментално възрази.

— Не, не. Десет. Пет. Не ставай глупав. И не искам още нищо да ми плащаш. Първо виж дали ще ти хареса. Като приключи, ще ти пратя снимки.

— Десет хиляди не са достатъчно — заинати се той. — Ти не си някоя улична художничка.

— Е, това ще го разберем по-късно — усмихна се тя. — Може никак да не ти хареса.

— Не вярвам — възпротиви се той и огледа скиците, преди да си тръгне. — Много ми харесва.

— Благодаря ти, Николай.

Той отново я прегърна и си тръгна, а през следващите три дни тя непрекъснато рисува, докато спомените бяха още свежи в съзнанието ѝ. Внезапно установи, че ѝ липсва охра за основата, беше забравила да купи.

Отиде до същия магазин, купи охра, както и някои други цветове, взе и още няколко четки. Мислеше за портрета, когато слезе от бордюра, за да махне на едно такси. С ъгълчето на окото си мерна нещо да се задава с пълна скорост към нея и преди да разбере какво става, един куриер на колело я блъсна. Тя се озова във въздуха, а после падна на тротоара, поупките ѝ профучаха покрай нея. Някой изкрещя. Гумите на таксито, на което беше помахала, изсвириха. Колата спря и шофьорът изскочи, за да ѝ помогне. Някой вдигна чантата ѝ с поупките и ги сложи до нея. Вероник лежеше на земята уплашена. Лявата китка я болеше ужасно, а когато опита да се изправи, не можа да помръдне. Шофьорът веднага се обади на 911, а куриерът изглеждаше паникьосан.

— Не видях, че не сте на тротоара — обясни той. Главата ѝ се въртеше, не можеше да го види добре, а шофьорът на таксито ѝ нареди да не се движи. Не можеше да мръдне, имаше чувството, че цялата ѝ лява част е потрошена на милион парченца, а после чу сирените и усети как я вдигат на носилка. Сирените завиха още по-силно, когато линейката потегли, а парамедикът ѝ премери кръвното и ѝ сложи кислородна маска на лицето.

— Ще се оправите — внимателно каза той. Китката ѝ беше изкривена под странен ъгъл, личеше, че и кракът ѝ е счупен. После Вероник повърна и се почувства адски неудобно.

Линейката спря пред спешното отделение на болница „Ленъкс Хил“. Парамедиците останаха, за да попълнят документацията, а една сестра ѝ зададе безброй въпроси за осигуровката, възрастта, пита я дали носи протези или очила, за религиозната ѝ принадлежност, има ли алергии и дали взима някакви лекарства.

— Мисля, че съм си наранила ръката — изстена тя. — Вероятно и шията. Всичко ме боли.

Завиха я с топло одеяло и ѝ казаха, че ще дойде да я види лекар. Не искаха да ѝ дадат нищо за болката, преди да бъде прегледана. Чувстваше се глупаво, беше ѝ зле и я болеше ужасно.

— Искате ли да се обадим на някого? — попита сестрата. Прииска ѝ се да се обади на Ейдън, но не искаше да го изплаши. Помисли си за Тими, но после се отказа. А и колко лошо можеше да е всъщност? Не се канеше да мре, просто беше си навехнала китката.

Опита се да дремне, за да не повърне отново. Появи се лекар и я събуди, разпита я какво е станало и я прегледа. После направиха рентгенова снимка на цялата ѝ лява страна.

— Всъщност можеше да бъде далеч по-лошо — каза лекарят. — Можеше да ви блъсне на улицата, след което да ви удари кола, или пък да си ударите главата в тротоара. Имате счупен глезен и счупена китка. Мисля, че може да се справим и без пирони. Ще ги наместим и ще сложим гипс. За около пет седмици трябва да се оправите. Сама ли живеете?

Тя кимна, замаяна от болката.

— Тогава мисля да ви задържим тук за два дни. Ще трябва да ползвате патерици, което ще е трудно с тази китка.

Наистина се беше ударила зле, но беше сигурна, че ще може да се обслужва, а може би дори и да рисува.

Скоро след това я отведоха в хирургията на ортопедичното отделение. Сложиха ѝ система с упойка, а когато се събуди, беше в реанимацията. Сестра в синя престилка я викаше по име и ѝ предлагаше да смуче натрошен лед.

— Как се чувствате? — попита я сестрата.

— Малко съм замаяна — призна Вероник и се опита отново да заспи, но трябваше да е будна. Сестрата обеща да ѝ даде нещо за болката, а после и да я отведе в стаята. Вече им беше дала номера на осигуровката си, която покриваше и самостоятелна стая.

Два часа по-късно я качиха на инвалидна количка и я отведоха, дадох ѝ болкоуспокояващо и тя остана да лежи в леглото. Чувстваше се замаяна и глупава. Продължаваше да си мисли, че вината сигурно е нейна, както при инцидента в Рим, но сега беше различно. Нямахше избор. Велосипедът я беше блъснал преди въобще да го забележи. Освен това имаше работа, трябваше да довърши картината на Николай, а не да лежи по болниците. Действието на лекарствата отмина и китката и глезенът отново адски я заболяха, но не искаше да взима болкоуспокояващо. Най-накрая реши, че ще е най-добре да се обади на Тими и да ѝ каже. Звънна ѝ, но се включи гласова поща, което обикновено означаваше, че дъщеря ѝ работи. Не искаше да ѝ каже, че е в болница, като ѝ остави съобщение. Реша да ѝ се обади сутринта.

Успя да поспи няколко часа, но в четири сутринта отново се събуди от агонизиращата болка. Помогнаха ѝ да иде до тоалетната,

което се оказа сложно и болезнено изживяване, по-трудно за изпълнение, отколкото беше очаквала, използвайки един крак и една ръка. След това се отпусна в леглото, изтощена от усилието. Помисли си, че в Лондон е девет сутринта и може да се обади на Ейдън. Изчака още час, опита се да събере смелост и най-накрая извади телефона и му звънна. Когато ѝ вдигна, около него беше шумно.

— Здравей, скъпа. Как си? Аз съм на гарата и снимам. Може ли да ти се обадя после? — весело предложи той, но когато тя отговори, усети, че нещо не е наред. — Звучиш ужасно. Болна ли си? Къде си?

Вероник опита да сдържи сълзите си, но адската болка отново се беше върнала.

— Претърпях глупав инцидент — каза тя. От лекарствата чувстваше езика си като шкурка, три пъти по-голям.

— Какъв инцидент? — веднага попита той, като се сети за ферарито.

— Нищо особено... Просто бях невнимателна... Не го видях... тъкмо виках такси пред магазина, когато един велосипедист ме блъсна. Въобще не го видях, че идва.

Звучеше замаяна и сякаш ѝ беше трудно да говори. Ейдън изпадна в паника.

— Добре ли си? Какво стана?

— Счупих си китката и глезена, но съм добре. И по-зле можеше да е. — След което не можа да се спре и се разплака. — Нищо сериозно, но просто дяволски боли... Утре ще съм по-добре.

Ейдън се усъмни в думите ѝ, а две счупени кости не му се видяха малка работа.

— Вкъщи ли си?

— Не. Задържаха ме в болницата.

Това го поуспокои, но не му харесваше мисълта, че е сама.

— Обади ли се на момичетата?

— Джой и Джулиет заминаха. Едната е в Ел Ей, а другата — във Франция. Обадох се на Тими, но се включва гласова поща, а не исках да я плаша със съобщение, че съм в болница. Чувствам се толкова глупаво — оплака се тя.

— Не си глупава, само че малко сваляш нивото. Това не е толкова изтънчено, колкото да те блъсне ферари — пошегува се той и Вероник

се засмя. Почувства се по-добре само от това, че го чува. — Искам да се обадиш на Тими. Кажй й веднага да си довлече задника при тебе.

— Ще й се обадя сутринта. Не искам да й звъня в четири след полунощ.

— Обещай ми, че ще й се обадиш. И ги накарай да ти дадат нещо, за да заспиш. Обади ми се като се събудиш. А, в коя болница си?

— „Ленъкс Хил“. Обичам те — каза тя, щастлива, че го чува.

— И аз те обичам. Сега опитай да поспиш.

След разговора Вероник се почувства по-добре. Нещата не изглеждаха съвсем безнадеждни. Взе болкоуспокояващо и поспа още няколко часа, а на сутринта отново се опита да се обади на Тими. Гласовата поща още беше включена, така че й остави съобщение да й се обади, без да споменава за злополуката. Винаги беше вярвала, че трябва да е силна заради децата си и да им помага, но самата тя почти никога не беше ги молила за помощ. Всъщност не помнеше кога за последно беше го правила.

Малко по-късно се появи една от сестрите и й показа как да използва патериците. Оказа се сложно, тъй като не можеше да си служи с лявата ръка, нито да се отпусне на левия крак. Когато се върна в леглото, се чувстваше изтощена и замаяна. Тими още не беше отговорила на обаждането й. Обади й се Ейдън.

— Как си? — попита той, силно разтревожен, но тя звучеше по-добре.

— Добре съм. Тази гадост наистина боли, а е трудно да използвам патерици със счупена китка, но ще се оправя. — Дори до банята не можеше да иде сама, но не му каза. Да стои на един крак, докато опитва с една ръка да си смъкне бельото, беше като акробатично упражнение, но щеше да се справи.

— Обади ли се на Тими?

— Не. Сигурно е заета. Ще види, че съм й звъняла, и ще ми се обади.

— За Бога, най-сетне ще й оставиш ли съобщение, че си в болница? Най-малкото ще дойде да ти помогне. Закълни се, че ще й се обадиш.

Поговориха още няколко минути и той обеща да й звъни на няколко часа.

Тими видя двете пропуснати обаждания от майка си и чу съобщението ѝ, но от предната вечер се разправяше с кризисна ситуация. Една от клиентките ѝ беше пребита от приятеля си наркоман. Обади ѝ се от улицата и Тими отиде при нея, заведе я в болница и после съобщи в полицията. След това отиде в приюта, където беше отседнала жената, прибра децата ѝ и ги отведе в приемен дом. Чак до следобеда беше заета с това, а дотогава пред офиса ѝ се бяха натрупали клиенти. Искаше после да се върне в болницата при клиентката си, която още беше в критично състояние и се бореше за живота си. В шест часа ѝ предстоеше важна среща, за да договаря финансиране. Като ръководител на отдела тя трябваше да води срещата. Денят беше от онези, в които се чувстваше разкъсана на хиляди парченца и всичко беше от изключително значение. Нямаше време да се обади на майка си, така че ѝ прати есемес: „Много съм заета. Утре ще говорим. Предстои важна среща. Съжалявам“. Нямаше как да ѝ обясни всичко в съобщението, а знаеше, че майка ѝ просто иска да си поговорят.

Вероник видя есемеса и реши да не я притеснява. Тими и без това нищо не можеше да направи, а ѝ предстоеше и важна среща.

Подремна няколко часа, когато Ейдън отново ѝ звънна.

— Тя обади ли се?

— Прати ми есемес. Заета е, има важна среща. Не искам да я тревожа. Аз съм добре. — Проблемът щеше да дойде, когато се прибере вкъщи, и още не беше измислила как ще се справя. Беше се обадила на Кармина, но икономката не можеше да остане с нея — имаше деца и нямаше на кого да ги остави през нощта. Предложи ѝ да наеме сестра, но Вероник отказа. Счупен глезен и китка — какво толкова... Не беше претърпяла сърдечна операция, така че не искаше да създава проблеми.

— Кажи ѝ, че си в болница... — настоя той. — Затова имаш деца. Инак защо да си прави човек труда?

Имаше право. По негово настояване най-сетне изпрати съобщение на Тими:

„Вчера претърпях глупава злополука. Счупени лява китка и глезен. Скоро ще се чуем. Обичам те. Мама“. Не искаше да я моли за внимание, нито да я пристиска, но дъщеря ѝ поне трябваше да знае.

Този път Тими отговори бързо. „Слава богу, че е само това. Днес съм затрупана с работа. Утре ще звънна. Обичам те. Т.“ Когато прочете есемеса от майка си, Тими изстена. Точно това ѝ трябваше в момента. Цял ден беше разрешавала големи кризи, някои от които — животозастрашаващи за клиентите ѝ. Проблемите на майка ѝ бяха нищо в сравнение с това. Зачуди се дали не е паднала по стълбите, или нещо такова. Но каквото и да беше, не можеше да се занимава с това точно сега.

Когато Ейдън отново се обади, Вероник му разказа какво се беше случило и той побесня.

— Какво става? Какви са тези твои деца? Докато бяхме заедно, постоянно ти звъняха да искат съвет или някаква помощ.

— Няма смисъл да звъня на Джой в Лос Анджелис, нито пък на Джулиет във Франция. Нищо не могат да направят оттам. Аз съм възрастен човек, предполага се, че мога да се грижа сама за себе си.

— Да бе, можеш. Един път ще те блъсне ферари, после ще те връхлети велосипед. За пет минути не мога да те оставя сама. И съм дяволски бесен на дъщеря ти. Трябваше да ти се обади, като разбра, че имаш проблем. Хич не ми пука колко била заета, това са глупости!

И на Вероник ѝ беше неприятно, но познаваше дъщеря си. Тими не беше от хората, които биха дошли да бавят майките си, имаше достатъчно напрежение в работата. Джулиет веднага щеше да дойде, но беше на почти пет хиляди километра. Нямахме никаква причина да я разстройва по телефона. На Вероник ѝ трябваше някой, който да ѝ помага за най-елементарни неща, не се нуждаеше от съчувствие по телефона, макар да ѝ харесваше да разговаря с Ейдън. В семейството тя беше тази, която оказваше помощ. На дъщерите ѝ никога не беше им се налагало да се грижат за нея. За баща си също не бяха се грижили, след като получи инсулта.

— Какво ще правиш като се прибереш? — попита Ейдън.

— Ще го измисля. Не са ми ампутирали крайник, само ще бъда с гипс за пет седмици.

— Пет седмици? По дяволите. И как ще се справиш?

— Ще подскачам на един крак и ще използвам дясната си ръка.

— Тими ще остане ли с теб? Поне след работа може да идва.

— Мога да я помоля, но се съмнявам да го направи. Заета е.

Ейдън не направи никакъв коментар. Каза ѝ, че я обича и я посъветва да се опита да заспи.

През остатъка от деня Вероник поспа, гледа телевизия. Лекарят отложи изписването ѝ още с ден, докато не свикне с патериците.

Тази нощ Ейдън не ѝ се обади, нито Тими. Вероник взе хапче за сън и спа непробудно до седем часа сутринта, когато дъщеря ѝ се обади. Тими от шест часа беше в офиса си и не беше успяла да се наспи. Клиентката ѝ в болницата беше починала през нощта и от медицинския екип се бяха обадили да ѝ кажат. Почувства се зле като разбра и когато се обади на майка си, звучеше тъжна и изморена.

— Извинявай, че не ти се обадох, мамо. Вчера тук беше лудница. Как стана тая работа? — Опита се да се фокусира върху незначителната злополука с майка ѝ и да не мисли за трагичната смърт на клиентката си. Жената беше на двайсет и три, имаше три деца, чийто живот щеше да бъде съсипан — без майка и с баща в затвора. Предния ден го бяха арестували и предстоеше да го обвинят за убийство. Държавата щеше да се погрижи за децата.

— Блъсна ме един мъж с велосипед — обясни Вероник и отново се почувства глупаво.

— Боже, мамо... Знам, че звучи ужасно, но просто днес не мога да дойда. Тук съм затрупана. — Искаше да посети децата на починалата жена. — Кармина се грижи за теб, нали?

Вероник се смути.

— В „Ленъкс Хил“ съм, уча се да ползвам патерици.

— Е, поне там си в безопасност. Утре ще дойда, обещавам. — Тими почувства облекчение, че майка ѝ е в болницата. Там щеше да е добре и нямаше да има нужда от нея.

— Мисля, че утре ще ме изпишат — каза Вероник.

— Добре. Значи този уикенд със сигурност ще дойда.

След като приключиха Вероник се ядоса на себе си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. През цялото време си мислеше, че когато Тими разбере, че е в болница, веднага ще дойде. Но дъщеря ѝ беше твърде заета. Това я караше да се чувства така, сякаш никой не го е грижа за нея. Искаше още сега да се прибере и ѝ беше все едно дали няма да се пребие в банята.

Когато лекарят влезе в стаята ѝ с хирургическа шапка, маска и тъмносиня престилка, по лицето ѝ все още се стичаха сълзи. Вероник

реши, че току-що излиза от операция. Той се приближи, за да я прегледа. Тъкмо се самосъжаляваше, когато лекарят със сериозен тон обяви, че се налага да ѝ ампутират ръката и крака. Очите ѝ се опулиха, втрени се в него и после избухна в смях.

— Мамка му! Почти ти повярвах! — Ейдън си беше смъкнал маската и я целуваше. — Какво правиш тук? Обичам те, благодаря ти, че дойде! — Никога в живота си не беше се чувствала толкова щастлива.

— Онова, дете не си можела да си вдигнеш гащите, всъщност привлече вниманието ми. Реших, че най-разумно ще е да дойда да ти помогна, макар да съм далеч по-добър в свалянето им — обясни той, докато събличаше престилката. Вероник се смееше и не можеше да повярва, че е тук. — И след като невъзможните ти дъщери не полагат грижи за теб, реших да се заема аз. Може да се преоблека като медицинска сестра, но те предупреждавам, че ще изглеждам адски тъпо. — Седна на стола до леглото ѝ и я погледна с изпълнени с любов очи. Само това си заслужаваше всичко, през което беше преминала. — Кога можеш да се прибереш?

— Утре, но ще трябва да се науча да ползвам патериците.

После Ейдън сподели закуската си с нея, а тя му обясни къде е апартаментът и му даде ключовете, за да отиде и да го подготви. Камериерката също щеше да е там. Малко след това той тръгна, а тя се обади на Кармина да ѝ каже, че се прибира, без да обяснява повече.

Когато пристигна в апартамента, Ейдън веднага ѝ се обади.

— Добре, тоя път не съм уплашен. Но няма как да не питам. Всичките тия Реноар и Дега, и разните малки картинки дете са навсякъде, предполагам, че са оригинали и са били на дядо ти. Нали?

— Да — притеснено отвърна тя, като се страхуваше, че той пак ще се паникьоса. — Наред ли е всичко?

— Не, ужасно е и мисля, че трябва да ги продадеш. Това място е като музей! Още не мога да си обясня какво правиш с мен. А, между другото — рязко смени тона, — какъв, по дяволите, е тоя портрет наред кухнята ти?

Вероник веднага се сети за портрета на Николай.

— Това е сделка. Той предложи да ми плати сто хиляди долара.

— Вземи ги — каза Ейдън, но не изглеждаше доволен. Още ревнуваше.

— Свалих на пет или десет — продължи тя и се засмя, малко засрамена, че не му беше казала по-рано.

— Ти си истинска бизнес дама. Би трябвало да ти се разсърдя, че си го премълчала, но след като си инвалид, тоя път ще ти простя. Просто не го прави отново.

— Няма. Но той е безобиден. А това си беше само сделка.

— Определено се надявам да е така. Ако беше нещо повече, щеше да се наложи да го убия. — Шегуваше се, но Вероник долови гнева му. Ейдън беше ядосан на портрета повече, отколкото на колекцията ѝ. Къщата, която беше видял в Париж, донякъде го беше подготвила. — Впрочем, апартаментът ти в Париж ми хареса повече — добави той. — Много по-човешки и весел е. Това тук ми е твърде сериозно. Макар че картините са възхитителни.

Беше ги разгледал, докато Кармина го наблюдаваше подозрително. Нямаше представа кой е тоя мъж, но Вероник му беше дала ключовете си, а той бе оставил багажа си насред спалнята ѝ.

— След малко се връщам — каза той. — Да ти донеса ли нещо?

— Само себе си. Трябват ми дрехи, с които да се прибера утре. Срязаха дънките ми, когато постъпих. Но това можем да го измислим и тази вечер.

— Ей сега идвам — обеща той и след половин час вече беше при нея в болничната стая с голям букет и огромно плюшено мече, което носеше балон. Беше купил балона от болничния магазин за подаръци, така че беше с огромен син надпис, който гласеше „МОМЧЕ Е!“, което я накара да избухне в смях.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя отново. Двамата се целунаха, а сестрата влезе и се усмихна.

— Е, днес изглеждате много по-щастлива — отбеляза тя. — Как се справяте с патериците?

Ейдън се опитваше да ѝ помогне да свикне, но никак не ѝ беше лесно, ръката я болеше. Сестрата предложи да използва инвалидна количка, което щеше да бъде по-лесно и безопасно.

— Имам чувството, че съм на сто години — оплака се Вероник.

Ейдън прекара целия ден в болницата, но накрая умората надделя. Легна до нея на леглото и заспа, а тя се зачете в списанието, което сестрата ѝ беше донесла. В шест следобед Ейдън спеше дълбоко, облегал глава на рамото ѝ, когато в стаята влезе Тими. И тя

изглеждаше почти толкова уморена и съсипана, колкото майка си. И двете бяха с тъмни кръгове под очите.

— Кой е това? — свирепо попита дъщеря ѝ.

— Приятел от Лондон. Долята, за да ме види — отговори Вероник, опитвайки се да звучи по-спокойна, отколкото беше. Чувстваше се като тийнейджърка, чиято майка я е изловила да се целува с гаджето си.

— И какво прави в леглото ти? — Тими беше потресена. Нямаше представа нито кой е този мъж, нито защо спи в леглото на майка ѝ.

— Спи. Всъщност преди малко заспа.

— Какво става тук, по дяволите?

Ейдън се събуди и се втренчи в нея. Като видя свирепото ѝ изражение, веднага се досети коя е тя. Изправи се сънен и седна на леглото.

— Аз съм Ейдън Смит — спокойно се представи той. — Дойдох, за да се погрижа за майка ти, понеже никой друг не изяви такова желание. — Стана от леглото, изправи се в целия си ръст и протегна ръка към нея. — Предполагам, че ти си Тими. Лош късмет е тая злополука — студено каза той. Тими стисна ръката му, но бързо я пусна. Не беше подготвена за тази среща. Вероник не знаеше какво да каже.

— Какво става тук? — попита Тими с тон на полицай. — Има ли нещо, което трябва да знам? — Изгледа майка си обвинително.

— Не ми се вярва — студено отговори Ейдън. — Освен ако не решиш да обясниш защо си била толкова заета, че да не дойдеш да видиш майка си. Всъщност, тя го приема за нормално. Аз обаче го намирам за някак тъжно. Бих се осмелил да допусна, че тя щеше да дойде в болницата заради теб. — Тими беше толкова стресната от думите му, че цяла минута не успя да измисли какво да каже. Тримата мълчаха и се гледаха.

— Нямам деца — продължи Ейдън, — но ако имах и бях в болница с изпочупени кости, бих искал да дойдат да ме видят.

— Имах проблем с една клиентка. Всъщност тя почина и аз трябваше да се оправям с болницата, полицията, да настаня децата ѝ в приемен дом. — Тими прозвуча враждебно, докато обясняваше, ядосана на думите на Ейдън. — И освен това снощи имах важна среща — сурово добави тя, но той вече беше успял да я накара да свие

платната. Който и да беше, явно не се боеше от нея. И беше съвсем очевидно, че има близки отношения с майка ѝ.

— Изглежда, че водиш таен живот, мамо — ядно изтърси Тими и в този миг се сети за последния им разговор, когато майка им ги разпитваше как биха се почувствали, ако в живота ѝ има мъж. Явно въпросът ѝ тогава бе преднамерен, а не случаен, както си бяха помислили. — Какво си правила? — продължи да разпитва тя.

— С Ейдън сме заедно от лятото — отговори направо Вероник. — Срегнахме се в Рим. — Не спомена за останалите градове, на Тими щеше да ѝ дойде в повече. Самата тя едва успяваше да не се разсмее.

— Сериозно ли е това? — попита Тими. Не беше нито времето, нито мястото за този въпрос, но в момента Вероник нямаше избор. Не искаше да предаде Ейдън като отрече. Той беше дошъл чак дотук заради нея и сега тя чувстваше, че е длъжна да бъде честна с дъщеря си.

— Така изглежда.

— Много мило от твоя страна, че ни го съобщи — каза Тими разярена. Обърна се и излезе от стаята.

Вероник и Ейдън се спогледаха.

— Добре ли си?

— Мисля, че да — отговори тя и му направи място до себе си. — Когато и да ѝ бях казала, все нямаше да ѝ хареса. Мисля, че на тях им харесва повече да съм сама. Така им е по-лесно. — Тими определено не беше останала доволна, когато Ейдън я нападна, че не бе дошла по-рано. Това не беше никак любезно от нейна страна, но Вероник я познаваше, а и личеше, че е много уморена.

Малко по-късно ѝ изпрати есемес. „Извинявай за неловката ситуация. Благодаря, че дойде. Обичам те.“ В момента това беше всичко, което би искала да ѝ каже.

В мига, в който се прибра, Тими се обади и на двете си сестри. Още щом ѝ вдигнаха телефона, тя изтърси:

— Мама е претърпяла злополука и си има гадже.

Джой и Джулиет реагираха различно. Джулиет веднага се разтревожи и попита за злополуката. Джой пък направо попита:

— Кой е?

Тими им разказа за инцидента и за срещата си с Ейдън в болницата. Джулиет се разстрои, че майка ѝ не беше ѝ се обадила.

— Сигурно не е искала да те тревожи — разумно изтъкна Тими. После сподели, че Ейдън изглеждал по-млад от майка им и връзката им явно била сериозна.

— Спеше в леглото ѝ като влязох — каза тя на Джой.

— Направи ме на нищо, че не съм дошла по-рано.

— Че ти не отиде ли веднага да я видиш? — смая се Джой.

— Не можех, бях ужасно заета. Една от клиентките ми беше пребита до смърт от приятеля си и трябваше да се оправя с децата ѝ. А снощи имах среща с екипа. — Сега, като го казваше, Тими се почувства виновна въпреки уважителните причини, които имаше. Но все пак не беше ходила на фризьор или нещо такова. Трябваше да разреши критична ситуация, а майка ѝ беше добре.

— И откъде се е появил той? — попита заинтригувана Джой. Не беше очаквала това от майка си.

— Дошъл е от Лондон, за да се грижи за нея. Така каза. Не знам къде го е крила, но сега е тук и не изглежда, че скоро смята да си тръгне.

— Сигурно ни мисли за ужасни — притеснено каза Джулиет. — Никоя от нас не е с мама. Тя добре ли е?

— Не знам. Предполагам, че да. Гипсирана е на две места. Така и не говорих с нея. Толкова се вбесих, че си тръгнах.

След разговора им и двете момичета се обадиха на Вероник. Никоя не спомена Ейдън. Когато приключи разговорите и с двете, Вероник се усмихна, бяха се държали много мило.

— Димните сигнали бързо се разнасят — пошегува се тя.

— Казаха ли нещо за мен? — попита Ейдън.

— Нито дума.

— Съжалявам, че така се нахвърлих на Тими, но не харесах поведението ѝ.

— Може би това ѝ е подействало добре. Не беше права — призна Вероник. — Но пък много се радвам, че ти си тук. — После го погледна със съжаление. — Тези дни няма да съм много забавна с тоя глупав гипс.

— Ще се справим някак — каза той лукаво.

— Не това имам предвид — засмя се тя, а после се облегна на възглавниците и се усмихна. — Е, ами добре дошъл в семейството,

Ейдън. Запозна се с Тими. Сега ще трябва да се срещнеш и с другите две.

— Нямам търпение — изсумтя той и отново се излегна до нея. — Сигурно ще е поучително, но аз съм далеч по-заинтригуван от майка им.

И трите момичета имаха много, за което да мислят, след като Тими им разказа за станалото. Не беше им минавало през ума, че ще трябва да се справят с нещо такова — мъж в живота на майка им. И то по-млад от нея.

Същата вечер Тими вечеряше с Брайън в квартала. Това беше втората им среща.

— Това наистина ли те изненадва? — Той изглеждаше смаян от реакцията ѝ. — Тя е красива жена. — Дори не изглеждаше много по-възрастна от дъщерите си.

— Да, изненадана съм — призна Тими. — Винаги е била сама. Баща ми беше с много жени. Майка ми обаче така и не се обвърза с друг мъж. Някоя и друга среща, но нищо сериозно, след като двамата се разделиха. Беше му много отдадена.

— Звучи така, сякаш цял живот е била длъжна някому — изтъкна той. — Надявам се приятелят ѝ да е свестен човек. Тя го заслужава.

Тими не каза и дума.

20.

Тими посети майка си в събота следобед, като предварително ѝ се обади. Ейдън ѝ отвори вратата на апартамента. През цялото време се държа студено с него. Бяха започнали зле. Вероник куцукаше с патериците, все още я болеше. Джой и Джулиет ѝ се бяха обадили, но и двете бяха заети. Джой учеше ролята си за сапунения сериал, в който още участваше, а Джулиет работеше по замъка с Жан-Пиер. В петък за малко да претърпят истинско бедствие, когато водопроводчикът бе предизвикал малък пожар, след като бе заварявал нещо, но за щастие бяха успели да потушат пламъците, преди да бъдат нанесени големи щети. Все пак и двамата бяха изнервени, а през уикенда Жан-Пиер беше помогнал с почистването. На помощ им се бе притекла и Елизабет Марние.

Тими беше предложила оферта за къщата, която искаше да купи за приют, и чакаше отговор. Изглеждаше въодушевена, докато разказваше на майка си. Ейдън ги остави да си говорят насаме. Когато Тими реши да си тръгне, той я изпрати. Тя го изгледа ледено, не му отговори, когато ѝ пожела довиждане, и рязко тръшна вратата след себе си.

— Тя ме харесва — каза той на Вероник с крива усмивка. — Просто се страхува да го покаже.

Вероник се надяваше двамата скоро да се разберат, макар че дъщеря ѝ не беше казала нищо за него. Направи ѝ впечатление обаче, че се беше държала далеч по-внимателно с нея и с много повече уважение. Коментарите на Брайън и на Ейдън бяха свършили работа. Злополуката с Вероник беше накарала всички да се замислят. Всичко можеше да свърши и далеч по-зле.

Вероник и Ейдън играха на карти и гледаха филми през целия уикенд и когато Тими си тръгна, той излезе за малко с фотоапарата. Изглеждаше щастлив, когато се върна, беше направил няколко страхотни снимки в парка. Сготви вкусни спагети за вечеря, а накрая поработи на компютъра. Беше организирал нещата така, че да може да

остане в Ню Йорк толкова, колкото беше необходимо. Искаше Вероник да дойде при него в Лондон, след като махнат гипса ѝ, и тя обеща да го направи. Тогава вече щеше да е декември. Това ѝ се струваше на цял живот разстояние, особено както куцукаше с патериците.

В понеделник отново се зае с портрета на Николай. Ейдън ръмжеше всеки път, като минеше покрай нея, но когато Вероник напредна, той призна, че платното става все по-хубаво. Тя изучаваше снимките и записите, които беше направила, и това вършеше добра работа.

Една сутрин Ейдън я извика и ѝ показа сутрешния вестник.

— Вчера Бърти е бил арестуван — мрачно каза той. — За застрахователна измама. Сега ще си има много по-сериозни проблеми от завещанието. Ако го осъдят, ще иде в затвора.

— Радвам се, че Пол не е жив да го види. Това щеше да разбие сърцето му.

Но и двамата знаеха, че това не би го изненадало. Пол все предричаше такава развръзка и се боеше от нея.

Вероник веднага се обади на Тими да ѝ каже и за нейна изненада дъщеря ѝ вдигна телефона. Брайън вече ѝ се беше обадил. Вероник предположи, че доведеният ѝ син ще се откаже от иска, но Тими ѝ обясни, че според Брайън той може и да продължи да ги притиска за споразумение, за да плати на адвоката, който вероятно ще струва скъпо и няма да работи без пари.

— Ти оправи ли си отношенията с Брайън? — попита Вероник.

— Всъщност, да — призна Тими. — Заведе ме два пъти на вечеря. Първия път ми каза, че ще напусне, ако след края на вечерята още го мразя. Ходихме в „Двайсет и едно“ и изкарахме добре, така че остава.

Вероник беше впечатлена и намери тактическия му ход за умен и оригинален. Надяваше се дъщеря ѝ скоро да се помири и с Ейдън. Него трудно можеше да вини за нещо, каквото и да си мислеха другите.

След това се обади на Джой и Джулиет да им каже за Бърти. Никоя от двете не се изненада. От твърде дълго време брат им беше поел по лош път. Нямахше как да не стане нещо такова. Като свърши с обажданията, Вероник сподели с Ейдън, че момичетата са ѝ се сторили щастливи.

— Мисля, че Джулиет има връзка с архитекта в Сен Пол дьо Ванс — каза тя. А Джой беше щастлива с Рон. — Тими пък току-що ми призна, че излиза с адвокатата.

В момента животът на всички вървеше чудесно. Освен при Бърти, който се беше запътил към затвора.

През следващите пет седмици, докато Ейдън помагаше на Вероник, Тими продължи да се държи с него ледено, макар и цивилизовано. Офертата ѝ за къщата беше приета и проектът за приюта можеше да стартира. Майка ѝ пък ставаше все по-умела с патериците.

Вероник се притесняваше за Деня на благодарността и продължаващото напрежение между Ейдън и Тими, но празникът всъщност не се състоя, което улесни положението. Джулиет и Джой не си дойдоха у дома, а Тими остана като доброволка в кризисния център. С Ейдън се оказаха сами. Той стотви пиле, а тя — традиционната плънка и всичко, което вървеше с нея. Двата споделиха един спокоен и уютен празничен ден.

Завърши портрета на Николай в седмицата, преди да ѝ свалят гипса. Дори Ейдън призна, че работата ѝ е великолепна. Тя изпрати на Николай снимки по имейла, а той беше впечатлен и заяви, че портретът е чудесен. Помоли я да му го изпрати в Лондон. Тя го прати като подарък и отказа заплащане. Обясни му, че за нея е било удоволствие да го рисува и му благодари, задето отново се бе захванала с това.

Когато ѝ свалиха гипса, Ейдън я заведе на вечеря, за да отпразнуват събитието. В Ню Йорк беше прекарал точно пет седмици. Чувстваше се съвсем като у дома си с нея, дори Кармина беше започнала да го обича, но вече се налагаше да се прибере в Лондон и да работи по изложбата си.

— Може да тръгнем веднага след Коледа, а ако искаш, ти може да тръгнеш сега, а аз ще дойда след празниците — каза Вероник. — За Коледа ще трябва да съм тук, но после мога да пътувам. Момичетата са далеч, а Тими е заета. В края на декември съм твоя. А може да тръгнем и сега, да се върна тук за Коледа и веднага след това пак да дойда в Европа.

— Музика за ушите ми — отговори той. Решиха да пътуват след три дни, така че той да може да продължи работата си. Вероник

планираше да се върне за Коледа в Ню Йорк и да я прекара с дъщерите си, което ѝ се струваше правилно, а Ейдън намираше за честно.

Преди да заминат Вероник вечеря с Тими и дъщеря ѝ, ѝ разказа за къщата, която беше купила. Все още се вместише в бюджета. Беше депозирала тримесечно предупреждение за напускане на фондацията, в която работеше, и призна, че често се вижда с Брайън.

— А какво става с теб и Ейдън? — попита тя майка си. Все още не го харесваше след неприятното им запознанство. Вероник обаче смяташе, че и трите ѝ дъщери бяха по-мили с нея, след като вече знаеха за съществуването му. Джой и Джулиет ѝ се обаждат по-често, а Тими не беше толкова агресивна и беше малко по-внимателна с майка си.

— Всичко изглежда наред. Много е добре, всъщност — отговори тя спокойно. Мисля, че ако го опознаеш и му дадеш шанс, и ти ще го харесаш.

— Странно е, но всъщност е на същата възраст като мъжа, с когото излизам — каза Тими. Ейдън беше с две години по-възрастен от Брайън.

— Не е странно. Просто така стоят нещата. Не ни е грижа за възрастта ни — каза безмилостно Вероник.

— Да, различни сме. Имаме си свои гледни точки за живота, но той ме оставя да бъда тази, която съм. И ме харесва. Щастлива съм с него. — Не знаеше как иначе да го каже. Връзката ѝ с Ейдън беше лесна и дори Тими беше признала на сестрите си, че той най-вероятно не е с майка им заради парите. И трите бяха го издирили в интернет и разбраха, че е уважаван и талантлив фотограф. А Вероник изглеждаше по-щастлива от всякога. Дори и дъщерите ѝ нямаше как да го отрекат.

— Кога ще се върнеш? — попита Тими.

— За Коледа ще съм тук — отговори тя.

— Аз няма да съм тук, мамо — каза тя притеснено.

— Брайън току-що ме покани в Бостън и бих искала да отида.

Вероник се изненада. Същата вечер се обади на Джой и Джулиет да ги пита къде ще са за празниците. Джой щеше да ходи в Сейнт Бартс с Рон, макар досега да не беше ѝ го казала, а Джулиет не искаше да я разочарова, но ѝ щеше да остане във Франция. Щом като дъщерите ѝ нямаше да са си у дома за Коледа, можеше да изкара

празниците в Лондон или в Париж с Ейдън. Съобщи му го на закуска в деня преди заминаването им.

— Ако очакваш да започна да се оплаквам, недей — заяви той и засия. — Колко дълго може да останеш в Европа?

— Може би два месеца.

Усмихна му се. Дъщерите ѝ бяха заети и това за първи път я караше да се чувства по-благодарна от когато и да било. Предоставяше ѝ се истинска възможност да започне новия си живот с него и да отдели време и за себе си. Крайно време беше.

Ейдън и Вероник заминаха за Лондон. Той беше щастлив да се върне в мансардата си. Планираха да останат там десетина дни, за да може да приключи с работата си, след което да отидат в Париж за Коледа и Нова година и да поостанат в апартамента ѝ известно време. Беше отделил за нея кътче в мансардата си, където да рисува, ако пожелае. Вероник искаше да пътуват до Сен Пол дьо Ванс през уикенда, за да видят докъде е стигнала Джулиет със замъка и да се срещнат с Жан-Пиер. По всичко личеше, че там романсът също бурно процъфтяваше.

Седмица след като бяха в Лондон ѝ се обади брат Томазо от Венеция. Съобщи ѝ, че има интересни новини около произхода на картината, които би искал да обсъди с нея, но първо я молеше да му я изпрати. Обеща да ѝ се обади веднага, след като види платното. Тя незабавно се свърза с Арнолд и го помоли да изпрати картината във Венеция.

— За какво става въпрос? — попита Ейдън, след като тя затвори.

— Не знам. Брат Томазо казва, че имал интересни новини. Сега иска да види картината, така че помолих Арнолд да му я прати. Нямам търпение да разбера какво ще ни каже.

Посрещнаха Коледата в апартамента на Вероник в Париж, само двамата, а на другия ден отидоха на празничната литургия в Нотр Дам. На Нова година бяха с Джулиет и Жан-Пиер в Сен Пол дьо Ванс. И тя, и Ейдън го харесаха. Възстановяването на замъка вървеше по-бързо, отколкото беше очаквала. През целия януари останаха в Париж. В

средата на месеца брат Томазо отново ѝ се обади и я помоли да дойде във Венеция. Картината беше пристигнала невредима и той я беше проучил внимателно. Ейдън каза, че се чувства така, сякаш чакат да разберат дали са спечелили от лотарията, и пожела да я придружи във Венеция. Отлетяха в петък следобед и в четири часа вече бяха в манастира, когато братята се отправяха към параклиса за вечерната служба. Беше слънчев зимен ден и Венеция изглеждаше по-красива от всякога.

Брат Томазо ги очакваше в библиотеката, където се бяха срещнали за пръв път. Картината беше поставена на триножник. Монахът веднага стана да ги поздрави и се зарадва да ги види.

— Прекарах чудесни мигове, изучавайки картината ви — сподели той с Вероник. Взе показалка и започна да им показва важни детайли, благодарение на които беше установил дали платното е истинско.

Ейдън не можеше повече да издържа на напрежението и попита:

— Това истински Белини ли е?

Брат Томазо ги изглежда сериозно и им отговори по начин, какъвто не очакваха.

— Дали е Джакопо Белини? Не, не е. — При тези думи Вероник леко се разочарова, но не беше изненадана. Винаги се беше съмнявала, че картината е оригинална, и ето че се беше оказала права. — Изследвах я внимателно, първоначално смятах, че е на бащата Белини — Джакопо, но се оказа, че греша. Проучванията ми обаче ме отведоха до много интересна картина, която е принадлежала на първия граф Дъдли в края на деветнайсети век.

— Картината за последно е показвана пред публика през 1955-та — продължи той, — след което отново се появила петдесет и пет години по-късно, за да бъде продадена на аукцион през 2010-та. Нарича се „Пейзаж с Мадоната и Младенеца“ и е дело на Джовани Белини, син на Джакопо. След като веднъж я проследих, бях напълно убеден, че вашата картина е дело на Джовани, а не на баща му, както бях решил първоначално. Така че си имате Джовани Белини, а не Джакопо. Няма никакво съмнение.

Ейдън и Вероник бяха впечатлени от думите му. Монахът добави почти небрежно:

— Може би новината, че авторът е Джовани Белини, а не баща му, също е добра за вас. Картините на Джакопо днес се продават между двайсет и сто хиляди долара. Картината на Джовани Белини, за която ви говорих, е била продадена за над пет милиона долара от Сотбис през 2010-та. А вашата картина е рядко съкровище, което може би струва дори повече.

И двамата го гледаха втренчено, без да знаят какво да кажат.

— Историята на картината е почти толкова забележителна, колкото тази на художника — продължи той. — Намерих я да се споменава в някои много стари книги, посветени на изкуството, с които разполагаме в библиотеката. Първо открих само нейно описание, а после се появи в две различни издания. Била е закупена от френско семейство тук, във Венеция, в края на века, след което заедно с картината са се преместили във Франция. Единственото, което не мога да си обясня, е как така се е върнала отново тук, откъдето сте я купили. Но пътят ѝ е бил дълъг и невинаги щастлив. Хората, които са я купили, били френски банкери, Бергер-Коен. Красяла е парижкия им дом в продължение на много години. Наследил я е най-големият им син, мисля през 1918-та. Била е негова до 1940-та.

— След това напълно изгубихме следите ѝ. Картината просто изчезва. Проследихме обаче тъжната съдба на семейството. Всички Бергер-Коен били изпратени в немски концентрационни лагери по време на Окупацията и доколкото знаем, никой не е оцелял. Притежавали са забележителна колекция от творби на изкуството и отделни образци са се появявали на различни места през годините. В Германия, Англия, една картина във Франция, няколко в Южна Америка. Има няколко в музеите.

— А сега се появява тази. Някак е намерила пътя си обратно до Венеция, а вие сте я купили. Можем само да предполагаме, че е била отмъкната от нацистите с останалото от колекцията на Бергер-Коен, когато са ги интернирали. Ясно е, че търговецът, от когото сте я закупили, не е подозирал с какво съкровище разполага, предвид малката цена, която сте платили. И така, скъпа моя — каза той и погледна Вероник, — вие разполагате с едно изключително съкровище за вашата колекция. Трябва добре да се грижите за него. Ако питате мен, истинското му място е в музея.

След един дълъг миг Вероник се обърна към брат Томазо.

— Наистина ли всички Бергер-Коеен са загинали в концентрационните лагери?

— Така мисля. Картината очевидно е попаднала при немците, след като собствениците ѝ са били отведени. Понякога е по-лесно да се проследи картина, отколкото човек. Но от онова, което изчетох, всички от семейството са изчезнали.

Произнесе тези думи с уважение, а Вероник се замисли. Историята беше толкова тъжна, а тя изпитваше вина, че притежава картина, която се беше озовала при нея след такова нещастно странстване. Искрено благодари на брат Томазо за проучването му, написа солиден чек за манастира и още един за монаха — за него, а не за благотворителност, а той я целуна и по двете страни. Попита го дали може картината да остане в манастира, докато не уредят връщането ѝ в Ню Йорк, след което с Ейдън си тръгнаха заедно с документите, които ѝ бяха дали.

— За какво мислиш? — попита я Ейдън, докато се отдалечаваха от „Сан Грегорио“. Очакваше да е радостна, но Вероник беше странно мълчалива, сякаш нещо ѝ тежеше.

— Мислех си за Бергер-Коеен и онова, което ги е сполетяло. Може би можем да разберем дали някой член на семейството все още живее в Париж.

— Но това е било преди седемдесет и пет години... — внимателно ѝ напомни той. — Дори някой да е оцелял и да се е върнал от лагерите, вече би трябвало да е починал.

Тя кимна, а после продължиха към хотела, потънали в мрачно мълчание. Вечерта премина тихо. Отидоха до любимия си ресторант, но по това време на годината мястото не беше толкова оживено, а Вероник изглеждаше отнесена и тъжна.

Когато напуснаха Венеция на следващия ден, тя продължаваше да е в същото мрачно настроение. Картината се беше оказала изключително скъпа, но за нея това нямаше голямо значение. Чувстваше се сякаш е една от нацистите, които я бяха откраднали. Сподели с Ейдън усещането си, че ръцете ѝ са изцапани с кръв.

— Но хората вече ги няма — опита се да я вразуми той. — Можеш да ѝ се радваш. Това е красива картина, също като онези, които ти е оставил дядо ти. Подарък от бившия ти съпруг.

— Дядо ми не е крал картини от хора, убити в лагерите на смъртта — тъжно каза тя и Ейдън не я опроверга. Нямахме смисъл. Когато се прибраха в апартамента ѝ в Париж, тя седна зад компютъра и се захвана за работа. Събира и проучва информация цял следобед и цяла нощ, а когато си легна, Ейдън вече беше заспал.

На следващата сутрин отново се залови за работа, продължи и през следващите няколко дни. Четири дни по-късно отдели три имена от списъците, които беше извадила. В Париж имаше хиляди Коен и не по-малко Бергер. Имаше и трима Бергер-Коен. Показа на Ейдън списъка и същия следобед им се обади.

Първата се оказа млада жена, която каза, че семейството ѝ е от Елзас и никога не са живели в Париж. Вторият беше младеж, студент. Обясни, че родителите му живеели на съпругески начала, но така и не се оженили. Майка му била Бергер, а баща му — Коен, така че носел имената и на двамата. На третия номер се обади млада жена. Представи се като Анриет Вилие. Франсоа Бергер-Коен се казвал дядо ѝ и те живеели в дома му, за да се грижат за него. По тази причина телефонът бил на негово име. Отговаряше неохотно на въпросите ѝ, понеже реши, че става въпрос за телефонен маркетинг, и се изненада, когато Вероник я попита дали може да се видят колкото е възможно по-скоро.

— Някакъв проблем ли има? — притесни се младата жена.

— Не. Мисля, че може би разполагам с нещо, което е принадлежало на дядо ви или на неговото семейство преди много време, и бих искала да го обсъдя с него.

— Това е невъзможно — отсече жената. — Цялото му семейство е загинало през войната. Оцелял е само той, а имуществото им е било иззето — домът им и всичко в него.

— Знам — внимателно отговори Вероник. — Той би ли разговарял с мен?

— Дядо е на осемдесет и осем и не е добре. По онова време е бил дете. Умът му е ясен, но може да не помни предмета, който смятате, че сте открили — обясни внучката.

— Ще му донеса снимка — каза Вероник. Пазеше една в компютъра си и можеше да я принтира. — Може ли да дойда утре? — упорито попита тя.

— Трябва да взема малкия си син от училище — въздъхна Анриет. — Елате в пет следобед. Само ви моля да не го разстройвате. Онези времена са били много тежки за него. Не обича да говори за тях.

— Обещавам, че ще направя всичко възможно да не го разстроя. Мисля, че ще пожелае да си върне онова, което ще му дам, ако е било притежание на семейството му, на родителите му.

Затвори телефона и замислена се обърна към Ейдън.

— Мисля, че го открих. Един от тях. На осемдесет и осем е. По онова време трябва да е бил на тринайсет.

— Какво смяташ да правиш? — разтревожено попита Ейдън. През последните дни Вероник се държеше като обсебена и това започваше да го тревожи.

— Утре ще се срещна с него. Искаш ли да дойдеш с мен?

21.

Докато очакваше часа на срещата, Вероник не спря да се притеснява през целия ден. В четири и половина излязоха от апартамента и отидоха до адреса в петнайсети арондисман. Паркираха от другата страна на улицата. Жилището се оказа малка, занемарена къща. Видът ѝ подсказваше, че някога е изглеждала добре, но времето беше сложило своя отпечатък и сега се нуждаеше от сериозен ремонт. Улицата също не беше в много по-добро състояние.

Вероник натисна звънеца. Отвори им млада жена в началото на трийсетте, в дебел пуловер и пола. До нея стоеше малко момченце. Отвътре се носеше миризма на готвено, а щом влязоха, доловиха атмосфера на особена аристократична бедност. Подът в антрето беше застлан с евтин жълт линолеум, върху който беше метнат стар износен килим. До стълбището имаше инвалидна количка.

Вероник представи себе си и Ейдън. Жената настани момченцето пред телевизора и след като се поколеба ги поведе нагоре по стълбите, сякаш се боеше да не стане жертва на някаква измама. Вероник обаче беше толкова настояща, искрена и решителна по телефона, че жената накрая се беше предала и сега се надяваше да не е допуснала грешка. Все пак бе решила да покани вътре двамата непознати.

Вероник извади от чантата си кафяв плик със снимката на картината. Ръцете ѝ бяха ледени и цялата трепереше, докато следваше жената по стълбите. Двете разговаряха на френски.

Тръгнаха по дълъг коридор, покрит с износен килим, след което Анриет отвори вратата на малка спалня. Възрастен мъж си почиваше в кресло, а пред него имаше проходилка. Четеше, но когато влязоха, вдигна поглед. Беше в овехтял костюм, виждал и по-добри дни, но беше чист и спретнат, с ясен поглед.

— Дядо, тези хора са дошли да те видят. Искат да говорят с теб — каза внучката, а Вероник му се усмихна. Човекът я изгледа, като очевидно се опитваше да се сети дали я познава, но после поклати леко глава.

— Не ви знам коя сте — ясно каза той.

— Наистина не се познаваме, мосю — призна Вероник. — Искам да ви разкажа една история за нещо, което притежавам, и да ви питам за него.

Старецът се съгласи, рядко имаше гости. Жената придърпа два ниски стола за Вероник и Ейдън, самата тя седна на леглото.

Вероник му разказа за това как беше купила една картина във Венеция преди много години, по време на медения си месец.

— При развода я оставих на съпруга си, но наскоро картината отново се върна при мен. През цялото време се чудех дали е истинска. Мислех, че може да е Белини, а може би майсторско копие. — Старецът слушаше внимателно, докато тя разказваше. — Преди няколко месеца я занесох в един манастир във Венеция, за да науча нещо повече за нея, за произхода ѝ, както и да разбера дали наистина е Белини. Ако е оригинал, смятах да я завеща на децата си. Миналата седмица отново посетихме манастира, бяха успели да проследят картината.

— Принадлежала е на парижко семейство някъде през 1900 година — продължи Вероник. — Семейство Бергер-Коен. През 1918-та преминала в наследство на най-големия им син. А през 1940-та картината изчезва по същото време, когато... — Вероник замълча за минута, а очите на стареца се напълниха със сълзи. — Когато и семейството изчезнало... — приглушено продължи тя. — Монасите мислеха, че никой не е оцелял, но не бяха сигурни. Намерих ви през интернет. Дойдох да разбера дали сте част от това семейство.

Известно време възрастният мъж не можа да каже нищо, а когато я погледна, по лицето му се стичаха сълзи.

— Бях на тринайсет. След училище си тръгнах с един приятел. Бях закъснял и когато се върнах, цялото ми семейство го нямаше. Всичките — четирите ми сестри, родителите ми, големият ми брат. Сестрите ми бяха по-малки от мен. Бяха отвели всички. Съседите ме криха известно време, налагаше се да излизам вечер, за да търся храна, защото хората нямаха достатъчно. Накрая нацистите все пак ме намериха. Изпратиха ме в друг лагер, не при родителите ми. Никой от тях не оцеля. Разбрах това след войната с помощта на Червения кръст. От лагера ме освободиха американците, тогава бях на осемнайсет. Там се запознах и със съпругата си. Тя беше едва на седемнайсет. Скоро

след това се оженихме. И тя беше загубила семейството си. Върнахме се в Париж. Работихме здравата. Дълго време нямахме деца. А това е внучката ми Анриет. Тя се грижи за мен. Баща ѝ — моят син — живее в Лион. Къщата, която отнеха от родителите ми, се намираще в шестнайсети арондисман. Никога не открих нищо от някогашната ни собственост. Станах учител, съпругата ми беше медицинска сестра, чудесна жена. Почина преди три години.

Повдигна нагоре ръкава си и показа избледнелия татуиран номер на ръката си. Всичко, което човекът разказа, оживя пред очите ѝ и почти ѝ прилоша. Можеше да си представи как са изпратили малкото момче в лагера на смъртта, как се е запознал с едно момиче, с което някак успели да оцелеят и да продължат живота си заедно.

Извади снимката от плика и му я подаде. Старецът дълго мълча, сякаш изгубен в друг свят.

— Беше на дядо ми. Остави я на татко. Красеше трапезарията ни. Мама я обичаше. — Усмихна се. — Винаги съм я намирал за смешна, с всички тия ангели. — Изглежда Вероник и Ейдън. — Да, помня картината.

Очите му бяха като кладенци, пълни с мъка.

— Надявах се да я помните, макар че тринайсет годишните момчета невинаги забелязват картините. Единственото, което исках да знам, е дали наистина е била на семейството ви. Искам да ви я върна. Тя си е ваша, не е моя. Вие сте собственикът ѝ по право, била е открадната от вас. Няма да я крада отново. Сега струва много пари, милиони евро. Може да решите да я продадете, за да подпомогнете себе си и семейството си. Ако желаете, мога да ви свържа с хора, които да ви помогнат с продажбата, а може да я продадете и на аукцион. Ще предизвика сензация в света на изобразителното изкуство, особено след като автентичността ѝ е потвърдена от сигурен източник. Мога да ви я изпратя на вас или на търговец. Трябва да поговорите със семейството си и да решите какво ще правите.

— Искате да ми я дадете?

Човекът изглеждаше объркан, а внучката му се разплака. Плачеше и Вероник, когато стана и докосна ръката на стареца.

— Тя си е ваша. Принадлежи на вас така, както е принадлежала на баща ви и дядо ви. Вие сте собственикът ѝ по право, с всички тия

„смешни ангели“. — Усмихна му се през сълзи и той отвърна на усмивката ѝ.

— Защо правите това за мен? — попита я с разтреперан глас.

— Защото така е правилно. Най-сетне справедливост, малка част от нея, след всички тези години. — Това щеше да промени живота им, макар човекът още да не го разбираше. Вероник предполагаше, че картината ще струва най-малко пет милиона долара, а може би и повече, точно както Джовани Белини, продаден от Сотбис през 2010-та, както беше казал брат Томазо. Това беше изключително рядка картина със забележителна история. — Нека внучката ви да ми се обади, когато сте готови, за да ми каже къде да я изпратя. В момента е във Венеция, в един манастир.

— Майка ми щеше да е щастлива — прошепна старецът, а после целуна Вероник по бузата. — Благодаря ви. Благодаря, че ни върнахте нещо, което някога е било наше. През всички тези години единственото, което имахме със съпругата си, бяха спомени.

— А сега имате мечти. Можете да направите каквото поискате. — Усмихна му се, а после с Ейдън решиха, че е време да си тръгват. Старецът стисна ръката на Ейдън, наведе се и също го целуна. — Довиждане, мосю Бергер-Коен. Грижете се за себе си.

— Довиждане — отговори той. — Благодаря ви. Семейството ми ще е много щастливо.

По-щастливо, отколкото можеше да предположи. Трудно беше да си представи толкова пари, особено като се имаше предвид живота, който беше живял още от дете — депортиран, изгубил всичко, цялото си семейство. Вероник се усмихна и последва момичето надолу по стълбите. Написа ѝ на лист хартия адреса и телефона си.

— Обадете ми се като решите какво ще правите. Продажбата трябва да бъде добре организирана. Ще се радвам да ви помогна.

Анриет я погледна просълзена.

— Не знам как да ви благодаря — каза тя.

— Не се налага. Картината е негова — меко отговори Вероник.

Разделиха се и двамата с Ейдън се отправиха мълчаливо към колата. После той се обърна към нея и я погледна.

— Не мога да повярвам какво направи току-що.

— Така беше правилно — отговори простичко тя. — Картината не е моя.

— Осъзнаваш ли колко струва?

Тя кимна и му се усмихна. Чувстваше се по-лека от перце и пощастлива от когато и да било.

— Знаеш ли, като за богато момиче ти си много, ама много свестен човек — каза той, усмихна ѝ се и седна зад волана. Придърпа я към себе си. Никога, никого в живота си не беше обичал така.

Същата нощ Вероник стоеше на прозореца, гледаше озарената от лунната светлина Сена и си мислеше за Франсоа Бергер-Кoen и за Пол, който беше започнал всичко това със странното си завещание. След смъртта си бившият ѝ съпруг беше направил повече за всички тях, отколкото за който и да било през целия си живот. Даде на Тими нейния приют. Джулиет щеше да превърне замъка в хотел. Джой вече развиваше актьорската си кариера със стабилен мениджър и с очакване на добри роли. Софи беше припозната, беше се запознала със сестрите си, а двете с майка ѝ притежаваха малко състояние. Бърти най-сетне падна в лапите на закона. Франсоа Бергер-Кoen си върна картината и си осигури богатство за оставащите му години, за себе си и за семейството си, като малка компенсация за всичко, през което беше преминал. И както Пол я бе посъветвал, тя отново рисуваше. Всеки от тях беше срещнал човека, с когото трябваше да бъде. Беше се запознала с Ейдън, докато издирваше произхода на картината, за която Пол все твърдеше, че е истинска, и накрая се беше оказал прав. Тими имаше Брайън и двамата бяха напълно подходящи един за друг. Джулиет пък срещна Жан-Пиер, докато възстановяваше замъка, а Джой си имаше мениджър, който беше добър човек и я обичаше. Пол беше дал на всички онова, от което се нуждаеха и искаха, всичките им мечти. Последният му жест беше по-голям от всичко, което бе успял да им даде приживе. Някъде там, от рая беше сътворил чудеса не само за децата си, а и за нея.

Ейдън застана на прозореца до нея и обви ръце около раменете ѝ.

— За какво си мислиш?

— За всичко. Затова как добре се подредиха нещата. — Отпусна се и се почувства в безопасност в обятията му.

— Днес свърши чудесна работа — каза той и я целуна. — Да го отпразнуваме — прошепна в ухото ѝ, след което се отпуснаха в

удобното легло и той отново я притисна до себе си. Никога нямаше да забрави погледа на стареца, когато Вероник му съобщи, че картината е негова, нито пък нейния, когато го направи. Това беше необикновен подарък, както и последните дарове на Пол към всички тях.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Безценни дарове

Преводач: Весела Ангелова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 25.04.2016

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-675-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2955>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.